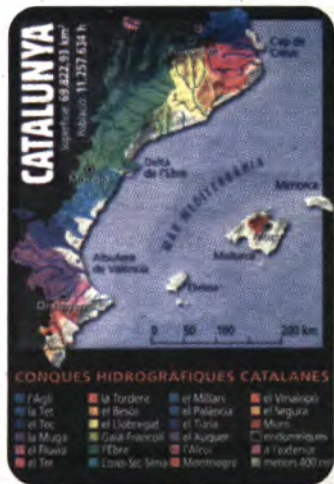

L'ESTEL

"Guaitau ara com els homes ens donen la culpa a nosaltres, els déus, per allò que és, al capdavant, sols el fruit de llur estupidesa" ("La Odissea", Homer). "...aquesta societat, la meitat fava i l'altra meitat sorda" (Nach Scratch). "Enmig l'abundor d'aigua, l'afavat té set" (Refrany). "Una ignorància absoluta no és pas el mal major ni el més terrible, ho és molt més un munt de coneixements mal païts" (Plató). "Aquell que no reconeix l'existència d'una llei divina no pot ser anomenat 'home superior'" (Confuci).

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL esteldemallorca@racocatala.com

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXIII. NÚMERO 521

15 DE DESEMBRE DEL 2003

PREU: 2 €

P O R T D ' A N D R A T X

Fa 10 anys que en Pep Pons i el seu fill Gerard regenten al Cafeteria Samoa al Port d'Andratx. Despatxen el plat del dia a 6'50 €. També serveixen a la carta.. A la foto amb la seva dependenta Sandra. Tel. 971 674 433

Fa 8 anys que na Bàrbara Ensenyat i el seu fill Emili regenten el Bar can Tonyet a l'Edifici ses Veles del Port d'Andratx. Despatxen els tapes i els berenars. Tel. 971 672 769

Fa 7 anys que n'Àngelo Coniglio de Sicília regenta la tractoria Pavarotti a l'Edifici ses veles del Port d'Andratx. Despatxa menús a 8'90. Tel. 971 672 674

fa 2 anys que en Llorenç Fabiani i la seva germana Valerie regenten la Pizzeria Coppola a primera línia del Port d'Andratx. Tel. 971 238 581

A N D R A T X

Fa un mes que en Marino i en Mayans han traslladat el taller del carrer Antoni Mulet del número 41 al 43 a Andratx. Tel. 971 136 783

Fa 7 anys que n'Antje Wagenstein i el seu home Francesc Femenies obriren la immobiliària Rynsa a la Plaça d'Espanya d'Andratx. A la foto amb la seva dependenta Sabine Richter. Tel. 971 137 806

Fa mig any que na Manuela Novell i el seu home Albert Lavilla regenten el Bar Auriatz al carrer Antoni Mulet, 33 A d'Andratx. Tel. 971 236 415

Fa poc temps que les germanes Muñoz regenten la taverna Casa Mati, al carrer d'en Jaume Tortellà, 16 d'Andratx. Despatxen les tapes i els plats combinats. Són especialistes en el pop a la gallega. Tel. 971 136 748

Fa 16 anys que na Cristina Martín i el seu home Josep Lluís Pérez regenten l'autoescuela Andratx al carrer d'en Jaume Tortellà, 16 d'Andratx. Tel. 971 136 641

Fa 6 anys que n'Antoni Fernández, a qui veiem amb els seus oficials, va obrir la Fusteria Son Mas al Passeig de Son Mas, 13 d'Andratx. Tel. 971 236 323

Fa 5 anys que na Mercè Tenorio regenta la botiga de moda Siurell al carrer Joan Carles I, 103 d'Andratx. Te roba infantil i merceria. Ens comenta na Mercè que aquest carrer sempre te el nom de qui comanda a Madrid. Abans se deia del Caudillo i demà se dira del rei Felip. Tel. 971 136 990

PEGUERA

Fa 3 anys que n'Ayhan Güler d'Istanbul regenta el taller de cosidors de Pell al Bulevar de Peguera, 57. Tel. 971 687 992

Les plataformes reivindicatives estan de moda. Contra el segon cinturó, Ciutadans de son Sardina. Contra l'Autovia Inca-Manacor, Ciutadans del Pla de Mallorca. Contra el Passeig Marítim de Porto Colom, Ciutadans de Felanitx. Aquestes són les de major actualitat. Totes lluiten pels seus interessos i per la seva ideologia. Totes tenen el recolzament del GOB i dels ciutadans conscienciats amb la ecologia. Tenen en contra al PP-UM, que, en el poder que els atorgaren en les passades eleccions, van a construir el Segons Cinturó, l'Autovia Inca-Manacor, i el passeig peatonal de Porto Colom.

Una famosíssima plataforma fou la que en vespres de les passades eleccions, crearen els Hotelers de Mallorca a favor dels seus interessos i de la seva ideologia i en contra del Govern del Pacte de Progrés i de l'ecotassa turística. Aquesta plataforma va tenir el recolzament dels poders fàctics: la patronal CAEB, Foment de Turisme, etc., i especialment, contaren amb tres factors importantíssims: diners (molts de diners), el Govern espanyol i els seus delegats a Mallorca, el PP i els sindicats CCOO i UGT, que ajudaren amb la seva complicitat amb la patronal hotelera (voluntària o no) i el seu escàs esperit combatiu d'esquerres, a que, entre tots, perdessin les eleccions els partits d'esquerres del Pacte de Progrés.

Evidentment, aquesta plataforma hotelera aconseguí tots els seus objectius: desbancar un govern que no volia i posar-ne un altre que compleix al ditet amb els dictats que li imposa l'interès econòmic del negoci turístic.

Idò be, en aquest temps de plataformes, se nota a faltar-ne una molt important: La Plataforma en defensa de la Llengua Catalana i la seva Cultura.

És notori, que el Govern balear que guanyà les passades eleccions, és molt favorable a imposar-nos l'espanyol, allò que és espanyol, cultural i lingüísticament, sia com sia i malgrat tot. Per tal d'evitar-ho, en lo possible, només podem confiar en el moviment ciutadà, en la societat civil. Només existeix una solució: crear una plataforma combativa, reivindicativa del fet diferencial autòcton. Una plataforma forta i operativa d'allò que són els partits polítics d'oposició al PP, derrotats en les passades eleccions i que encara, avui en dia, no han donat la més petita mostra d'haver après la

Plataformes

lliçó.

D'entre totes les lectures que poden fer-se del resultat de les darreres eleccions, jo em quedo amb la de que l'esquerra i el nacionalisme no guanyaren perquè ni l'una ni l'altra, durant quatre anys, no saberen manejar el poder, no foren capaços de fer política vertadera ni esquerra ni nacionalista. No feu política d'esquerres el PSOE al poder. No feu política nacionalista el PSM en el poder. No obstant això, aparentaren que en feien i espantaren als enemics a l'hora que no acontentaren als amics. Als partits del Pacte de Progrés li fallaren els seus votants. Els sindicalistes no recolzaren al PSOE, i els nacionalistes no confiaren en el PSM (confiaren amb n'Antich).

Per altra banda, el PP no va anar d'amagatons. Presentà un programa de dretes, molt de dretes i amb això guanyà.

Aprendran la lliçó els partits d'esquerres i els nacionalistes? Seran conseqüents amb el seu programa i la seva ideologia?. De veritat, a partir d'ara, els partits d'esquerra faran una política d'esquerres i els nacionalistes deixaran de pareixer-ho, per ser-ho de veritat, i no només quan estan a l'oposició, sinó, sobretot quan estan al poder?

Sembla que Esquerra Republicana de Catalunya ho està fent a tots els Ajuntaments on fa temps que governa. I ara, a les eleccions autonòmiques, l'electorat els ha premiat votant a aquesta formació que no s'amaga, que proclama que és republicana, que és d'esquerres i que és nacionalista catalana dins l'Espanya del Borbó, dins l'Espanya de n'Aznar, d'en Pere J. del "Mundo", de l'"ABC", de "La Razón".

Li veig valentia a l'Esquerra Republicana. Li veig coherència. Tot el contrari del PSM, del PSOE, d'UM.

L'electorat premia la valentia i la coherència. Així ho feu amb el PP, al que votà per això, encara que, potser no estès totalment d'acord en recolzar amb els seus vots la construcció d'autovies, cinturons i camps de golf.

A més, durant els quatre anys d'oposició, el PP va saber fer una política clientelista. Va saber oferir a la seva militància il·lusió i realisme. Va saber oferir als seus militants el poder, i llavors, quan guanyà, sense cap complex, complí els seus compromi-

sos. Ha sabut donar als seus militants el càrrec promès. Ha sabut col·locar-los en els llocs on mereixen estar pel seu compromís amb el partit, pels seus compromís ideològic, pel seu compromís amb el poder.

Per això, pel gran fracàs dels partits d'esquerres i del PSM, incapaços d'acontentar la seva militància, als seus votants, incapaços de fer clientelisme, incapaços de conservar el poder, és per això que ha arribat l'hora de les plataformes.

Potser amb el temps, els responsables dels partits PSOE i PSM se congratien amb l'Esperit Sant i se conscienciïn del que haurien d'haver fet. D'allò que haurien de fer, (Esquerra Unida ja ha anunciat que s'havia conscienciat). Pot ser per la seva sort, les plataformes funcionin i facin la feina que ells haurien de fer. Potser les plataformes funcionin i ajudin a canalitzar vots anti PP i que les forces d'esquerra i nacionalistes recuperin el poder.

Ara manca que els partits de l'oposició comencin a fer oposició. Manca que els partits d'esquerra i els nacionalistes ho siguin sense complexos, en unes Illes Balears i Pitiüses amb un govern del PP, el mínim que ha de reivindicar el nacionalisme és la independència, sense oblidar la reivindicació de la llengua. Jo els recomanaria que mirin cap a Catalunya, cap al resultat de les darreres eleccions al Parlament. Que prenguin nota de que el PSOE català ha minvat el nombre de vots i escons i també CiU. Que prenguin nota de la pujada d'Esquerra Republicana, un partit que sent nacionalista, republicà i d'esquerres ho diu sense complexos, amb valentia i a més predica amb l'exemple i que a més, després de les eleccions ha exigit honestedat i honradesa als seus futurs socis de Govern.

I dig jo que, a més d'honrats i honests, els futurs socis del Govern d'Esquerra Republicana hauran de ser forts i valents per tal d'aguantar la pressió que exercirà sobre d'ells "La Brunete" mediàtica de n'Aznar, dels poders fàctics, la Patronal, la Conferència Episcopal, "El Mundo", "La Razón" i "ABC". Ho hauran de ser, perquè si no els passarà el que va passar al PSOE, al PSM i a l'EU d'aquí. Perdran el poder. Ω

PERE FELIP I
BUADES

Un jutjat de Castelló confirma que els funcionaris han de saber valencià

Informa: Pere

No tenim gaires bones experiències sobre la sensibilitat dels jutges amb el català i quan se'n troba una de positiva cal fer-la conèixer. No ha transcendit el nom de la titular del jutjat del Contenciós-Administratiu número 1 de Castelló (molts cops no es publiquen, diuen, 'per motius de seguretat'), però és una jutgessa. Va desestimar el recurs d'una funcionària de l'àrea d'administració de la Universitat Jaume I, i des d'ahir la sentència és ferma: si en la feina hi ha d'haver relació amb el públic, els funcionaris han de saber valencià. I si no en saben prou i ja hi treballaven, no poden promocionar, que és el que pretenia la funcionària en qüestió.

La resolució diu textualment que el coneixement del valencià és exigible 'quan tingui relació amb la funció a ocupar i en aquest sentit duu raó l'administració demandada en assenyalar que els llocs d'auxiliar administratiu són vehicle de comunicació de la universitat i els seus usuaris interns i externs i tal comunicació es realitza normalment en la llengua pròpia de la universitat, que és el valencià, amb la qual cosa no només és raonable exigir el coneixement del valencià sinó exigir que aquest sigui en el nivell mitjà'. Ω

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

M a l l o r q u í
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada

DÉU I ELS HUMANS

RELACIÓ DÉU-HUMANS: CONTRASTS, OPOSICIONS-III^a part

REULL A CÀRREC D'EN

RICARD-JOAN COLOM

(Permesa la lliure difusió).

Egocentrisme humà davant Déu

● “L'entremaliadura major del segle passat ha estat perpetrada per Rousseau amb la seva doctrina de la bondat de natura humana: La gentola i els intel·lectuals produïts arran la visió d'una Edat Daurada que arribaria sense falta una vegada la noble raça humana pogués actuar segons els seus capritxos” (Jakob Burckhardt, Basilea, 1818-1897, historiador i crític d'art alemanyosuí).

● “Hi ha homes que es donen crèdit pels seus èxits però culpen a Déu pels fracassos” (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític i pensador estatunidenc).

● “Si tems Déu i ço per ser pecador. On podràs amagar-te'n? On et ficaràs? Què pots fer? Vols fugir? Llança't en els seus braços. Vols defugir la seva ira? Arrecera't en Ell, en calma”.

● “Rezuelosos, amb què en tindreu prou, si ni el mateix Déu és suficient per a vosaltres?”.

● “Els profetes de Déu parlen allò que escolten d'Ell, i no són sinó veu que clama les paraules divines als homes, els quals no poden o no mereixen oir Déu”.

(Agustí de Bona, 354-439, bisbe, filòsof i Pare de l'Església Llatina).

● “L'única cosa que impedeix a Déu manar un segon diluvi, és que el primer fou inútil” (Nicholas-Sebastien Roch, *Chamfort*, 1741-1794, moralista il·lustrat francès).

● “Si els toros i els lleons sabessin pintar, pintarien els déus com a toros i lleons”. “Els homes s'imaginen els déus engendrants com ells i revestits de les mateixes formes” (Xenòfanes, 580-480 A. de C., filòsof grec).

● “Qualsevol que comença a preparar-se com a jutge de la Veritat i del Coneixement naufraga pel riure dels déus” (Albert Einstein, 1879-1955, físic i matemàtic juevoalemany).

● “Déu utilitza els homes de bé, els dolents utilitzen Déu” (D'una pel·lícula).

● “Déu començà pel bé, però nosaltres pel mal, Pel bé, Déu obra amb nosaltres. Però les males accions ens pertanyen senceres. Pel mal, és, com si fóssim déus” (François Mauriac, 1885-1970, novel·lista occità afrancesat, catòlic i progressista).

● “Déu no és un recepcionista còsmic a qui podem premer un botó per obtenir-ne coses” (Harry Emerson Fosdick, 1878-1969, clergue estatunidenc).

H. E. FOSDICK.

WOODY ALLEN.

● “;Si simplement Déu em donàs algun signe clar! Com fer un gran dipòsit de diners al meu nom en un banc suís” “Com puc creure jo en Déu quan a penes la setmana pas-

sada em xafí la llengua dins el corró d'una màquina d'escriure elèctrica?” (Woody Allen, *1935, cineasta i

escriptor humorístic jueu estatunidenc).

● “En la prosperitat els homes demanen molt poc a Déu. En l'adversitat, li demanen massa” (Anònim).

● “Jo mai no he fet sinó una oració a Déu, una de molt breu: *Senyor, fes els meus enemics ridículs*. I Déu m'ho va atorgar” (Voltaire, 1694-1778).

● “Troba que els immortals (déus) volen que tot rutlli així, perquè ara no...pensa ningú més que en l'or...Els déus, oblidats als temples...com a càstig a la nostra impietat, els camps romanen eixorcs...no ens atrevim pas ni a enlairar-nos al coneixement de les arts inventades en un altre temps: detractors d'allò antic, no coneixem més ciència que la dissolució...” “Qui és aquell qui veieu avui entrar dins un temple, per a invocar-hi els déus a fi d'atènyer la perfecció de l'eloqüència o per a descobrir les amagades deus de la filosofia? Ni tan sols els demanen la salut” (“*El Satiricò*”, Petroni, cònsul gal i “*arbitrarius elegantiarum*” de la Cort de Neró, s. I)

● “Déu ens estima tal com som, però ens estima massa com per deixar-nos així” (Leighton Ford, autor evangèlic nordamericà).

● “Quan estàs duent els teus problemes sense l'ajuda de Déu, l'estàs decebent (No en consta l'autor).

● “Senyor, si jo m'oblit de tu, no t'oblidis de mi” (*Mahatma Gandhi*, 1869-1948, independentista i místic indi).

M. GANDHI.

AUSIÀS MARC.

● “Déu no pregam ardentment, sinó de pressa e quan volem gràcia d'Ell atènyer;

e som tan

pecs que ens pensam Ell nos oja,

e nostres precos ab gran dret nos condemnen.

Puix no havem la intenció primera

En Ell, i après a nós e nostres coses,

A nostres precos Ell ou d'orella sorda,

E no ens partim davant Ell menys de culpa”.

(Ausiàs March, senyor de Beniarjó, la Safor, soldat i falconer reial i “*catalán, de amor maestro*”, *1397 ó 1400- +1459, València).

● “La nostra generació creix progressivament sorda a la crida del Déu extern. L'han intrioritzat tant, l'han manipulat tant a causa de les necessitats del comerç religiós, l'han submergit tant sota el tràfic de la moderna necessitat psicològica que quasi hi ha desaparegut completament. Tot massa sovint, ell s'inclina ara feblement sobre l'església, un espectador passiu, un conspirador en l'esforç de desmantellar dos mil anys de pensament cristià sobre Déu i sobre allò que ell mateix ha declarat ser. Això és dir que Déu s'ha tornat ingràvid. L'església continua el seu negoci de satisfer les necessitats del jo—necessitats definides per l'individual- i Déu, qui és vist i venut com un producte, s'esdevé impotent per a canviar la definició d'aqueixa necessita o per a prescriure els significats pels quals això deuria ser satisfet. Quan el consumidor és sobirà, el producte (en aquest cas el mateix Déu) Déu ser subordinat” (David Wells, “*God in the Wasteland*”/“*Déu en l'erm*”).

● “Si jo hagués cregut en un Déu de recompenses i càstigs, pot ser que hagués perdut l'ànim en les batalles” (Napoleó Bonapart, 1769-1821, emperador de França).

● “No pot haver un Déu perquè si n'hi havia un, jo no podria creure que jo no era Ell” (Friedrich Wilhelm Nietzsche, 1844-1900, filòsof alemany, morí foll).

● “Oh forasenyat home, que no pot crear un cuc i tanmateix crea déus per dotzenes!” (Michel Eyquem de Montaigne, de Bordèu e Peiregòrd, 1533-1592, filòsof gascó).

● “És inútil, no em fan ni cas” (*Atribuïble a Déu*).

● “Als fets del món veig tothom encès, però als de Déu, grossers, ben ignorants”. (Pere Marc, poeta català del s. XIV, cortesà i pare d'Ausiàs).

● “A qui compararé la gent d'aquesta generació? Són com els nois que seuen a les places i criden als seus companys dient-los: “Toquem la flauta, i no balleu; cantem complantes, i no us planyeu!” (Evangeli de Mateu 11:16-17).

● “El Senyor es troba amagat en els seus manaments: hom el troba en la mesura en què fa l'esforç de cercar-lo” “No diguis: he complert els manaments però no he trobat el Senyor. Perquè, com diu l'Escriptura, manta vegades has trobat *coneixement amb justícia*, i els qui el cerquen dretament troben la pau (Proverbis 16:8)” (Marc l'Ermità, “*200 cap. Sobre la llei espiritual*”, cap. 190-191, s. V). Ω

A C U D I T S

ELS DINERS DE LA VELLETA

Una velleta un dia va anar al Banc de Comerç (BANCOM) amb una bossa plena de diners fins al capdamunt

Insistia davant la finestreta, sol·licitant que volia parlar únicament amb el President del Banc per obrir un compte d'estalvis mentre deia: -Ho heu de comprendre, són molts diners.

Després de discutir una bona estona, la van portar davant del President del Banc respectant el vell concepte que "el client sempre té raó".

El President del Banc va preguntar-li: -Quina quantitat voleu ingressar, bona dona?

Ella li va dir que 165.000€, i automàticament va buidar la bossa damunt la taula.

El President, naturalment va sentir una gran curiositat per saber d'on havia tret tants diners la velleta, i li va preguntar: -Senyora, em sorprèn que porteu tants diners al damunt- per la quantitat, i tot seguit li va preguntar: -Com els heu aconseguit?

La velleta va contestar: -Molt senzill: faig apostes.

-Apostes? -va preguntar el President del Banc- Quina mena d'apostes?

La velleta va respondre: -Bé, tot tipus d'apostes; per exemple, us aposto a 25.000€ a que vós teniu les pilotes quadrades.

El President va esclatar en una gran rialla mentre deia: -Aquesta aposta és ben estúpida. Mai no podreu guanyar una aposta d'aquest tipus.

La velleta el va desafiar: -Bé, ja us he dit que faig apostes. Esteu disposat a acceptar la meva aposta?

- I Tant que sí -va respondre el President. Aposto 25.000€ a que les meves pilotes no són quadrades.

La velleta va dir: -D'acord, però com que hi ha molts diners en joc, us fa res que vingui demà a les 10 del matí amb el meu advocat perquè ens faci de testimoni?

- I tant que sí! -va respondre el President, tenint en compte que s'hi jugava diners

Aquella nit el President estava molt nerviós per l'aposta. Va passar bona estona mirant-se les pilotes al mirall, donant voltes al llit una i altra vegada. Es va fer un examen rigorós i va quedar absolutament convençut de que les seves pilotes no eren quadrades i que guanyaria l'aposta.

L'endemà, a les 10 en punt, la velleta va aparèixer amb el seu advocat al despatx del President. Va fer les presentacions pertinents i va repetir l'aposta de 25.000€ a que les pilotes del President eren quadrades.

El president va tornar a acceptar l'aposta i la velleta li va demanar que s'abaixés els pantalons per tal de mostrar les pilotes.

El President es va abaixar els panta-

lons i la velleta se li va acostar, li va mirar les pilotes detingudament i li va preguntar tímidament si les hi podia tocar, expressant: -tingueu en compte que són molts diners i me n'he d'assegurar.

- Bé, d'acord -va dir el President convençut. -25.000€ són molts diners i entenc que en volgueu estar absolutament segura.

La velleta s'acosta al President i agafant-lo li comença a palpar les boles, mentre el President es va adonar que l'advocat de la velleta es donava cops de cap contra la paret.

El President va preguntar a la velleta: -I ara què li passa al vostre advocat?

Ella va respondre: -No res, només que li he apostat 100.000€ a que avui a les 10 del matí tindria les boles del President de BANCOM a les meves mans.

(Tramès per Joan.
22 d'abril de 2003)

Un mestre pregunta a un dels alumnes:

- Per què corres, noi?
- Per evitar que es peguin dos nens.
- I qui són?
- El Cisco i jo.

(tramès per Marta.
18 de juliol de 2003)

Tres homes feien una excursió i, de cop i volta, es van trobar amb un riu gran, turbulent i rabiós. Havien de passar al'altra banda, però no sabien pas com fer-ho.

El primer es va posar a resar amb aquestes paraules: "Senyor, dóna'm la força per poder travessar aquest riu" I de sobte, Déu li va donar uns braços llargs i unes cames robustes, i així va poder nedar pel riu i travessar-lo en menys de dues hores, tot i que va estar a punt d'ofegar-se en un parell d'ocasions

Vist això, el segon va pregar dient: "Dóna'm, Déu meu, la força i els instruments per travessar aquest riu". I Déu li va donar una barca de remes que li va permetre travessar el riu en cosa d'una hora, malgrat que va estar a punt de tombar-se-li la barqueta un parell de cops.

El tercer home havia vist la lluita dels

altres dos i també va pregar Déu, dient: "Si et plau, Déu meu, dóna'm la força, les eines i la intel·ligència per travessar aquest riu". I de sobte, Déu el convertí en dona. Va mirar el mapa, va fer una passejadeta de pocs metres i llavors... va travessar el riu per un pont.

(Tramès per Rafel.
18 de juliol de 2003)

RÈGIM RIGORÓS

Un metge diu al seu pacient, amb cara d'enfadat:

- Els pròxims mesos, res de tabac, res de beure, res de sortir de festes, res de restaurants cars i res de viatges ni de vacances.

- Fins que em recuperi del tot, doctor?

No: fins que acabi de pagar-me tot el que em deu!

(Tramès per Joan.
10 de maig de 2003)

LA MANDRA

- La mandra és la mare de tots els vicis.
- Sí. Ara: hi ha res més respectable que la mare?

(Tramès per Jaume.
15 d'abril de 2003)

LA CREACIÓ D'ESPANYA I DE CATALUNYA

Això, si fa no fa, va anar així:

Una vegada en el regne del cel, Déu Nostre Senyores va absentar per sis dies. El setè dia, l'Arcàngel sant Miquel se'l va trobar descansant i li va preguntar "Déu, on heu estat?". Amb un somriure gros de satisfacció, li va respondre: "Mira, Miquel, mira cap avall i veuràs el que he creat."

L'arcàngel, mirant-ho, va dir bocabadat "I què és això?"

I Déu va respondre "És un planeta, i hi he posat vida. Es dirà Terra i serà un lloc on tot estarà equilibrat."

- Equilibrat? Què voleu dir?

- Molt senzill!, mira, per exemple, Europa del nord serà un lloc amb grans riqueses i oportunitats. En canvi, el sud serà més pobre. L'Orient mitjà serà una zona calenta. Per aquest costat he posat gent de color blanc i per aquest altre, de color negre. Més cap aquí, hi farà calor i hi haurà molta sorra i més cap allà, hi farà fred i les muntanyes estaran cobertes de neu...

I mentre Déu s'anava explicant, l'arcàngel cada vegada estava més impressionat amb la feina que havia fet, i es va fixar en un petit punt de la Terra:

- Què és allò?

- Ah!, això és Catalunya. El lloc més gloriós de la Terra. Ja veus que té forma de triangle, com el triangle de Déu. Té platges magnífiques, muntanyes meravelloses i paisatges espaterrants. La gent de Catalunya serà modesta, intel·ligent i sempre estarà de bon humor. Seran emprenedors i voltaran el món. Tindran fama de ser molt sociables, treballadors, infatigables i assenyats. Tothom els coneixerà per la seva diplomàcia i pacifisme.

L'arcàngel es va quedar impressionat amb tots aquests detalls i, finalment, va preguntar:

- I l'equilibri, Senyor, on és?

- Molt senzill; espera que ara t'explicaré el grapat de torracollons que he posat al costat d'aquests, en un país que s'anomena Espanya.

(Tramès per Jordi.
16 de maig de 2003)

EL GRAFITTI

Una persona entra en un vàter públic. Tanca la porta, s'asseu a la tassa i mentre va fent s'entreté llegint els grafiti que hi ha al seu davant. N'hi ha un amb la lletra tan petita que l'obliga a aixecar el cul i acostar-s'hi per poder-lo llegir. A la fi ho aconsegueix i llegeix: "Compte, que et cagaràs fora!"

(Tramès per Rafael.
15 d'abril de 2003)

ACUDITS DEL CAP

Un Cap de personal esta explicant acudits i tots els empleats menys un estan rient.

Així doncs, el Cap pregunta al que no riu:

- Per què no rius? és que no et fan gràcia els meus acudits?

pregunta a la qual l'empleat contesta:

- Es que jo ja tinc contracte fix.

(Tramès per Joan.
10 de maig de 2003)

PERQUÈ LES DONES NO PERMETEN
QUE ELS MARITS BANYIN EL NEN

(Tramès per Rafael, 15 d'abril de 2003)

E L T R O T É S C O S A N O S T R A

Toni Frontera; conductor de moda

En els darrers anys, ha pujat i ha entrat en força al clubs dels millors menadors jockeys de trot, un jove nascut a Ciutat de Mallorca el 26 de abril de 1979, al barri de son Ferriol. El seu nom és Antoni Frontera i Pocoví. Té en aquest moment 24 anys i des que en tenia 10 ha viscut a prop del món dels cavalls trotadors. Es tragué el D. O. I. D (Documento Oficial de Identitat deportiva) (Es a dir llicència) als 13 anys i des de que debutà, ha donat espectacle, aconseguint trofeus en un curt període de temps, essent l'admiració dels aficionats a aquesta modalitat hípica anomenada trot.

L'afecció als trotadors li vengué de molt petit. A ca seva, sempre els han agradat les corregudes al trot. El seu padrí jove Joan Pocoví inculcà al nostre amic el món dels cavalls. Joan és propietari i menador de nombrosos cavalls i fou qui li donà la oportunitat de poder conduir els seus equins perquè pogués aprendre i de pas progressar.

Nadal Orell i Tomàs també va confiar en ell, donant-li la possibilitat de menar cavalls de categoria. Entre ells: «Coolman». Quan aquest bon cavall d'història exitós aterrà a Mallorca l'any 1996, Frontera esdevingué el seu menador habitual. «Colman» ha estat al llarg del temps, un dels cavalls més ràpids i elegants del nostre trot. Conduint aquest cavall, pogué demostrar que era un menador amb futur i que podia aconseguir moltes victòries i dies de glòria per afegir al seu brillant currículum esportiu.

Amés de a Mallorca, Frontera s'ha format com menador a França i Suècia. Ha estat dues vegades «Millor Menador en la categoria d'aprenents», que li ha donat el dret a disputar dos Campionats d'Europa en la categoria d'aprenents.

La segona vegada, fou proclamat subcampió d'Europa, guanyant una correguda. Aquest mèrit li fou reconegut per l'Associació de Jockeys de Balears el 7 d'agost de 1998 amb una placa que li fou lliurada.

Aquest mateix any 1998, esdevingué en jockey amateur i la trajectòria d'èxits continuà amb el Campionats de Balears de Jockeys, que aconseguí l'any 1999.

Cal dir que a la cursa final, no pogué conduir cap

cavall, a causa d'una lesió que patí estant al peu del canó. Es a dir, mentre muntava un equí, tingué un accident que l'impedí córrer la final que es disputà a Manacor.

Antoni Frontera

Com que era una final en la que el jockey que aconseguia major puntuació, guanyava en Frontera que esdevingué Campió sense pujar al cabriol.

Aquí, la famosa dita de l'entrenador de futbol Helenio Herrera quan manifestà "Guanyar sense baixar del autobús".

Una de les assignatures pendents de Antoni Frontera és que encara no ha pogut guanyar un Gran Premi Nacional. En un futur ho pot aconseguir. Perquè qualitat no li falta. L'any 2001, n'Antoni conduí el cavall de "Sa Corbaia", "Forever VX". Els aficionats i jugadors patinen una decepció.

Creien que el poltre d'Artà, propietat de Antoni Vaquer "Rai" era el clar guanyador de la correguda més clàssica del trot. Però alhora de la veritat, "Forever VX" fou distanciat. Tothom veia que "Forever VX" seria el vertader triomfador. Era el líder de la seva generació, havia guanyat totes les curses importants fins que botà el dia de la Cursa més Important del Trot Nacional.

Això per Frontera, fou una gran desil·lusió. No es pogué treure l'espina al Gran Premi Manacor 2001 perquè tornà a ser distanciat.

Aquests dos distanciaments han estat els episodis més tristes de la vida esportiva de Antoni Frontera. A partir de llavors, el cavall perdé la primera posició al ranking hípica i la fama adquirida pels seus èxits continuats.

Malgrat això, Frontera no es desanimà mai i ha continuat menant i lluitant per ser un dels millors jockeys del trot illenc. Tant és així que els jugadors quan veuen el seu nom, hi confien per poder guanyar un bon grapat d'euros. Darrerament, ha aconseguit grans victòries, sobretot el passat 16 de novembre, en que guanyà els tres trofeus que es lliuraren a les corregudes disputades a son Pardo. Els propietaris hi confien cada vegada més. Saben que els seus coneixements per portar a la victòria són excel·lents i mai dubten a contractar-lo.

En Frontera té una peculiaritat alhora de menar cavalls. La seva tàctica a una carrera és quan els jutges donen la sortida procura col·locar el seu equí en bona posició, per atacar al final i dur-lo cap a la victòria, cosa que moltes vegades ha aconseguit.

I és que en Frontera va vent en popa, parlant en llenguatge mariner, desitjam que la bona ratxa sigui duradora i que sigui per molt d'anys. Ω

MIQUEL ALEMANY I BATLLE

NENS I NENES TERRIBLES

- Escolta mare, per què el tiet té tan poc cabell?
- És que el tiet és molt intel·ligent i pensa molt.
- I aleshores tu, per què en tens tants?
- Au, nen, calla i menja la sopa.

L'àvia materna ha vingut a passar uns dies amb la seva néta.

- Ara el pare podrà fer el seu número! - crida la nena, molt satisfeta -.

- Quin número? - fa l'àvia encuriosida -.

- Saps? - sospira la nena -. El pare va dir que si et quedaves una setmana es pujaria per les parets.

Jo tinc moltes ganes de veure-ho!

En Miquelet va anar al zoològic amb la seva mare.

- Per què no em compres un animal, mare? - li pregà el nen -.

- No sabríem com alimentar-lo.

- Aleshores, compra-me'n un d'aquests que estan ficats en unes gàbies amb un rètol que diu: "prohibit donar menjar als animals"

- Quant de temps van estar Adam i Eva al Paradís? -

li pregunta un nen a la seva germana gran -.

- Fins al 15 de setembre - contesta ella -.

- I per què precisament fins al 15 de setembre? - va voler saber el nen -.

- Perquè les pomes no maduren mai abans.

Quan mirava d'explicar a la seva filla què és un miracle, la mare li digué:

- Imagina't que caus des de un avió sense paraigudes i no et fas mal. Què seria això?

- Això seria tenir bona sort, mare.

- Imagina que tornes a caure i tampoc no et fas

res.

Encara seria bona sort?

- Aleshores seria molt bona sort.

- Però, i si caiguessis una tercera vegada sense fer-te mal?

- Després ja seria una qüestió de pràctica.

- El nebot d'un banquer: El meu oncle s'asseu en una cadira, no fa res i guanya 5.000 pts cada hora.

- El nebot d'un advocat: El meu oncle es limita a parlar amb gent i guanya 10.000 pts cada hora.

- El nebot d'un capellà: El meu oncle parla vint minuts a la setmana i quatre persones l'han d'ajudar a recollir els diners.

- Pare, m'he empassat l'agulla del tocadiscos i no m'ha passat res, i no m'ha passat res, i no m'ha passat res... Ω

FÒRUM BARCELONA 2004: UNA TROBADA QUE MOURÀ EL MÓN

Què és el Fòrum Barcelona 2004

El Fòrum Barcelona 2004, que tindrà lloc a Barcelona del **9 de maig al 26 de setembre del 2004**, és un esdeveniment internacional de nova concepció que ofereix un espai nou i creatiu per pensar i experimentar sobre els principals conflictes culturals i socials que ha d'afrontar el món en aquest segle XXI.

El Fòrum Barcelona 2004 s'ofereix com a lloc de trobada dels ciutadans del món i com a espai de diàleg dels debats urgents del segle XXI. Festa i reflexió agermanades per trobar nous camins de convivència.

Parteix d'una Agenda de Principis i Valors que fa èmfasi en el **tres eixos temàtics** del Fòrum Barcelona 2004: la **diversitat cultural** (el coneixement d'altres cultures és essencial per a l'establiment d'un diàleg constructiu entre els pobles), en la necessitat d'un **desenvolupament sostenible** (trobar formes de creixement que respectin els recursos naturals i tinguin en compte la necessitat de no malgastarlos) i en les **condicions que requereix la pau** (respecte per les altres cultures, la justícia social i política, la protecció dels drets humans i les maneres de viure en harmonia i respecte envers l'entorn). Les activitats del Fòrum, per tant, tenen com a objectiu la difusió d'aquests valors d'una mane-

ra àmplia, popular i positiva, amb formats innovadors i atractius.

El raonament i l'experimentació són les dues grans eines que té l'ésser humà per conèixer el món que l'envolta i per intentar comprendre'l. Aquesta dualitat es fa present en tota activitat humana en major o menor proporció, i el Fòrum vol que així es reflecteixi en el gran nombre d'activitats diverses que inclou el seu programa. **Festa i reflexió agermanades per trobar nous camins de convivència.**

Qui l'organitza

El Fòrum Barcelona 2004 l'organitzen de manera conjunta l'Ajuntament de Barcelona, la Generalitat de Catalunya i l'Administració de l'Estat, sota els auspicis de la UNESCO, que en la seva 29a conferència general va ratificar el seu suport absolut, amb l'aprovació unànime dels 186 membres.

D'altra banda, el Fòrum comporta una important reforma urbanística que deixarà a Barcelona un barri totalment renovat. Disposarà de les infraestructures necessàries, construïdes amb criteris de sostenibilitat, perquè sigui un nou centre residencial, econòmic i cultural de la ciutat. Es preveu que el Fòrum tingui una repercussió econòmica induïda similar a la que van tenir els Jocs Olímpics de 1992.

L'indret: tres espais per experimentar, reflexionar i intercanviar idees

Fòrum

Un recorregut festiu dissenyat per experimentar els tres eixos – diversitat cultural, desenvolupament sostenible i condicions de la pau – i és el lloc on, al llarg dels 141 dies i per tal de viure la cultura i l'entreteniment d'arreu del món, els visitants troben exposicions grans i petites, tallers, mercats, jocs, espectacles com **Les Arts Sauts, Peter Brook, Carlinhos Brown, Serrat, Bono, Sting o Caetano Veloso...**

Fòrum Diàlegs

Una trobada amb la reflexió, mitjançant 44 congressos i conferències, que reuneix més de 1.500 ponents amb l'objectiu de constituir un Fòrum internacional on s'intentarà cercar solucions als problemes més punyents del nostre món.

Fòrum a la ciutat

Barcelona es convertirà en un escenari ampliat del Fòrum amb exposicions, espectacles, accions al carrer, etc i s'implicarà en el Fòrum a través dels seus museus, fundacions i entitats, des dels grans equipaments públics fins als museus petits, congressos específics, festivals i les expressions artístiques contemporànies.

Participa!

El Fòrum Barcelona 2004 és probablement un dels conjunts lúdics més grans del món. Són 30 hectàrees plenes d'idees, disseminades per parcs, carrers, auditoris, una zona de bany i un port. Una gran superfície per veure i escoltar, per experimentar, crear o tastar, per aprendre i descobrir, per emocionar-se, però també per reflexionar. Activitats pensades, doncs, per satisfer les inquietuds i la curiositat de persones de qualsevol procedència, edat o nivell cultural.

En definitiva, gairebé 5 mesos per gaudir, per aprendre, per jugar i per tenir experiències inoblidables. L'any que ve, tots tenim una cita al Fòrum Barcelona 2004, *la trobada que mourà el món.*

Contacteu-nos si desitgeu més informació,

Més informació:

- Web general del Fòrum: <http://www.barcelona2004.org>
- Sala de Premsa Virtual: <http://media.barcelona2004.org>

(disponibles totes las notes de premsa emeses pel Gabinet de Comunicació del Fòrum). Ω

Què s'amaga darrera el Fòrum 2004?

INFORMA: JOAN

El **Fòrum de les Cultures** que pregonen als quatre vents caurà pel seu propi pes. Només cal veure'n els socis i patrocinadors. On diuen 'diàleg, estudi i reflexió' *haurien de dir* 'mentides, imposició i corrupció'. Fem una repassada a algunes de les empreses que hi inverteixen i al per què són contràries als principis que diuen defensar:

Socis

El Corte Inglés: Propietària de Informàtica El Corte Inglés, SA que desenvolupa sistemes d'informació per a l'àrea de Defensa. És membre del Círculo de Tecnologías para la Defensa y la Seguridad. Treball infantil generalitzat, nenes de 14 a 16 anys treballen durant jornades interminables en llocs de treball duríssims, no tenen sindicats, qualsevol queixa és solucionada amb l'acomodament (Marroc, any 2002)...

Telefónica: A través de Telefónica Sistemas participa en programes de guerra electrònica, missatgeria militar, etc. És membre de l'As. de Fabricantes de Armamento y Material de Defensa de España. Corrupció per tenir accés al mercat internacional i privatització del mercat públic (anys 1999 - 2000). Contractes fraudulents amb el govern argentí provocant la greu crisi econòmica d'aquest país.

Toyota: Repetida corrupció per aconseguir legislació favorable (anys 1997 - 2000).

Endesa: Emet 73 milions de tones de CO2 a l'any, contaminació procedent de les seves centrals tèrmiques. Endesa és la quarta empresa europea en emissions causants del canvi climàtic. El 43% de l'electricitat que genera procedeix de les tèrmiques de carbó, el 34%

de les centrals nuclears, l'11% dels embassaments i el 6% de les tèrmiques de fuel o gas.

Empresa criminal responsable de la destrucció de la vida dels ecosistemes de l'alt Bío - Bío i del poble pehuenche - mapuche (Xile 2003).

Empresa constructora de la línia d'Alta Tensió de les Gavarres. Línia imposada conjuntament amb la Generalitat que passa a pocs metres dels pobles i masies (Llagostera, 2001).

Patrocinadors

Coca-Cola: Finançament de la darrera campanya electoral de G. Bush, explotació infantil (Paquistán, any 1998), acomiadaments improcedents (Filipines, any 2000), assassinat de defensors dels drets dels treballadors (Colòmbia, any 2003), discriminació racial (EUA, any 2000), corrupció institucional per obtenir privilegis (anys 1998 - 2001), destrucció del territori (Can Fenosa, 2003).

Iberia: Participa en programes de l'Armada Espanyola i de l'Exèrcit de l'Aire. També és responsable del saqueig econòmic d'Argentina amb la fraudulenta compra d'Aerolíneas Argentinas.

Randstad: Important multinacional de serveis professionals a empreses i institucions. UMANO és l'empresa d'aquest grup especialitzada en selecció de personal. Aquestes empreses són el màxim exponent de la precarietat laboral, l'explotació, la competitivitat i la discriminació de les persones. Aquesta empresa contracta diàriament 217.800 persones arreu de les seves oficines mundials.

Cola Cao: Marca de l'empresa Nutrexpa; dins la llista negra d'empreses sospitoses

d'utilitzar productes transgènics.

Henkel: Multinacional dedicada a productes químics, cosmètics i d'higiene. Corromp repetidament gent de les institucions per al·ludir els tractats internacionals sobre protecció del medi ambient (anys 1999 - 2000).

Damm: Involucrada en diversos escàndols tant de caràcter laboral com de salut pública per casos d'intoxicacions. Aquesta empresa prioritza els seus beneficis envers les condicions laborals dels seus treballadors i del control dels processos de producció i qualitat del seu producte.

Agbar: Empresa dedicada a la privatització de l'aigua pública, amenaça diàriament aquest dret fonamental de les persones arreu del món. El propi president ho assegura en una entrevista "El negoci de l'aigua és estratègic para nosotros y nos presentaremos a todos los concursos de privatización que se planteen, tanto en España como en otros países".

Responsable de la privatització indiscriminada de l'aigua a Colòmbia, condemnant bona part de la població a morir per malalties relacionades amb el consum d'aigua contaminada.

Pascual: Empresa que va engegar un boicot als productors catalans de llet perquè considerava els preus d'aquesta massa elevats. Finalment ha hagut de rectificar gràcies al boicot popular. Empresa també polèmica perquè intenta treure al mercat un producte etiquetat amb el nom de iogurt sense que contingui els bacteris propis del iogurt.

Nestlé: Acomiadament de sindicalistes (Colòmbia, any 2002), explotació laboral amb tortura inclosa (Xina, any 2001), pràctiques antisindicalistes (Tailàndia, any 1998), el·lusió

de tractats internacionals per ampliar mercat (any 2001), incompliment d'acords de respecte del medi ambient (any 2000), utilització de tota mena de productes transgènics (França, any 2002), reetiquetatge de 200 tones de llet caducada per poder-la vendre (Colòmbia, any 2002), utilització de soja transgènica en productes declarats lliures de transgènics (Itàlia, any 2000), venda d'un succedani de llet materna que provoca 1,5 milions de morts infantils anuals.

Reclama 6 milions de dòlars a Etiòpia per compensar la nacionalització d'una empresa alemanya ara fa 27 anys (que ni tan sols era propietat seva en aquells moments). Aquesta multinacional provoca la caiguda en picat dels preus del cafè i del cacau i condueix a la ruïna nombroses persones i famílies. Qui és el deutor? Quan pagaran el deute històric d'aquesta economia globalitzada als països més empobrits?

Indra: És una important empresa d'armament que diu "posar a disposició de l'organització del Fòrum solucions d'avantguarda per garantir l'èxit de l'esdeveniment i crear un espai de trobada entorn de la diversitat cultural, el desenvolupament sostenible i les condicions de la pau".

Fonts: boicotpreventiu.org i transnacionale.org

Podeu veure el [text original](#) a El Sud. Per a més informació podeu veure [aquesta notícia](#) d'Indymèdia Barcelona

PAU GLOBAL

Papers electrònics, n. 11
Centre d'Estudis per la Pau J.M.Delas (Justícia i Pau)

11 / novembre / 2003

El Fòrum de les mentides

Quan encara no hem acabat de pagar les despeses generades pels Jocs Olímpics del 92, l'Ajuntament de Barcelona ha decidit embarcar-se en una arriscada operació immobiliària emmascarada amb coartades pseudoculturals. Que el Fòrum de les Cultures 2004 va néixer per maquillar una operació d'especulació urbanística a la zona del Besós és un fet reconegut. Però una ciutat de la importància de Barcelona hauria de tenir una política de desenvolupament urbà més definida, que no hagués de dependre ni d'interessos econòmics i polítics particulars, ni d'esdeveniments diversos cada tants anys per a cobrir les seves necessitats d'ordenació territorial. A més, Barcelona, cap i casal d'un país que no pot ni defensar eficaçment la seva cultura pròpia, ¿ha d'anar a voler arreglar els problemes dels altres, quan ella mateixa no ha pogut resoldre els seus? ¿No sembla això bogeria pura?

Sense tradició, sense continuïtat, el Fòrum passarà a la història amb més pena que glòria. No deixa de ser lamentable que els negocis i les demagògies d'uns pocs convertiran la capital catalana en la vergonya i la riota de tot el món. El més grotesc però, és que els principis fundacionals del Fòrum van en contra precisament dels tres grans temes que proposa. Es parla de "desenvolupament sostenible" i l'organització ecologista Greenpeace ja ha censurat les obres que s'han fet a la costa perquè posen en perill mediambiental el litoral de Llevant. S'omplen la boca de "diversitat cultural" i ja s'albira que la cultura i la llengua catalanes tindran només una presència testimonial en la majoria dels actes previstos. Per últim, el tema "condicions de pau" sona gairebé a befa quan una de les administracions implicades, el *Reino de España*, acaba d'aprovar el pressupost en armament més gran de la seva història, practica la tortura com puntualment denuncia Amnistia Internacional, comet un genocidi cultural de baixa

intensitat contra les nacions catalana, basca i gallega i, per a reblar, manté il·legalment forces d'ocupació a l'Iraq. Menció a banda mereix també el capítol dels patrocinadors. Un d'ells, Endesa, està a punt de provocar un desastre ecològic i cultural d'immenses proporcions a Xile, amb l'afer de la presa de la vall de Ralco, llar ancestral del poble maputxe. ¿No és cinisme el subvencionar un acte per la sostenibilitat i la diversitat i, alhora, estar a punt de cometre un atemptat mediambiental i etnològic? ¿És aquest el compromís ètic exigint a les empreses que apadrinen el Fòrum?

Que el Fòrum serà un desastre econòmic, diguin el que diguin els encarregats de la seva organització, és un fet segur. Només cal veure com la ciutat de París ha renunciat a celebrar una Exposició Universal, que és un esdeveniment reconegut a nivell mundial, per les males expectatives econòmiques que havia generat. Els costos del Fòrum seran assumits en un 49% per la inversió privada a canvi -això sí- de sucosos beneficis fiscals, i l'altre 51% restant per les administracions públiques amb ajudes de fons europeus. La jugada és doblement perversa perquè les institucions que administren els impostos de tothom volen vendre les entrades, o sigui que d'alguna manera els ciutadans que es deixin enredar acabaran pagant aquesta monumental tupinada per duplicat. Una prova del lladronicí que vindrà en els propers temps, és la pujada de l'IBI a comerços i oficines, el sector productiu de la ciutat de Barcelona. Amb el pretext del finançament del transport públic, es vol incrementar més aquest impopular impost per a finançar el Fòrum 2004. El que podríem anomenar la "triada municipal" (perquè cada vagada són més mafiosos i ens enreden com a xinesos) formada per PSC-ERC-IC, no se li acudeix res més que pagar l'oci perjudicant el negoci.

Ja se sap que el Fòrum generarà unes

ingents despeses de 2.190 milions d'euros als que caldrà sumar-hi uns 319 milions més pel cap baix en concepte d'organització i programació dels continguts. Si les diferents administracions haguessin volgut impulsar veritablement una política cultural seriosa, ¿no hagués estat més senzill destinar aquests importants recursos econòmics directament als seus respectius pressupostos de cultura, tot potenciant les infraestructures culturals existents? ¿Com es possible gastar-se tants milions d'euros en publicitat inútil, mentre institucions tan emblemàtiques pel nostre país com el MNAC encara no estan acabades, estant el jaciment arqueològic del Born en plena degradació, o quan hi ha tants museus morint d'inanició?

El cas de les exposicions temporals també és matèria greu: algunes han estat adjudicades sense concurs i d'altres s'han hagut de cancel·lar i/o replantejar amb tot el cost afegit que això ha comportat. D'altra banda molts museus han hagut d'acceptar forçadament aquestes mostres caríssimes, algunes de dubtós interès, generant indignació entre els professionals de la cultura. I per si quedava algun dubte que això més que el Fòrum de les cultures és el Fòrum de les mentides, l'afer de la gran exposició dels guerrers de terracota de Xi'an brilla amb llum pròpia. Anunciats a bombo per la propaganda oficial com el primer cop que aquests es podran veure a Europa, s'obvia que El Corte Inglés ja va portar-los a Barcelona fa uns pocs anys.

A més, el Fòrum, que a banda de la gent que en pensa treure algun benefici no el coneix ningú, haurà de competir amb dos altres grans esdeveniments -aquests sí de tradició consolidada- com són els Jocs Olímpics d'Atenes, que també ha programat un Olimpíada Cultural, i la capitalitat cultural de Gènova. Ambdós esdeveniments coincideixen amb les mateixes dates que el Fòrum. Tot això ens insta a demanar que es replantegi la

seva celebració del que el director general del Fòrum, Jaume Pagès, (demostrant que ni ell mateix sap ben bé que acabarà sent) va qualificar d'"aconteixement", evitant així que la ciutat de Barcelona faci el ridícul internacionalment.

Joan Clos, l'inefable i mediocre alcalde de Barcelona, té una devoció especial per la grandiloqüència. Publicitat demagògica i construccions faraòniques, amanides amb congressos i debats per discutir poc més que del sexe dels àngels. Tot el muntatge deixa anar el mateix tuf dirigista amb que els totalitarismes més tronats se centaven en uns suposats reptes de futur per evitar els problemes del present.

Un exemple més com a colofó a tants despropòsits: l'organització del Fòrum des dels seus caòtics inicis designava (i també revocava) a dit, un seguit de "senadors" la funció dels quals no estava ben definida, igual que a la capital romana dels excessos imperials. Qui sap si a aquest pas encara veurem a Clos, amb tota la seva lucidesa intel·lectual, emulant l'emperador Calígula i nomenant senador del Fòrum un cavall de la Guàrdia Urbana!

El mateix nom de Fòrum ja ens trasllada a la Roma del pa i circ. Això és el que serà en definitiva: una successió de festes i festetes que començarà amb la *Feria de Abril* i que acabarà amb les de la Mercè. Tot plegat populisme barat però deficitari, que la ciutadania pagarà ben car durant una pila d'anys. Que ningú s'enganyi. El Fòrum no és comparable als Jocs Olímpics ni a una Expo. Només és fum i burla. La degeneració del concepte és tan elevada que si algú pregunta què és el Fòrum (de les Mentides), la resposta pot variar des de l'àmbit d'on s'analitzi. Urbanísticament una especulació. Econòmicament un fracàs. Culturalment una aberració. Globalment una immensa presa de pel. Ω

Plataforma Anti-Fòrum 2004

La realització de referèndums constitueix la cosa més normal del món a les democràcies més avançades. De vegades, sorgeixen propostes que no estaven previstes en els programes electorals -o que hi estaven, però que requereixen d'un suport popular molt clar per poder-se dur endavant, per una mera qüestió de prudència - i els governants volen estar segurs que compten amb el suport de la població per dur-les endavant. Aleshores, recurren a un instrument del tot elemental: una consulta popular o un referèndum. Els governants, així, poden saber què diu la població sobre un tema concret, i no se serveixen només, per tant, del fet d'haver guanyat unes eleccions i d'haver estat escollits per a un determinat període de govern.

Un d'aquests casos en què el referèndum està més que justificat és el de l'anomenat Pla Ibarretxe. El president del govern basc, Juan José Ibarretxe, d'a-

cord amb el seu govern (format per una majoria parlamentària d'Euskadi), ha decidit que dur endavant el seu pla sobiranista és quelcom molt delicat. Teòricament, hauria pogut intentar-ho sense consulta a la població, basant-se en el fet que, a les passades eleccions, malgrat la brutal ofensiva espanyolista (amb tot el suport econòmic, polític i mediàtic de l'Estat), els partidaris de l'autodeterminació guanyaren àmpliament. Com a resultat d'aquestes eleccions, democràticament, es formà un govern integrat pel Partit Nacionalista Basc, Eusko Alkartasuna i Ezker Batua (Esquerra Unida). Ibarretxe, emperò, és una persona prou prudent com per saber que un pla que suposa, entre d'altres coses, canvis institucionals importants, requereix el suport directe de la població. Per això

va decidir que sotmetria el pla a referèndum.

A partir d'aquí, la qualitat democràtica ho exigeix: fer un referèndum es basa, senzillament, en un principi purament democràtic. El govern basc presenta el pla als ciutadans de la comunitat autònoma basca, i aquests decideixen si hi estan d'acord o no. Davant aquests supòsits estrictament democràtics, el govern espanyol ha pres aquesta kafkiana decisió: que les comunitats autònomes no poden convocar referèndum; i que convocar referèndum si no es pot, pot constituir un delictes. De manera que qui vulgui saber què opina el poble sobre un tema concret, pot anar a parar a la presó.

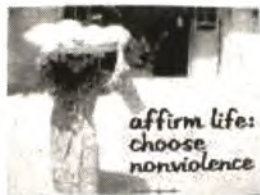
Què ha de fer, segons la lògica del govern espanyol, Juan José Ibarretxe? Dur endavant el seu pla -basant-se en la majo-

ria absoluta del parlament basc -sense sotmetre'l a referèndum? Tirar-lo endavant sense saber del cert que la majoria dels bascos hi estiguin d'acord? Fet i fet, tal i com estan ara les coses, el govern espanyol no sembla deixar-li cap altra opció.

En plenes negociacions per la formació de govern al Principat de Catalunya, Esquerra Republicana hi ha afegit una proposta elemental: quan es faci la reforma de l'Estatut, s'haurà de sotmetre el nou estatut d'autonomia a referèndum popular. Si la majoria del poble hi està d'acord, el nou estatut haurà d'entrar en vigència. Si no, es tirarà endarrera. Potser, emperò, no es podrà arribar a saber, perquè, tal vegada, en Michavila s'estimarà més passar en Mas, en Carod o en Maragall entre reixes que no saber què opinen els catalans del Principat sobre la reforma del seu estatut. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

REFERÈNDUMS

N O

V I O L È N C I A

REULL A CÀRREC D'EN

RICARD-JOAN COLOM

(Permesa la lliure difusió).

NO VIOLENCIA

1) QUOTIDIANA

“La millor manera de venjar la injúria és no semblar-te a qui te la va inferir” (Marc Aureli Antoni, 121-180, emperador i filòsof romà).

MARC AURELI

K. JUBRAN

“El millor dels homes és aquell qui es posa vermell si l'elogies i roman en silenci si el difames”

(Jubran Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès).

“El coratge no consisteix pas a venjar-se sinó a suportar la injúria” (William Shakespeare, 1564-1616, el major dramaturg en llengua anglesa).

“Però la vida pareix difícil per als qui pacíficament lluiten per assolir la perfecció; els quals, alliberats de llur propi interès, no són dominadors, la vida dels quals és pura, i veuen la llum” (Dhammapada, 18:245, *Afanya't a combatre*).

“Un hom no ha de ferir mai un Brahman; i un Brahman no ha de tornar mai mal per mal. Uai d'aquell qui fereix un Brahman! Uai del Brahman qui torna mal per mal” (Dhammapada, 26:389, *El Brahman*).

“Aquell qui no fereix de pensament, paraula ni acció, que manté tots tres sota control, jo l'anomen Brahman” (El Brahman, 26:391).

“Aquell qui, malgrat ser innocent, pateix insults, cops de fuet i cadenes, les armes del qual són la resistència i la força de l'ànima, jo l'anomen Brahman” (El Brahman, 26:399).

“Ma muller és la que m'ha ensenyat la noviolència quan he maldat per plegar-la a la meua voluntat. La resistència caparruda que m'oposava, i la seva tranquil·la

submissió al patiment que li inflingia la meua estupidesa, em feren avergonyir, tot guarint-me de l'absurda creença que jo havia nascut amb dret a dominar-la. I acabà per esdevenir el meu professor de noviolència” “Si et bufeteig la galta esquerra i tu em galteges també, el pacte de lluita quedarà al punt signat. Però si m'ofereixes l'altra galta i em dius: “Et deix colpejar-m'hi també, amic meu; accept voluntàriament aquesta dolor per fer-te comprendre que vas errat”, llavors els braços se me'n vindran avall, la sorpresa reemplaçarà la ira i la reflexió la sorpresa” (Mahatma Gandhi, activista noviolent i el major independentista de la història).

GANDHI filant.

NAPOLEÓ.

1769-1821, General cors esdevingut emperador francès).

“Si algú t'insulta en veu alta, abans de contestar feli repetir la frase” “Dedicava tota la seva atenció a guanyar-se la simpatia dels qui se li resistien i encara que no ho ateny pas sempre, desarma així els seus adversaris amb la seva inalterable amabilitat” (Alexandre Pierre Georges Sacha Guitry, 1885-1957, dramaturg i actor rus, nacionalitzat francès).

S. GUITRY.

Gravat medieval de JESÚS.

“Ja sabeu que es va dir: *Ull per ull, i dent per dent*. Doncs jo us dic: No us hi torneu, contra el qui us fa mal. Si algú et pega a la galta dreta, para-li també l'altra. Al qui et vulgui posar un plet per quedar-se el teu vestit, dóna-li també el mantell. Si algú t'obliga a portar una càrrega durant un quilòmetre, acompanya'l dos quilòmetres. Dóna a qui et demana; no et desentenguis del qui et vol manllevar” (Jesucrist a l'Evangeli segons Mateu 5: 38-42; Lluc 6:29-30).

2) SOCIOPOLÍTICA

“La Noviolència és la força més formidable que té la humanitat al seu abast. És encara més poderosa que no pas la més potent arma de destrucció ideada per l'enginy humà” “Per a una persona noviolenta, tot el món és la seva família” “La noviolència té com a condició prèvia la de poder atacar. És un fre conscient al desig de venjança. La venjança és, sens dubte, superior a la

submissió passiva, efeminada, impotent, però també la venjança és feblesa, car naix de la por. El perdó és l'ornament del guerrer. No maldem per lluitar per assolir la victòria sobre l'enemic, sinó per vèncer l'enemistat i guanyar la pau. No hem pas de vèncer l'enemic sinó l'errada de l'enemic: l'error en què cau el nostre proïsme en considerar-se el nostre enemic. Siguem aliats del nostre enemic contra la seva errada” “El veritable demòcrata és aquell que valent-se de mitjans exclusivament no violents defensa la seva llibertat i, per tant, la de la seva pàtria i, en última instància, la del gènere humà” “Sé com predicar la noviolència a aquells que saben morir; als que temen la mort, no puc” (Mahatma Gandhi, independentista i místic indi).

“Els qui comencen assaltant bastilles n'acaben construint unes altres. La noviolència no és pas una qüestió de tàctica, sinó de principis” (Adam Michnik, *1946, destacat assagista, intel·lectual i dissident polonès).

“Que n'és de bell de tenir la força d'un gegant i no utilitzar-la mai” (Jacinto Benavente, 1866-1954, dramaturg foraster).

“Oh, és excel·lent de tenir la fortalesa d'un gegant, però és tirànic d'emprar-la com a un gegant” (William Shakespeare, 1564-1616, el major dramaturg en llengua anglesa)

SHAKESPEARE.

SUN TZU.

“El suprem art de la guerra és doblegar a l'enemic sense lluitar” (Sun Tzu, general i estrateg xinès, ca. 500 a. C., nat a l'Estat X'i).

“És significatiu que Carrasco i Formiguera, el 1920, essent regidor de Barcelona, fes donar a un carrer de la ciutat el nom del batlle de Cork, el nacionalista irlandès que havia mort a la presó en vaga de fam... Ja un segle abans, Balmes, en la seva curiosa biografia d'O'Connell —un escrit que és clarament una excusa per formular com en paràbola la seva pròpia visió del problema català— l'elogia perquè condueix la seva justa causa per camins de no-violència...”

Hi ha una clara continuïtat entre la doctrina de Balmes i la praxi de Carrasco i Formiguera. Tant si el seu rebuig de la violència deriva, com d'O'Connell pensava Balmes, de la fe cristiana, com si creia que, a més de la superioritat ètica, la via pacífica era la més eficaç, Carrasco la propugna decididament” (Hilari Ragner, *El cristià Carrasco i Formiguera*, 1989, sobre el gran patriota català afusellat per Franco).

“Els forts es destrueixen els uns als altres i els dèbils continuen vivint” (Bernard Shaw, 1856-1950, escriptor irlandès).

“És menester d'evitar el combat en lloc de vèncer-hi. Hi ha triomfs que empobreixen el vençut, però no enriqueixen el vencedor” (Juan Zorrilla de San Martín, 1855-1931, escriptor uruguaià). ☪

MIQUEL MARTÍ I POL

Arrel de la mort del poeta Miquel Martí i Pol, en la seva memòria, publicam la seva autobiografia extreta de

www.esbarjo.org

Em dic Miquel Martí i Pol vaig néixer a Roda de Ter, a la comarca d'Osona, el dia 19 de març de l'any 1929 i sóc el segon de tres germans, tots nois. El meu pare era manyà d'ofici i treballava de torner en un taller que, segons el que feia constar a la propaganda dels seus productes, era la "primera fàbrica nacional de telares automàtics en serie". La meua mare treballava als dobladors d'una fàbrica tèxtil de filatura de cotó i fibres artificials. Els Martí som una família amb força implantació, al meu poble, i d'adolescent i de jove em vaig adonar que els Martí-Pol érem allò que se'n sol dir els parents pobres, uns parents respectats si venia el cas en què calia demostrar-ho, però al capdavant pobres. Ara, quaranta-cinc o cinquanta anys més tard, les coses s'han anivellat força, no perquè els Martí-Pol ens hàgim enriquit, sinó perquè una bona part dels altres Martí han anat més aviat de mal borràs.

Vaig començar a anar a estudi als quatre o cinc anys -no ho recordo bé-, al col·legi parroquial, regit per capellans. Jo no sabia aleshores, és clar, però la decisió dels meus pares de fer-me anar precisament a aquell col·legi, tenia una significació especial. De fet, els nens de les famílies diguem-ne d'esquerres, però d'una certa posició, anaven a l'escola del senyor Sebastianet, i els de les famílies de dretes, amb posició o, almenys, amb un cert "prestigi" social, anàvem a la dels capellans. Els altres nens, és a dir, els que no tenien posició ni això que n'he dit prestigi, solien anar a Les Escoles, o sigui, a l'escola pública, que em sembla que aleshores depenia exclusivament de l'Ajuntament. Les nenes, si no recordo malament, es repartien entre les monges, que practicaven subtilíssimes distincions entre nenes riques, no tan riques i pobres, i Les Escoles, que era un col·legi mixt. No m'atreveria a assegurar-ho, però em sembla que al col·legi del senyor Sebastianet només admetien nois; al de capellans sí que ho puc assegurar: nens i prou, només hauria faltat!

L'any 1936, en esclatar la guerra civil, tot aquest plantejament se'n va anar en orris, perquè els "rojos" van fer tancar els col·legis dels capellans i de les monges. La major part dels qui hi anàvem vam passar a Les Escoles i, entre la relativa massificació i el desgavell d'aquells anys, sobretot al principi i quan la guerra ja s'anava acabant, no vam aprendre pas gaire. Pel febrer del 1939 els "nacionals" van alliberar (és un dir) el meu poble i es van reobrir els col·legis tancats. Jo tenia deu anys i vaig tornar al col·legi dels capellans. Aleshores, però, ens educaven en castellà i, tant al matí com a la tarda, abans de començar les classes, a més de resar cantàvem el Himno Nacional, tots drets fent la salutació feixista davant d'un alumne que servava una gran bandera espanyola enlairada. Aquest període per a mi no va durar gaire perquè, en complir catorze anys, com que a casa els diners escassejaven i, a més, hi havia malalts, em vaig posar a treballar al despatx de ca la Tecla Sala, la mateixa fàbrica tèxtil en què treballava la meua mare. Un tímid intent de fer-me estudiar -per advocat, segurament-, atès que jo ja mostrava una notable inclinació pels llibres i era força despert, es va frustrar sobretot per la intransigència d'un mossèn, amb molta influència sobre els meus pares, que va considerar que no em convenia gens d'anar, tan jove, a viure a Barcelona.

A dinou anys, quan ja en feia cinc que treballava i fins i tot tenia xicota (nòvia, que diuen ara) formal, vaig agafar una tuberculosi pulmonar, una malaltia força comuna entre el jovent de l'època, per la gana que es va passar durant la guerra i la postguerra, i segurament herència familiar de la branca pobra dels Martí, atès que tant el meu pare com el meu germà gran van patir-la i dues meves ties paternes en van morir. Els procés tuberculós, que em va enxampar de ple, em va obligar a passar un any llarg al llit, i aquesta circumstància estic segur que va influir en la meua dedicació a la poesia ja que, durant aquell temps, vaig llegir molt, desordenadament, és clar, però amb un gran entusiasme. Jo, aleshores, ja feia anys que escrivia poemes. De fet, els primers tempteigs, en llengua castellana, la meua suposada llengua "de cultura", els havia fet quan encara anava a escola, o poc després de deixar-la. Per sort, alguns amics, molt més grans que jo, em van fer adonar del despropòsit d'escriure en una llengua que no era la meua i ben aviat vaig passar, de forma definitiva, al català. No sabia pas dir d'on va venir-me l'afecció als llibres i la relativa facilitat per confeccionar versos. A casa no hi havia cap llei de tradició familiar, en aquest sentit. El meu avi patern era afeccionat al teatre i tenia unes quantes obres impreses, i la meua mare llegia novel·les d'en Josep M. Folch i Torres, però això em sembla que no aclareix res. De fet, a mi mai no m'ha preocupat trobar una explicació diguem-ne historicista o transcendent del fet. Llegia perquè m'agradava llegir i feia versos perquè m'agradava escriure. El lligam entre totes dues activitats és evident, però no gosaria pas establir una relació de causa a efecte en qualsevol dels dos sentits. Els qui, poc o molt, escrivim, ho fem, penso, perquè ens agrada, i també, em sembla, perquè a còpia d'escriure, intentem comprendre les coses, explicar-nos-les i, a més, explicar-les als altres. Per a mi la poesia ha estat sempre com una mena de gran interrogació. Cada poema aclareix, en certa manera, uns àmbits més o menys obscurs, però al mateix temps planteja nous interrogants. És un vaivé semblant al del viure; és una manera de viure, tan digna com qualsevol altra. Molta gent prova d'escriure, d'adolescent o de jove, al cap d'un temps, la majoria ho deixa córrer. D'altres -pocs- persistim. Per què? No m'atreveixo pas a respondre si no és dient que perquè ens agrada. Potser sí que tenim més desenvolupada la capacitat de fabulació d'expressió; potser sí que som més orgullosos, o més xafarders, o més introvertits, o més perepunyetes. És igual. Tot això explica ben poca cosa. Escrivim perquè ens agrada. A d'altres els agraden altres coses: fer negocis, jugar a futbol, convertir infidels i s'hi dediquen, si poden, amb cos i ànima. Alguns d'aquests, potser de joves havien escrit poemes. Després van descobrir el que de debò els agradava i ja no ho van deixar. Com nosaltres, si fa no fa.

Ben curat de la tuberculosi no ho vaig estar fins als vint-i-cinc anys. Quan en tenia vint-i-set, el 1956, em vaig casar amb la meua xicota de tota la vida, que havia suportat estoicament la meua malaltia. El 1958 vam tenir una filla i el 1965 un fill. Jo vaig continuar treballant al despatx de ca la Tecla Sala, llegint i escrivint versos. A més a més, però, feia altres coses. Els anys de la postguerra van ser molt difícils per a Catalunya, a la qual s'havia intentat de fer desaparèixer. A finals dels anys quaranta i sobretot durant les dècades dels cinquanta i els seixanta, em vaig incorporar a tots els moviments que, a la meua comarca, maldaven per desvetllar la consciència nacional, per recuperar la identitat que ens havien volgut arrabassar. Vaig fer de tot aleshores, potser perquè era un moment en què em sembla que comptava més el nombre que la qualitat. Comptant i debatut, però, no vaig pas fer res més que el que em tocava, el que sentia, el que m'agradava, en una paraula. Defensant el que defensava m'estava conquerint a mi mateix, reivindicant el que reivindicava no feia sinó lluitar per la meua llibertat. Presentar-ho com un fet excepcional seria estúpid i grotesc. D'altra banda, és innegable que, tot i la por i el risc, m'ho passava d'allò més bé.

L'any 1970 em vaig posar greument malalt altra vegada. Una esclerosi múltiple, aquest cop, que en pocs mesos em va deixar com estic ara, és a dir, quasi paralític. Un altre cop vaig llegir i, sobretot, escriure molt. No han estat fàcils, aquests anys, i segur que tampoc no ho seran els que pugui viure. De fet, no ens enganyem, viure mai no ho és, de fàcil. L'any 1984 va morir la meua dona. L'any 1986 em vaig tornar a casar, pel civil, aquesta vegada. La meua segona dona també em suporta estoicament, a mi i a la meua malaltia.

Miquel Martí i Pol

COM LA PLUJA D'HIVERN

Com la pluja d'hivern, penetrar lentament
el do misteriós de la paraula
i ungir-se amb la virtut de l'infant que pidola.
Estimar en cada mot la densitat d'un món
que ens origina novament i ens nega
tota clement vel·leïtat de somni,
com si de créixer en la buidor tinguéssim
més afuats el seny i la tendresa.
Viure en el joc ardent del crit i la renúncia,
ordenadors del vent i dels prodigis,
i morir, oh morir!, encara amb les mans plenes
de paraules, de llum,
d'imprecisa bellesa. Ω

Miquel Martí i Pol

S I N E U

El passat dissabte dia 29 de Novembre, unes 10.000 persones de tot Mallorca se reuniren a la Plaça des Fossar de Sineu per protestar contra la construcció d'autopistes i autovies que de fer-se modificaran en grossa manera el model de vida de Mallorca. Aquí veureu algunes de les persones que hi vàrem trobar.

IMAGINA'T

*IMAGINA'T,
pobra Mallorca, el dia que els teus governants caminin al costat del poble contra especuladors i depredadors del territori.*

Stell dir vor, armes Mallorca deine Regierenden stünden eines Tages gemeinsam mit dem Volk auf, gegen Spekulanten und die Verunstaltung deiner Landschaft.

Poor Mallorca, just IMAGINE if only your rulers stood shoulder to shoulder with the people, in solidarity against predatory land speculators.

Aquesta pancarta fou una de les que més cridaren l'atenció

Són en Josep Company de Manises (Aeroport de València- (s'Assemblea al bisbe Teodor) i en Miquel Salom de Selva. Tel. 971 731 180

La Família Cerdà-Gallardo, anaren a la manifestació, però abans recobrenen forces a Can Font. Tel. 971 791 398

Són na Caterina Cànoves de Binisalem, n'Ellen de Wisser d'Holanda i n'Elisabet Villar de Bunyol, prop de València. Totes contra l'autopista.

Fa 18 anys que en Pep Ferriol regenta el Restaurant Can Font a Sa Plaça de Sineu. Se menja a la carta per uns 18€. Un plat de freixura i un tassó de vi els dimecres és molts més barato. Tel. 971 520 313

En Gerard Febrer és mestre de paret seca i artista plàstic. Te, l'estudi, que se pot visitar al carrer de Sant Pere, 22 de Ciutat. Tel. 639 204 770

En Salvador Medina d'Artà és jardiner. Està contra aquestes autopistes. Tel. 971 835 863

Georgia On My Mind

Hoagy Carmichael and Stuart Gorrell

Louis Armstrong recorded this song with his All Stars
December 12, 1956

Georgia.....Georgia.....the whole day through
Just an old sweet song.....keeps Georgia on my mind
(I said now,) Georgia.....Georgia.....a song of you
Comes as sweet and clear.....as moonlight through the pines
Other arms reach out to me.....other eyes smile tenderly
Still in peaceful dreams I see.....the road leads back to you
(I said,) Georgia..... Georgia..... no peace I find
Just an old sweet song.....keeps Georgia on my mind

(instrumental break)

Other arms reach out to me.....other eyes smile tenderly
Still in peaceful dreams I see.....the road leads back to you
(Now ya know it's,) Georgia....Georgia...(no peace,) no peace I find
Just this old, sweet song.....keeps Georgia on my mind
Just this old sweet song.....keeps Georgia on my mind.

Geòrgia en el meu record

Hoagy Carmichael i Stuart Gorrell

Louis Armstrong va gravar aquesta cançó amb totes les seves estrelles el
12 de desembre de 1956.

Geòrgia..... Geòrgia.....durant tot el dia
tot just una antiga dolça cançó..... Geòrgia en el record.
(Adés jo deia) Geòrgia.....Geòrgia..... una cançó teva
arriba tan dolça i clara... com un clar de lluna a través de la pinada
Uns altres braços s'estenen cap a mi..... uns altres ulls somriuen tendrament
encara en tranquils somnis ho veig..... el camí em duu de nou a tu.
(Jo deia) Geòrgia..... Geòrgia..... no trob cap pau
tot just una antiga dolça cançó.....em fa recordar Geòrgia

(pausa instrumental)

Uns altres braços s'estenen cap a mi..... uns altres ulls somriuen tendrament
encara en tranquils somnis ho veig..... el camí em duu de nou a tu.
(Jo deia) Geòrgia..... Geòrgia..... no trob cap pau
tot just una antiga dolça cançó.....em fa recordar Geòrgia
tot just una antiga dolça cançó.....em fa recordar Geòrgia. Ω

RUBERTS

El passat dia 21 de novembre hi va haver una trobada de regidors i militants d'Esquerra Unida-Els Verds a Sencelles amb cloenda-torrada a Ruberts. Allà hi entrevistarem uns quants militants d'aquesta p???????????

N'Albert Aguilera és regidor i portaveu d'Esquerra Unida—a la oposició del PP—a Sencelles. La seva darrera actuació fou al ple que va aprovar inicialment la revisió de les normes subsidiàries del municipi que implica una previsió de creixement urbanístic cap a la finca de son Company propietat del president del PP local i pare de la regidora Margalida Rubí, que és en Ventura Rubí. El creixement passa de 47.300 metres quadrats a 62.696 metres quadrats, la majoria dins la propietat den Ventura Rubí. Això va provocar que l'oposició criticués que na Margalida Rubí, edil del PP, exercís el seu dret a vot en el ple, ja que, en paraules de n'Albert Aguilera "contravé la llei de bases del Règim local que estableix la impossibilitat quan hi ha un parentesc fins al quart grau". No obstant això, el batle, Antoni Ferrer del PP, presentà un informe dels serveis jurídics de la CAIB on especifica que en temes de plantejament general "no hi ha incompatibilitat".

En Manel Carmona és el responsable de política municipal a Mallorca d'EU. També és el coordinador d'EU a Manacor. Tel. 971 556 211

Des de les darreres eleccions na Concepció Penya i Ferrera és regidora d'EU a son Cervera. A la foto amb el seu company Esteve Isem. Tel. 636 738 582

N'Antònia Roger d'Algaida és metge d'urgències a son Dureta i a l'Hospital de Muro. És republicana i esquerrana.

En Guillem Ramis és regidor per EU Els Verds a l'Ajuntament de Santa Maria del Camí. A la foto amb la seva dona Carme Núñez i els seus fills Aina Maria i Pau. Tel. 971 621 010

Maria Alberdina

- Centre de dia per a Persones Majors
- Assistència a Domicili
- Serveis Assistencials
- Activitats

Tel. 24 H
667 447 947

**C/ Trencadors, 1 bis
07600 El Arenal
Tel.: 971 445 101**

SIS SOCIOLINGÜISTES (¿?)

Dilluns 24 de novembre, i sota els auspicis d'Òmnium Cultural i d'Enciclopèdia Catalana (la casa editora del llibre) ens trobarem a la seu central d'aquesta última per presentar el llibre *L'autoestima dels catalans*. La presentació anà a càrrec de Jordi Porta, actual president d'Òmnium Cultural i expresident de la Fundació Jaume Bofill, probablement l'organisme que més ha fet per conèixer les característiques sociològiques dels Països Catalans al llarg d'aquests últims vint anys. Presentà el llibre, per tant, un sociòleg, especialista en sociologia urbana, en nous moviments socials i en canvi social.

Vaig estar molt content que venguessin a sentir què s'hi deia persones com en Francesc Cabana, economista que no necessita presentació i d'altres personalitats del món de l'empresa, del dret o de la historiografia. No diria res sobre tot això —podria semblar petul·lància i autobombo— si no fos perquè, en aquestes mateixes pàgines d'opinió, s'ha escrit —sense acudir a cap tipus de documentació— que els autors del lli-

bre esmentat som “sis sociolingüistes” i que jo em dec ocupar del tema de l'autoestima a les illes Pitiüses. Sembla mentida que algú pugui escriure això alegrement, i passar-li per alt, per tant, que un dels autors era Jacint Ros i Hombravella, un dels economistes més destacats de la Ibèria tota, incloent-hi Catalunya. O que un altre dels col·laboradors era Francesc Roca, catedràtic d'Economia —també— de la Universitat de Barcelona. Que un servidor de tots vostès passi per alt a molta gent resulta d'allò més normal, però que no se sàpiga qui són en Ros i Hombravella o en F. Roca, francament...

La resta de “sociolingüistes” que completen el volum són els següents: en Quim Gibert, conegut psicòleg, que ha dedicat la major part de la seua activitat investigadora a indagar sobre la qüestió de l'autoestima en relació amb les patologies de la gent més jove, amb les dificultats d'aprenentatge i amb la qüestió de la inserció sociolaboral. I, al costat d'en Quim Gibert, el “sociolingüista” Víctor Alexandre, que, per als periodistes, almenys hauria de ser conegut perquè ha estat corresponsal de la Cadena SER i de

l'agència Efe (si no ho record malament) a Alemanya, durant més de quinze anys. L'últim “sociolingüista” que em queda per esmentar és Toni Strubell i Trueta, nét del mític doctor Trueta que tant va innovar en cirurgia a la Gran Bretanya i que va mantenir viu el Consell Nacional Català a l'exili, membre d'Eusko Alkartasuna, professor de la Universitat de Deusto (d'Anglès) i traductor a l'anglès del Pla Ibarretxe. Ha estat, així mateix, l'impulsor de la Comissió de la Dignitat, que reclama el retorn als Països Catalans dels papers incautats pel franquisme com a botí de guerra i que actualment es troben a l'Arxiu de Salamanca.

Al costat d'aquest “sociolingüistes”, majoritàriament del món de l'Economia, que hom hi tengui un capítol dedicat a “Llengua i autoestima” és alhora un honor i una posada de les coses al seu lloc. No és la llengua, l'element fonamental per recuperar l'autoestima dels catalans, sinó el poder polític, que ens permeti controlar la nostra economia, en comptes de permetre que això es faci des dels poders d'un estat que ens és alhora aliè i hostil. Entre l'oficialitat

exclusiva del català o l'obtenció de tres concerts econòmics (un per a cadascun dels nostres països), la creació d'uns cossos de seguretats propis i la competència absoluta en telecomunicacions, francament un servidor es quedaria amb això darrer. Si comptàvem amb sengles concerts econòmics per al País Valencià, el Principat i les Balears i Pitiüses, amb uns cossos de seguretat en mans dels nostres governs autònoms i amb una xarxa de telecomunicacions pròpia (Cat-tel, o semblant), el català agafaria la primàcia social al nostre país d'una manera automàtica. No caldrien tantes lleis proteccionistes ni tantes històries. I tots ens estimaríem, col·lectivament, una miqueta més.

I no faríem, per tant, com aquests púnics que escriuen en la llengua de Roma en comptes de ser fidels a la de la seua terra i la seua gent, que adoren l'Emperador com si fos un tòtem i que, a més, pobrets!, es creuen que són molt moderns. Ω

BERNAT JOAN I MARI

Enguanys fa quaranta anys de la marxa pels Drets Civils que va encapçalat el pastor Martin Luther King. Aquell gest, que va tenir el seu cim en un famós discurs (“He tingut un somni...”) va suposar l'accés lliure al sufragi universal també pels negres.

Només fa quaranta anys que els negres tenen igualtat de drets dins d'una de les democràcies més grans del món. Sembla mentida, però la potència que avui clama per la llibertat i la democràcia, fins fa molt poc, ella mateixa negava l'exercici de drets fonamentals als seus propis ciutadans. Unes contradiccions que no obstant, com es veu en l'obra mestra “El sergent negre”, suposen una ànsia de millora encomiable. Com en el seu moment va afirmar Hanna Arendt, asilada política als Estats Units, com milers d'altres pensadors europeus, “només de la misèria en pot sorgir l'excel·lència”.

Efectivament, en aquest marc es mou la jove democràcia nord-americana. Viu un somni de joventut. De fet, aquesta és una condició si ne qua non per posar-se en marxa, encara que sigui per equivocar-se. No té cap importància equivocar-se, quan el que mou les nacions és un desig immens d'existir, fins i tot més enllà de les seves fronteres.

El camí institucional

Joan Sales, a la seva gran novel·la “Incerta glòria” (de molt saludable lectura, per tots els catalans, d'aquí o de l'exili) precisament parla sobre els motius que ens van abocar a la Guerra dels Tres Anys. En una síntesis magistral, l'encara a “un somni de joventut”. Una febre desbocada de voler fer-ho tot bé. Els ideals de la Renaixença, pletòrics d'esperança cristiana, amb Verdguer i Torra i Bages, o Ruyra i Costa i Llobera, van rejaonar de tal manera l'ànima catalana que la van convertir en extrem idealista.

Això és el que passa quan hom creix. Tot són primaveres, malgrat el fred i el vent. És difícil d'explicar. El cant de joventut, misteri de la vida i dels pobles, el va resumir perfectament el venerable Dr. Torra i Bages, en la seva elocució del 1900 “La saviesa dels humils”. Tot home, tota dona, en qualsevol moment de la història, vol la seva gran oportunitat. La necessita, malgrat sovint errar en trobar-la. Per Joan Sales, és la “incerta glòria” que condueix, segons com, milers de persones a un determinat estat de lluita.

Estats Units viu aquesta mena de moment històric. El seu president, un home que ha conegut el pitjor d'una vida sense sentit, ara desco-

breix que tot resulta diferent, amb la seva determinació. Que pot lluitar pel seu país i a més estendre els ideals democràtics arreu. Que no té cap raó per avergonyir-se del derrocament del règim autoritari d'Iraq. Que pot contribuir a elevar els ideals dels nord-americans proposant-se noves metes.

No hi ha nous paradigmes per la condició humana, com va voler concloure el teòleg alemany Hans Küng, en el seu recent discurs al Paraninfo de la Universitat de Barcelona. Hi ha la constatació dels cansats (l'Europa que renuncia als seus orígens cristians), i la decisió dels joves (els Estats Units portant propostes fins als darrers racons del món). És el diàleg etern, entre la vida i la mort de les civilitzacions.

En aquest sentit, és per felicitar-se que el discurs català no sigui orfe de ments com la d'Alfons Quintà. Molt en solitari, el seu anàlisi és contundent. Una espina que entra fins al moll de l'ós de la perplexitat catalana. Una perplexitat que neix d'algunes confusions descomunals. Tot va començar en els anys 50... Raimon Galí hi posa una data: la tancada d'intel·lectuals a Montserrat. Allà, com en un cau de rates, si va coure la maledicció catalana. Perquè?

Tots els catalans saben, Ho saben, fins i tot tancant-se els ulls i tapant-se les orelles, que el gener de 1939, en un esforç heroic, brigades i divisions senceres es batien en una retirada caòtica, sense concert i deixades de la ma de Déu. Oficials, fusellers i granaders, de totes les columnes ja totalment desfetes, anarquistes, comunistes o el que sigui van passar a l'Estat francès entonant el Virolai. Quan no hi ha res més, hom torna a la pàtria mare.

Doncs bé, l'exili va retrobar-se viu, i jove, amb les festes d'entronització de la Mare de Déu de Montserrat, el 1947. En aquell temps, la Comissió Abat Òliba, va constituir-se en far de la maltractada dignitat catalana.

I tot d'una la dissort. Només deu anys més tard, a la tancada d'intel·lectuals hom nega la darrera veritat succeïda al massís de l'Albera: els derrotats no s'havien rendit, existien per lluitar, com en el primer dia. Avui, tots tenen més de 80 anys, i són joves. Els més joves que he conegut mai. Són en Galí, en Barrera, en Ballarín, en Ferrer... n'hi ha a mils. Potser milions. Molts més dels que ens pensem. Alguns fins i tot amb divuit anys! Ω

Ó Llorenç Prats-Segarra
campusjove@correu.vilaweb.com

LA GUERRA DE LA INDÚSTRIA TABAQUERA CONTRA LA SALUT PÚBLICA

La indústria tabaquera ha declarat la guerra a la salut pública. El cigarret és l'únic producte que quan es consumeix, segons les indicacions del fabricant, mata.

El tabac és una substància poderosament addictiva i la indústria tabaquera ha manipulat la ciència, la salut pública i els processos polítics, per vendre un producte que converteix els seus consumidors en addictes abans de matar-los. La informació de què disposem mostra que les dues tercers parts dels fumadors actuals s'hi varen iniciar en l'adolescència. Lluny de ser un grapat de fulles de tabac enrotllades en tubs de paper, el cigarret és un producte d'una enginyeria sofisticada dissenyat per crear addicció i matar.

"Els fabricants s'estan concentrant en el fet de reduir el percentatge de quitrà i nicotina per crear noves marques... que tenen com a objectiu, d'una manera o una altra, donar la confiança al consumidor que aquestes marques són relativament més "saludables" que els cigarrets que contenen una mescla més ortodoxa".

Companyia BTA "Un nou producte, 1971"

MENTIDES I MÉS MENTIDES

Un dels objectius principals de la indústria tabaquera és emmarcar la dependència del cigarret com una decisió individual i de conducta. L'engany d'aquest esquema és que deixa les activitats i pràctiques de la indústria tabaquera completament fora del context. Assumeix que les persones prenen decisions sense ser influenciades per l'ambient, que inclou la publicitat i el màrqueting generat per la mateixa indústria. "Les empreses tabaqueres es gasten 6.000 milions de dòlars anuals per incitar els joves a fumar. Fan creure que fumar serà més *sexy*, atractiu, acceptat pel seu grup, atrevit, baronívol i que tindrà èxit. Projecten aquesta imatge en tots els mitjans de comunicació - des de pel·lícules per a tota la família fins a pel·lícules per a adults, revistes i, fins i tot, mitjançant personatges de dibuixos animats", diu Allan Landers, el model publicitari de Winston, el qual ara s'han convertit en un activista del control del tabaquisme.

Les investigacions demostren que la decisió de fumar està influenciada per la promoció que realitza la indústria tabaquera. La publicitat del tabac, que inclou figures prominents de l'esport i l'espectacle, projecta l'ús del cigarret com quelcom atractiu, divertit, saludable, sofisticat i associat a la riquesa. Als països on s'ha prohibit aquest tipus de publicitat, ha començat a emergir-n'hi una altra de més subtil en pel·lícules i vídeos musicals per continuar enviant aquests missatges a la població jove. Quan la gent se n'adona, sol ser massa tard.

EL TABAC MATA. NO ET DEIXIS ENGANYAR

No s'ha de fer publicitat del tabac, ni s'ha de subvencionar ni presentar de forma atractiva

AQUESTA AMENANÇA AFECTA TOT HOM

La indústria tabaquera actua com una força mundial que no perdona ni nacions ni persones. No hi ha veritables motius econòmics o de salut pública que afavoreixin el consum de tabac, ja que mata els éssers humans i mina la hisenda pública. L'hàbit de fumar ha estat responsable de la mort de quatre milions de persones aquest any. Per a la dècada del 2020 o a començaments de la del 2030, aquest nombre de víctimes, que es podrien haver evitat, arribarà als 10 milions de morts l'any. La indústria del tabac i els seus socis de mercat necessiten aproximadament 11.000 nous fumadors diaris per reemplaçar els qui han mort. Per tant, adrecen les seves accions cap els nostres nens i venen l'addicció i la mort com un acte de llibertat, rebel·lió, lliure elecció, sofisticació i èxit.

"Per augmentar i assegurar un creixement sostingut al cigarret Camel amb filtre, la marca ha d'augmentar-ne la penetració en el grup d'edat de 14 a 24 anys, els quals tenen uns valors més liberals i representen el demà de la indústria dels cigarrets".

Memoràndum de 1975, A. C. Tucker, vicepresident de màrqueting de R.J. Reynolds

CONTRARESTANT L'ENGANY

Cada vuit segons, mor una persona a causa d'una malaltia relacionada amb el tabac i gairebé, simultàniament, s'hi apunta una altra víctima. Les grans tabaqueres comercien amb la mort i l'engany. Aquest atac a la salut mundial s'ha d'aturar. L'Organització Mundial de la Salut (OMS) ha acceptat aquest desafiament mundial. L'essencial d'aquesta resposta es troba en la creació del primer tractat legalment vinculat dedicat a la salut humana. El conveni marc per al control del tabaquisme (CMCT) de l'OMS abor-

darà temes com la prohibició de la publicitat, el contraban, els impostos i la diversificació agrícola per tal d'adequar una resposta mundial a una amenaça mundial.

A mesura que les accions de control comencen a reduir els mercats d'Occident, les empreses tabaqueres transnacionals estenen agressivament el seu abast mundial. El CMCT subministrarà una plataforma política poderosa, en la qual les nacions d'arreu del món podran reunir-se i enfortir les seves capacitats per contrarestar les tàctiques mortals i enganyoses de les empreses tabaqueres transnacionals, que transcendeixen les fronteres.

"Si encara es creu que la indústria tabaquera simplement emplena amb tabac tubs de paper i que no proporciona nicotina intencionadament, consideri aquesta cita descoberta recentment en un document que va estar amagat durant molt de temps, d'un científic d'alt rang que treballava per a una empresa tabaquera, i que el 1972 va dir: "el cigarret no s'ha d'interpretar com un producte, sinó com un sistema. El producte és la nicotina. Pensi en el cigarret com el dispensador d'una dosi de nicotina. Pensi en la inhalació de fum com el vehicle de la nicotina".

Dra. Gro Harlem Brundtland, directora general de l'OMS, en la seva intervenció en la novena Conferència d'autoritats reglamentàries de drogues. Berlín, 27 d'abril de 1999

TOT CALANT FOC AL TELÓ DE TABAC

Les claus perquè les grans empreses tabaqueres arribin a un abast mundial han estat: la seva estratègia de màrqueting, la seva publicitat agressiva i la creació d'un nou "teló d'acer" del tabac. El que està passant a Occident (la legislació de la Unió Europea, els acords als quals han arribat les grans empreses tabaqueres als

Estats Units, la prohibició de la publicitat, etc.) no es coneix a Sri Lanka o a Mèxic. D'altra banda, als països en desenvolupament i recentment industrialitzats no s'ha denunciat prou la promoció del tabac no regulada que s'adreça a la gent jove i a les dones. Per calar foc a aquest "teló d'acer" del tabac i promoure el suport mundial al CMCT, l'OMS ha desenvolupat aquesta contrapublicitat anomenada "El tabac mata. No et deixis enganyar". Aquesta nova contrapublicitat intentarà, sistemàticament, reemmarcar la percepció del públic cap al problema de la dependència tabàquica, tot brindant a les comunitats política i sanitària les eines necessàries per tal de començar a revelar les tàctiques enganyoses de les empreses tabaqueres transnacionals i combatre els seus grans recursos.

"Òbviament, hi ha un gran potencial a tots aquests països. Jo diria que la demanda de cigarrets occidentals és insaciable. És una oportunitat fantàstica per a tothom i estem parlant d'un gran nombre de països."

Stuart Waternton, director de BAT de "Desenvolupament de nous negocis", parlant de noves oportunitats a l'Europa de l'Est i a l'antiga Unió Soviètica, 1995

"Tenen una bona defensa. No importa que els vagi malament aquest negoci als Estats Units, les vendes internacionals el redreçaran."

Allan Kaplan, analista de tabac de l'empresa Merrill Lynch, en un comentari sobre Philip Morris, 1997

DE BONA TINTA: PARLA LA INDÚSTRIA TABAQUERA

"Jo no crec que la nicotina sigui addictiva"

Thomas Sandefur, director executiu de Brown i Williamson

"Jo crec que la nicotina és addictiva"

William Campbell, Philip Morris

"I jo també crec que la nicotina no és addictiva"

James Johnston, R.J. Reynolds

Directors executius testificant, sota jurament, davant del Subcomitè de Sanitat i Medi Ambient del Congrés dels EUA, (1994)

"La nicotina és addictiva. Per tant, som en el negoci de vendre nicotina, una droga addictiva."

Addison Yeaman, Brown & Williamson, (1963)

"Per al principiant fumar un cigarret representa un acte simbòlic.

Ja no sóc el nen de la mamà, sóc fort, sóc un aventurer, no sóc antiquat....

A mesura que es debilita el simbolisme psicològic, l'efecte farmacològic n'agafa el control, per mantenir-ne l'hàbit..."

Philip Morris, vicepresident per a investigació i desenvolupament, "Per què es fuma?", primer esborrany, (1969). Ω

TRONS i LLAMPS (I)

JAUME SASTRE I FONT

MALLORCA, 30 DE NOVEMBRE DE 2003

EN MATAS VA FORA CORDA

En Jaume Matas, l'any 1999 va perdre el govern. Ara sembla que vol repetir semblant gesta i no ha trobat millor estratègia que posar tot Mallorca en peu de guerra i obrir mils fronts de lluita: el projecte d'autovia Inca-Manacor ha alçurat el Pla; l'autovia Inca-Alcúdia ha aixecat el nord; el desdoblament Palma - Manacor ha provocat nirvis a tots els restaurants, indústries, teuleres i negocis (Binicomprat, Can Guardiola, Cal Dimoni, Munper, Ses Canyes, S'Hostal des Pla, Can Juanito, Cas Carboner, Es Quatre Vents, Sa Punta de Son Gual, Es Cantó...) instal·lats al llarg de la carretera, etc. Per si ja no n'hi hagués prou, a tot això s'hi ha de sumar el segon cinturó, l'autopista de Lluçmajor, l'esponjament de s'Arenal a més de la guerra declarada que ha emprès contra la llengua dels mallorquins. La malaltia d'en Jaume Matas té un nom: revenja, arrogància i prepotència. Com que no s'esperava guanyar de cap de les maneres, ara va fora corda com el cavall d'Atilà i no vol deixar res per verd. Bé, a dir veritat, com més afuat i passat de r.p.m. vagi en Matas, molt millor. Més via farà a fote un esclat merder. Perquè, encara que a na Munar no li agradi gens sentir-ho, a Mallorca i a Menorca, a les últimes eleccions va guanyar la majoria social que donava suport al Pacte i que està farta de la massificació i de la degradació de la qualitat de vida dels mallorquins.

AUTOPISTA INCA - MANACOR

Per cert, ja que hem parlat de l'autovia Inca - Manacor. Durant els últims mesos s'ha recordat reiteradament damunt les planes dels diaris que Gabriel Cañellas ja va avançar aquesta idea al llibre *Conversa amb Gabriel Cañellas. L'amo en Biel* (Leonard Muntaner Editor, Palma 2003), i del qual jo en som l'autor. A la pàg. 198, l'expresident afirma: **jo encara pens que s'autopista hauria de venir per aquí i així ens evitariem fer-ne una de nova. Fer sa tercera via fins a Inca que no ha de consumir ni un metre més de territori. A dins s'espai des quatre carrils i es centre, igual com han fet a sa Via de Cintura, hi cap es tercer carril. No s'ha d'expropiar res. A Inca, desdoblar fins a Manacor no du cap problema perquè no passa per dins cap poble. I arribaríem fins a s'entrada de Manacor. Quin problema hi ha? Idò que a s'entrada de Palma se formaria un embós.** Fins aquí és el que han reproduït els dia-

ris i alguns comentaristes polítics. El que no han dit, però, és el que en Gabriel Cañellas afegia a continuació: **sa solució és, primer, fer es segon cinturó de Palma, i segon, no deixar passar cap autocar d'Inca a Manacor. És a dir, s'autopista per a es turismes, en canvi, sa carretera de Manacor més bé una ruta turística per ets autocars i així no importaria duplicar can Guardiola i tants d'altres llocs, fàbriques i restaurants que ja hi ha a sa carretera.**

S'HA TORNAT BOJA MA. ANTÒNIA MUNAR?

Com acabam de veure, en Gabriel Cañellas ho tenia claríssim: o una cosa o l'altra, però mai les dues a la vegada. O autopista Inca - Manacor o autopista Palma - Manacor. Una excloïa l'altra. I posats a triar, del mal el més petit. Cañellas s'inclinava per l'opció Inca - Manacor perquè tenia un cost social, econòmic, polític i ecològic menor. Ací teniu la diferència entre un polític 'populista' de la vella escola com l'Amo en Biel, i un polític fred i tecnòcrata que viu en una gatera permanent d'arrogància i prepotència com Jaume Matas. Continuam amb Gabriel Cañellas i sense deixar el llibre esmentat, a les pàgs 355-356, quan li pregunt que intenti definir el seu 'populisme', amolla: **Entenc que hi ha dues maneres de fer política. Una, aquella de fer plànols: tota comunitat necessita que hi hagi setanta-dos hospitals, quaranta-dues autopistes que siguin com més rectes millor, i no sé què i no sé quants més. Si segueixes aquesta línia, t'oblides del que sent i vol sa gent i t'ajustes al plànol. Són un poc ses formes des polítics actuals que segueixen el que diuen es manuals i ets ordinadors. I una altra manera de fer que es demanar a sa gent: 'I vostè què s'estima més? I es poble, què vol? Que es poble està més interessat en sa part sanitària que en ses carreteres, idò com que fer política és triar prioritats, facem sa prioritat que li agrada més a sa gent. Això és es populisme segons jo.** Com veis, una lliçó magistral que la primera persona de Mallorca que l'hauria d'aprendre és la batlessa de Costitx i presidenta del CIM, Ma Antònia Munar. Perquè, que en Jaume Matas és una persona freda i distant i que, per molta rialla *Profidén* que hi posa, no pot amagar que el disgusta el contacte amb la gent; a això ja ho sabíem. De fet, Jaume Matas ja no va a cap Fira de Mallorca perquè d'ençà que va ser ministre a Madrid, ara els mallorquins li fan oi. El que no sabíem, però, és que na Munar no escoltàs el que diu,

el que pensa i el que sent la gent de Costitx, la seva gent, la gent que des de 1979 li ha fet confiança i l'ha feta batlessa. Però, de què va na Ma Antònia Munar? És que s'ha tornat boja? Quin estrany beuratge o pòcima enverinada li ha fet beure en Matas? O és que na Munar ja ha tirat la tovallola i ja se'n fot dels seus votants, del mort i de qui el vetla? Un polític, qualsevol polític, té l'obligació de defensar a mort els interessos dels seus votants, que per això el voten. Ma Antònia Munar, d'ençà les últimes eleccions, en lloc de defensar les persones que l'han votada a Costitx, Sineu, Petra, Ariany, Inca i Llubí, es dedica a apedregar-los i a afuar-los la Guàrdia Civil perquè els posin multes milionàries. Després de tot, ara s'entén que UM hagi avançat a finals del 2003 el seu proper congrés. Amb la seva actitud, absolutament indigerible per als propis afiliats d'UM, sobre l'autopista Inca - Manacor, Munar no arrabassarà ni un sol vot al PP, ans al contrari: milers de votants que tenia esperen morts d'ansia les properes eleccions generals de 2004 per treure's l'espina i passar comptes amb ella.

EL PP I EL MUNDO VOLEN UN BISBE FORASTER PER A MALLORCA

Me voleu dir què pestes hi pintava en Matas l'altre dia -diumenge, 9 de novembre- al Vaticà celebrant la beatificació de dos forasters; per a ser més exactes, de la salmantina Bonifacia Rodríguez Castro i de l'andalús, Juan Nepomuceno Zegrí? Doncs l'expedició de Matas al Vaticà tenia un motiu ocult: pressionar les altes instàncies de l'església catòlica per aconseguir que Balears tenguí un nou bisbe foraster. El pla d'extermi dissenyat pel PP des de Madrid passa per empestar Mallorca de 'Ferias de Abril' andaluses, disparar el sostre de població a dos milions d'habitants, tornar a prohibir la llengua i la cultura dels mallorquins, clausurar els mitjans de comunicació en català com Som Ràdio, tornar a imposar l'espanyol als Premis Ciutat de Palma i, evidentment, neutralitzar l'ampli sector nacionalista del clergat indígena. Recordem que Franco, a mena d'escarment, va fer afusellar un capellà, en Jeroni Poquet de Llubí. I el va fer assassinar no per capellà evidentment sinó per la seva condició de mallorquí que defensava el seu poble i la seva llengua. Per cert, relacionat amb el tema del bisbe recoman la lectura l'article del jesuïta Nicolau Pons publicat a la revista *Lluc* núms. 833-834 titulat **Dels seixanta-tres bisbes que han tingut Mallorca, només**

dotze han estat mallorquins (un 19'08%) i subtitulat **Fa 56 anys que no hi ha a Mallorca cap bisbe mallorquí.** Què us sembla? El darrer bisbe de Mallorca que fou mallorquí fou Josep Miralles i ho va ser des de 1930 fins a 1947. De llavors ençà no n'hi ha hagut d'altre amb la qual cosa resulta que aquesta estadística se sembla molt a la dels governadors civils del franquisme, la totalitat dels quals varen ser forasters. Per trobar un delegat del govern nascut a Mallorca va ser necessari esperar fins a 1989, amb el nomenament de Gerard Garcia Franco.

Si tenim en compte la campanya d'agitació probisbe foraster realitzada entre el 4 i el 9 d'octubre pel diari de Madrid, **El Mundo**, i les intrigues de **Matas** al Vaticà, és d'esperar que Mallorca s'hagi d'empassar un nou bisbe foraster que vendrà a les colònies com qui va a evangelitzar indígenes a les estepes de l'Àfrica central o a les selves de l'Amazones. La campanya d'**El Mundo** va consistir bàsicament amb una enquesta manipulada sota el títol **¿De dónde le gustaría que fuera el futuro Obispo de Mallorca?** i amb una oferta de quatre respostes possibles: **Mallorquín, Valenciano, Catalán o De otra región española.** La campanya va culminar dia 9 d'octubre i va comptar amb la publicació d'articles d'un to antimallorquista brutal com el d'**Antonio Alemany**, això sí, emboscat rera el pseudònim de **Padua Vich Morell**, i titulat *Sobre todo, no 'catalán'* i del qual en reproduïm el fragment següent: **Las circunstancias concurrentes también desaconsejan un obispo catalán que, aunque sea un santo volcado en su función pastoral y sacramental, siempre será convertido, incluso a su pesar, en símbolo y banderín de enganche de la catalanidad por los sectores minoritarios del catalanismo insular y por la guardia pretoriana catalanesca de algunos canónigos y de no pocos curas pesemeros.** No escapa a ningú que el somni de Jaume Matas i del seu altaveu mediàtic, **El Mundo**, és que Mallorca torni a tenir un bisbe foraster com l'andalús **Juan Díaz Guerra**. Aquest individu, especialista en dret eclesiàstic, gran amic dels Borbons i representant davant Roma de la Corona de Castella, va ser bisbe de Mallorca entre els anys 1772-1777 i va passar a la història per imposar que els sermons de les esglésies fossin en espanyol. Però no és això el pitjor d'ell. El pitjor és que destacà per la seva furi-bunda i fanàtica tasca antilul·liana. Prohibí que els nadons indígenes fossin batejats amb el nom del beat Ramon Llull, prohibí els símbols lul·lians, el culte i suprimí la causa pia lul·liana, a més d'intentar esborrar del calendari totes les festes dedicades al beat (Per a més infor-

mació, vegeu Rosa Calafat, *Sabotatge a la llengua catalana*, Leonard Mun-taner Editor, Palma 1996).

A LA FI! UNA OPORTUNITAT PER AL MEDIocre JOAN PLA

El col·laborador del diari foraster *El Mundo*, Juan Pla García, ha tret a la Loteria sense haver-hi jugat un cèntim d'euro. ¡A la fi, aquest pobre afortunat tindrà una mínima possibilitat de guanyar a les velleses un premi literari d'una certa categoria com el Ciutat de Palma! Amb motiu de la decisió del PP de convertir els Ciutat de Palma en bilingües, l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana (AELC) ha convocat un boicot-als premis. I és clar, en Joanet Pla està eufòric i ja se frega les mans pensant que si no té competència de cap casta, ell finalment en pot sortir guanyador. Però bé, això mai se sap del tot,

jo en conec un que és tan curt i tant tutup que un dia va anar a la mar i va ésser incapaç de trobar-hi aigua. Ara falta veure qui seran els escriptoretos que se presentaran a fer el paper d'esquirols accedint a formar part del Jurat. De moment s'ha sabut que Bartomeu Fiol, l'autor de *Calaloscans* s'hi ha negat. Molt bé! Al respecte el falangista Pla ha escrit: **Hoy, cuando me entero de que se ha negado a formar parte del Jurado de los premios Ciudad de Palma, por solidaridad con la junta directiva de la AELC y con 'la resta d'escriptors', confieso mi tristeza, al ver que un escritor de su categoría, que cumple ya setenta otoños, se suma a las campañas, pura y declaradamente sectarias, de una 'junta directiva' que, en lugar de escribir novelas y poemas, se dedica a redactar normas y avisos, amenazas y chantajes, a sembrar discordias entre los que quieren y los que no quieren participar y, en suma, a envenenar el amor que siente el pueblo por su propia lengua** (El Mundo 15/11/2003). D'altra banda, ja circulen

els noms de Gabriel Janer Manila, Jaume Pomar i Alexandre Ballester com els noms dels botiflers que han decidit col·laborar amb la tasca genocida del PP contra la llengua i la cultura dels mallorquins.

EL PP I L'ESTAFA DEL BILINGÜISME

Igual que durant la dictadura franquista, ara tots els peperos com a lloros i cotorres van repetint les consignes falangistes que arriben des de Madrid. **Carmen Feliu** (Palma 1968), diputada i consellera insular, diumenge 16 de novembre declarava a *El Mundo*: **'El programa del PP es claro y realista en sus pautas. No engañamos a nadie apoyando el bilingüismo al cien por cien, porque nos comprometimos en ello en la campaña electoral. Por otra parte, creo que es una actitud democrática porque tenemos dos lenguas y tan oficial es una comola otra. Hay que dar a conocer el mallorquin, la lengua y**

la literatura, pero también el castellano, no marginarlo como se ha marginado durante estos cuatro años del Pacte de Progrés'. Està clar que aquests fatxes del PP prediquen el que no creuen. S'omplen tot lo dia la boqueta de 'bilingüisme' i fa poques setmanes el seu govern de Madrid presidit pel führer Aznar ha prohibit la inclusió del català, el basc, el gallec i l'asturià al nou passaport espanyol. Ara resulta que mentre el passaport belga està en neerlandès, francès i alemany; el passaport suís en alemany, francès, italià i romanx; i el finlandès en finès i suec; el govern espanyol del PP, en una mostra evident de nacionalisme espanyol 'excloent' i 'fonamentalista' ha expulsat de la seva tan estimada Espanya totes les persones que no són de condició castellano-andalusa-extremenya. Tot plegat, ben mirat, lluny de provocar-nos ràbia o tristesa, la decisió del PP d'expulsar-nos del nou passaport espanyol ens alegra moltíssim perquè dóna la raó al Pla Ibarretxe i ens empeny cap a la independència. Ω

Ibarra torna a dir-ne de les seves

Hi ha personalitats polítiques que no descansen mai. És el cas de **Juan**

Carlos Rodríguez Ibarra, el president de la **Junta d'Extremadura**, que segueix amb les seves declaracions que podríem definir, com a mínim, de delicades. Després d'assegurar que l'importanta 'un pepino' amb qui pactés Pascual Maragall, no sense abans demanar a Aznar que resistís 'por la unidad de España', torna de nou amb noves declaracions polèmiques assegurant que 'el PP tenia la responsabilitat històrica d'acabar amb ETA. Nosaltres (els socialistes) no, perquè quan ho vam voler fer ens van ficar a la presó. Però el PP hauria pogut acabar amb ells perquè nosaltres hauríem mirat cap a una altra banda'.

Ibarra creu que ningú podrà guanyar a ETA i que la banda terrorista 'acabarà sola i que, si això passa, tindrem un futur molt complicat' ha vaticinat el líder socialista. També ha opinat que ETA declararà 'un alto el foc per donar credibilitat i per potenciar el Pla Ibarretxe'. Ibarra també considera que el silenci d'ETA 'serà per garantir el triomf del PNB en les properes eleccions a un 60 o un 70% de l'electorat'.

Per el president extremeny, 'els dos grans partits polítics nacionals haurien de parlar amb els nacionalistes ja que també han parlat amb ETA'. Per Ibarra, aquest diàleg permetria saber 'on és el repte i intentar veure si els partits nacionals tenim un sostre que sigui capaç de donar una resposta a aquest assumpte tan complicat'.

Diàleg:

Aquest individu és més papista que el Papa!!!, vull dir que és més ultradretà que l'Aznar.

Però seriosament, aquest home està fent apologia del terrorisme d'estat, i se l'ha de poder denunciar, no?

De vegades es bó deixar parlar. Aquest home ha dit: '(ETA) acabarà sola i que, si això passa, tindrem un futur molt complicat'

Aleshores? ja no es tracta dels assassinats, del famós tret al clatell, ni tant sols de la "hipotètica" manca de llibertats afavorida pels governs bascs, ni tant sols les declaracions corrosives de N'Arzallus.

El "quit" de la qüestió ha estat sempre la unitat de la Pàtria (la seva, es clar, la nostra sempre està sota discussió, quan no, directament, sota negació).

Que en pensen els familiars i víctimes del terrorisme?

Se n'adonen d'on ve -en part- el seu patiment?

Potser per això ha decidit, a la fi, el govern espanyol concedir-los pensions i indemnitzacions?

Potser seria bo que aquest element ens recordés la manera que van matar en Lasa i en Zabala i qui ho va fer. També ens digués qui és el GALINDO i perquè van pagar amb l'ascens a general el seu silenci. Només per començar per algun lloc...

El cas Laza i Sabala,

Tinc mala memòria, però recordo allò de les ungles i el fet de fer desa-

parèixer els cossos -"providencialment" trobats en un moment determinat en un racó de món.

Vull dir, que no em quadra amb el que conec de les tortures (aquelles que deia un Ministre de Justícia que formaven part del "manual" per a terroristes quan eren detinguts, però que en aquest cas si que van resultar reals, i definitives).

Vull dir que els hi van preparar un bon parany, que, obviament, va poder aprofitar el PP amb una campanya del aleshores "amigo" JJ i el contuberni del camp de golf.

Parlant d'en Galindo... Sabiau que el PP ha previst una nova amnistia en motiu del 25è aniversari de La Constitució i del casament del príncep espanyol Felip?

Doncs entre els indults previstos hi ha: Mario Conde, els 'Albertos' o l'ex-general Galindo... 'por los servicios prestados'.

Podeu llegir la notícia original de Tribuna Catalana (de fa uns dies):

Aquesta mesura suposarà la posada en llibertat d'acusats com l'exgeneral de la Guardia Civil, Enrique Gutiérrez Galindo, l'exbanquer Mario Conde o els denominats 'Albertos', entre d'altres. L'indult, preparat pel govern d'Aznar perquè es faci efectiu exclusivament als 'constitucionalistes', sense que s'hi puguin acollir membres d'ETA o de la denominada 'esquerra abertzale', s'aplicarà als qui ho hagin sol·licitat i s'hagin declarat penedit. La família de Galindo, condemnat a 75 anys de presó pel segrest i assassinat dels membres d'ETA, José Antonio Lasa i José Ignacio Zabala l'octubre del 1983, van presentar fa temps al Ministeri de Justícia una petició 'd'in-

dult total' per ell i els altres quatre condemnats pel cas. La petició estava acompanyada de 100.000 firmes de suport, però Galindo, ho té més difícil en aquest sentit perquè en repetides ocasions ha dit que no es peneix del que va fer i ha negat el que els jutges han donat per provat. Per la seva banda, Mario Conde va ser condemnat per l'Audiència Nacional a 10 anys i dos mesos de presó pels delictes d'apropiació indeguda, estafa i falsedat comesos durant la seva etapa al capdavant de Banesto. I pel que fa als 'Albertos', el Suprem va declarar-se aquest setembre en contra de la intenció del Ministeri de Justícia d'indultar-los. Els exbanquers van ser condemnats el 14 de març passat a tres anys i quatre mesos de presó per delictes d'estafa i falsedat en document mercant.

En fi... tot un exemple de democràcia! VISCA!

La paraula democràcia està pervertida. Els nazis van pujar al poder en unes eleccions democràtiques però això no els salva de passar a la història com uns fills de la gran puta. Amb aquest personatge i PPSOE passa el mateix. Han pujat en una democràcia però ningú no els salvarà de passar a la història com el que són. Queda clar, oi?

"...quan vim nostra senyera sus en la torre, descavalgam del cavall e endreçam-nos vers Orient e ploram de nostres ulls e besam la terra per la gran mercè que Déu nos havia feita" (Jaume I, després de la rendició de la ciutat de València, 9 d'octubre de 1238, a la Crònica).

Gràcies, Senyor, per la victòria independentista a Catalunya. Ω

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. IX LLIBRE (La cultura i la qüestió nacional a les Illes)

Les lluites del segle XXI: la influència de Francesc de B. Moll en els escriptors mallorquins dels anys setanta (i II)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Els germans Villalonga (Miquel i Llorenç) varen ser uns dels màxims impulsors de la persecució del "catalanisme" a Mallorca

Sense els llibres de memòries de Francesc de Borja Mol, sense entrar en contacte amb en Llompart de la Peña (les nostres primeres trobades personals a mitjans dels anys seixanta), els joves de la resistència antifeixista poca cosa hauríem sabut de la història de la signatura del "Manifest" dels intel·lectuals mallorquins (entre els quals es trobava el senyor Francesc) abans de la guerra. "Manifest" en defensa de la cultura catalana que tants problemes causà als signants. Els germans Villalonga (Miquel i Llorenç) varen ser uns dels màxims impulsors de la persecució del "catalanisme" a Mallorca.

Josep Massot i Muntaner en el llibre *Els escriptors i la guerra civil a les Illes Balears* diu (vegeu el capítol "Intel·lectuals mallorquins contra la dictadura franquista", pàgs. 211-212): "El 'Manifest dels catalans' es convertí en una obsessió per als feixistes i per als no feixistes mallorquins atïats per Llorenç i per Miquel Villalonga, els quals durant el mes d'agost de 1936 expressaren públicament a la premsa de Palma el menyspreu que sentien envers la cultura catalana i envers els intel·lectuals que s'hi consideraven compromesos, amenaçats de mort o d'estranyament si no canviaven de rumb o s'adherien a la nova Espanya".

En Josep M. Llompart, quan li portaven els nostres primers poemaris, ens parlava de les primeres tertúlies literàries (quasi clandestines a Can Massot i Can Guillem Colom), de la tasca del diccionari, dels llibres d'escriptors clàssics (Costa i Llobera...) i moderns (Jaume Vidal Alcover, Blai Bonet, Miquel Dolç, el mateix Llompart...) que sortien de l'Editorial Moll. La tasca del lingüista era plural i cobria els fronts més diversos. Al costat de la feina de promoció i continuació del diccionari i la fundació de noves col·leccions de llibres hi havia la tasca de gramàtic, les conferències que feia dins tot l'àmbit dels Països Catalans i a l'estranger... A tot això, feia de professor a l'Institut Ramon Llull, va promoure la fundació de l'Obra Cultural Balear (l'any 1962), continuava amb la lectura i publicació de les *Rondaies*, polemitzava amb els gonellistes de les Illes... Vegeu el llibre *Polèmica d'en Pep Gonella*, editat en el número 104 de la biblioteca "Les Illes d'Or" (1972) i que marca una fita en la Mallorca de començaments dels anys setanta en el camp de

Francesc de B. Moll i Tomeu Barceló.

la defensa intransigent i seriosa del català.

En aquells inicis dels anys seixanta, nosaltres ja érem, com a corresponsals de Ràdio Espanya Independent, en plena activitat política clandestina contra la dictadura franquista

L'Obra Cultural Balear neix el setembre de 1962 sota inspiració directa de Francesc de B. Moll i té com a objectiu primordial fomentar la llengua i la cultura autòctona de les Illes. La reunió fundacional es va fer a la casa del lingüista i aquest, per donar "exemple", s'hi apuntà dels primers amb una quota de tres mil pessetes d'aleshores. Dues mil era la quota mínima. Eren presents en aquest acte fundacional Pau Alcover, Miquel Arbona, Antoni Fernández Suau, Josep Forteza-Rei, Miquel Forteza, Guillem Colom, Miquel Marquès i Joan Pons

Marquès... La *GEM* hi inclou també Miquel Fullana Llompart i Josep Capó Juan.

En aquells inicis dels anys seixanta, nosaltres ja érem, com a corresponsals de Ràdio Espanya Independent, en plena activitat política clandestina contra la dictadura franquista. I, cap a finals dels seixanta, l'OCB va ésser una "tapadora" de les més variades formes d'intervenció cultural antifrànquista de les Illes. En els inicis dels cursos de llengua i literatura catalana, els primerencs militants antifeixistes dels anys seixanta entràvem en contacte amb el que, a poc a poc, seria, també, la fornada dels joves antifeixistes de la transició. L'OCB és, en aquell temps, un dels principals llocs de trobada "legal" dels homes i dones que, d'una manera o una altra, lluiten per la democratització de la nostra societat i contra el feixisme. Paper que, d'una altra manera, també acomplien entitats com

el Cineclub Universitari o les Aules de Poesia, Teatre i Novel·la organitzades pel nostre coratjós amic, l'incansable lluitador i dinamitzador cultural Jaume Adrover (vegeu els capítols "1966-1968: les Aules de Poesia (I i II)", pàgs. 21-32 de *Cultura i antifranquisme*, Edicions de 1984, Barcelona, 2000).

Quan vaig conèixer personalment Francesc de B. Moll en aquell primer pis del carrer Torre de l'Amor (era a mitjans dels anys seixanta) ja sentia un respecte quasi reverencial per la seva obra. Tenia, emperò, molta més confiança amb Josep M. Llompart el qual, sempre amable amb aquells aprenents d'escriptor que l'anàvem a visitar ja fa més de trenta anys, ens encoratjava sempre a continuar endavant amb les nostres dèries literàries. Francesc de B. Moll era per a nosaltres, malgrat la seva provada simpatia amb tots els que l'anaven a importunar amb consultes de tota mena, una espècie de savi que regnava allà dalt, en les altures. Cal dir que no tot eren flors i violes envers el senyor Francesc. Ell mateix parla dels seus "enemics" en el llibre *Els altres quaranta anys*. Per a un sector juvenil d'aquella època (molts acabàvem de complir els vint anys), l'Editorial Moll tenia fama de "conservadora". És quan sorgeix l'Editorial Daealus (dirigida per Bartomeu Barceló), que publica, per exemple, *Els Mallorquins* de Josep Melià o *L'Islam a les Illes Balears*, de Rosselló Bordoy. Per cert, aquest darrer llibre, juntament amb les investigacions de l'historiador Miquel Barceló, serviren, a començaments dels anys setanta, per a congruar un grupet (Frederic Suau, Guillem Frontera, Miquel Barceló...) que reivindicava l'herència àrab de la nostra cultura. La crítica envers un cert conservadorisme de l'Editorial Moll també envoltà el naixement de Llibres Turmeda, col·lecció dirigida per Antoni Serra i Aina Montaner, entre d'altres joves del moment. I, així com la llibreria *L'Ull de vidre* (en la qual jo vaig col·laborar al costat de Frederic Suau) volgué ser una "contestació" més avançada a Llibres Mallorca, també la Llibreria Tous volia ser un punt de dissidència des de l'esquerra.

L'Obra Cultural Balear és també, l'indret on (com hem explicat una mica més amunt) les naixents organitzacions revolucionàries de les Illes, essencialment marxistes (els diversos partits comunistes que actuen alhora) troben aixopluc i una ajuda

El paper de l'Editorial Moll, de Lli-

bres Mallorca, l'àmplia activitat del senyor Francesc desplegada en tots els camps de la societat amb l'Obra Cultural inclosa, són els fonaments que ajuden a enfortir el nostre renaixement cultural després de l'ensulsiada de la guerra. L'Obra Cultural Balear és també, l'indret on (com hem explicat una mica més amunt) les naixents organitzacions revolucionàries de les Illes, essencialment marxistes (els diversos partits comunistes que actuen alhora) troben aixopluc i una ajuda. L'Obra Cultural Balear servia com indret "legal" de reunions clandestines, com a "contacte amb les masses" per a PCE, OEC o MCI, com a cobertura de mil muntatges que sota l'excusa culturalista eren les primeres activitats antifeixistes d'aquell final de postguerra.

Fins i tot els Cursets de Català i de cultura catalana fets a finals dels setanta a la Porciúncula eren, també, "escola de quadres" dels partits d'esquerra mallorquins.

En els cursets de Català (que també ho eren d'història i de literatura catalanes) intervenien, donant-nos les seves inigualables lliçons, Francesc de B. Moll, Aina Moll, Josep M. Llompart, Maria Aurèlia Capmany, Jaume Vidal Alcover, Maria Barceló...

En els cursets de Català (que també ho eren d'història i de literatura catalanes) intervenien, donant-nos les seves

inigualables lliçons, Francesc de B. Moll, Aina Moll, Josep M. Llompart, Maria Aurèlia Capmany, Jaume Vidal Alcover, Maria Barceló... Record que, per part de l'OEC (aleshores encara militava en aquesta organització revolucionària), hi anàvem n'Antoni Mir (que amb els anys arribaria ser president de l'OCB) i en Mateu Ramis (que durant un temps va ser secretari general del nostre partit). Esperàvem n'Antoni Mir a un racó de la plaça d'Espanya i, abans de les nou del matí, ens passava a cercar amb un atrotinat Seat 600 de segona mà que mai vaig poder entendre com arribava a la Porciúncula.

Són aquestes lliçons, aquest contacte personal amb Francesc de B. Moll, el fet de veure'l a les classes tranquil i sempre tan serè (i sorneguer!) en copsar totes les nostres mancances i deficiències, el que, després de molts d'any de conèixer la seva obra, ens feia apreciar-lo més cada dia. Francesc de B. Moll era ben lluny de l'afecció dels creguts, dels que es pensen "superiors" als altres mortals pel simple fet de tenir penjat un diploma a la paret o haver assolit determinada posició social. Poques vegades he copsat en un erudit la humanitat d'aquest personatge. Amb un senzill exemple us adonareu del que us vull explicar. Era un dia de començaments dels anys setanta. Aleshores jo iniciava la meua difícil i complicada "carrera" literària anant a mostrar, com el noranta-nou per cent dels nostres autors, les

meves inicials provatures a Josep M. Llompart. Fent temps en el rebedor de l'Editorial Moll em vaig adonar que, al despatx del lingüista, hi havia una delegació d'alumnes d'un col·legi de Palma que li feien una entrevista per a la seva revista. Us puc ben assegurar que Francesc de B. Moll, enfeinat en mil tasques absorbents, no va escatimar temps per a estar amb aquells joves i contestar a totes les seves preguntes. Quina senzillesa, comparat amb alguns aprendents d'escriptors del moment! Conec companys de ploma (callarem misericordiosament els seus noms!) que, després d'enllestir dos o tres poemaris d'esburbats versos publicats de la seva butxaca o per un editor amic, ja no volen ni contestar a les preguntes de la premsa local; que, infautats en la seva supèrbia, consideren que seria un "deshonor" per a la seva carrera si es "rebaixassin" a "perdre el temps" amb periodistes locals. Van pel món pensant que només són "dignes" de ser entrevistats per diaris de París, Madrid o Londres. Era aquesta senzillesa, aquest saber estar a nivell del poble, el que més admiràvem de la seva personalitat. Tot això plegat, amb la seva vasta cultura universal avui reconeguda arreu del món. Si en temps del franquisme (i en la reinstaurada democràcia sorgida dels pactes de la transició) la seva obra no va ser prou reconeguda per les autoritats del moment, ara, mirant de posar remei a aquesta flagrant injustícia històrica, el Parlament

de les Illes Balears va aprovar per unanimitat la declaració de l'any 2003 com a Any Francesc de Borja Moll. Aquest fet és, sens dubte, com diu la declaració del Govern, "un fet fonamental, ja que és molt important que una commemoració d'aquesta magnitud tenguí el suport de la màxima institució que representa la sobirania popular. A partir d'aquí es va constituir una Comissió per a la Commemoració de l'Any Moll, amb una àmplia representació institucional: Govern de les Illes Balears, Consells Insulars, ajuntaments de Palma i Ciutadella, la Universitat de les Illes Balears, la família Moll, l'Institut d'Estudis Catalans, l'Institut Menorquí d'Estudis, l'Institut d'Estudis Balears, l'Institut d'Estudis Eivissencs, l'Obra Cultural de Formentera, l'Estudi General Lul·lià, i també per personalitats que han destacat com a coneixedors de l'obra del filòleg ciutadellenc". Els diversos comitès d'activitats sorgits a recer d'aquesta àmplia Comissió per a la Commemoració de l'Any Moll tenen previstes moltes activitats que facin arribar a la majoria del nostre poble el llegat del lingüista i erudit: itineraris didàctics per Palma i per Ciutadella, activitats a totes les biblioteques, edició d'un joc de CDROM sobre la figura i l'obra de Moll, activitats de contacontes i de dinamització infantil, taules rodones, aparició de suplementes a revistes infantils i juvenils, números monogràfics a revistes especialitzades, etc. Ω

LA RELIGIÓ

L'article 16 de la Constitució

Si hi ha un aspecte que ha caracteritzat l'Església Catòlica, a Espanya, és que sempre ha estat vinculada a la reacció. Ha arribat a ser propietària de grandíssimes extensions de terrenys i malgrat l'amortització d'en Mendizabal en el segle XIX mantingueren un paper predominant no sols en la possessió de les terres, sinó en el domini de l'ensenyança. Per tal de comprendre un poc el que això vol dir, se valorava que quant el 1931 se fa el decret d'expropiació als jesuïtes, que no s'arribà a dur a terme més que de manera parcial, se valoraren les seves possessions en un terç de la riquesa nacional.

Per això, en qualsevol mesura constitucional s'hauria, al manco, d'haver constatat la separació de l'Església i de l'Estat: no obstant això, l'article 16 de la actual Constitució assenyala en el seu punt 3: *Cap confessió tindrà caràcter estatal. Els poders públics tendran en compte les creences religioses de la societat espanyola i mantindran les conseqüents relacions de cooperació amb l'Església Catòlica i les altres confessions.*

O sia, que se posen les basses per ajudes a l'Església Catòlica que llavors se concentraren en el Concordat. El Con-

cordat és l'acord o conjunt de pactes entre l'Estat espanyol i el Vaticà que concedeix privilegis a l'Església Catòlica. La revisió del Concordat, signat per Franco l'any 1953, se negocià mentre s'elaborava la Constitució. El "nou" Concordat, continuador de l'anterior, fou signat el 3 de gener de 1979, als sis dies d'entrada en vigor de la Constitució espanyola, a la Ciutat del Vaticà.

En el debat constitucional, el PSOE s'oposà a la menció expressa a l'Església Catòlica, però el PCE, i al qui curiosament se sumaren l'AP d'en Fraga i la UCD d'en Suárez, se manifestà per mantenir la menció. Ho feu en Carrillo per tal de mantenir una "pragmàtica valoració del pes social de l'Església" i per no topar amb ella "en el record que l'Església nodrí, en bona part, d'ideologia als promotors de la creuada i de la que podria, de nou, servir de basament a la resistència contra la democràcia". Una perla, vaja.

Lo pitjor de tot això és que estam vivint ara la conseqüència d'això amb la reforma de la LOCE (Llei Orgànica per a la Qualitat de l'Ensenyança), quan el PP, d'acord amb la Conferència Episcopal, implanta l'ensenyança de religió de manera avaluable i una

altra assignatura més per aquells que no vulguin la doctrina.

Amb la qual cosa, el debat sobre l'Església s'uní el debat sobre l'ensenyança, en el qual se torna a potenciar el paper de l'Església, alhora que s'organitza la llibertat de creació de centres i l'ensenyança privada. D'aquesta manera en l'article 27 s'assenyala en el punt 6: *"se reconeix a les persones físiques i jurídiques la llibertat de creació de centres docents, dins del respecte als principis constitucionals"*.

O sia, garantir el dret a existir de col·legis, instituts i universitats privades. I en un altra apartat assenyala que: *Els poders públics garanteixen el dret que assisteix als pares a fi que els seus fills rebin formació religiosa i moral que estigui d'acord amb les seves pròpies conviccions"*.

Algunes associacions ha recorregut al Tribunal Constitucional la reforma de l'ensenyança, la LOCE, perquè posa l'ensenyança religiosa com a computable a nivell de notes. Però el govern te un bon recolzament en aquest apartat constitucional que mescla religió i ensenyança, una cosa que mai degué succeir.

Però, a més, la Constitució garanteix la finançació, a l'assenyalar en un

altre apartat: *"Els poders públics ajudaran als centres docents que reuneixin els requisits que la llei estableixca"*. Aquesta és la base per a permetre la finançació a mans plenes de l'Església i els seus col·legis, a més de la resta de centres privats, amb els concerts i subvencions. Perquè, per exemple, en cap moment s'estableix que l'ensenyança hagi d'estar garantida per una xarxa pública i laica. Se diu: *Tots tenen dret a la educació*" i *"l'ensenyança bàsica és obligatòria i gratuïta en els centres sostinguts per la Administració amb fons públics"*. O sia, els públics i els concertats de l'Església o privats, ja que *Els poders públics ajudaran als centres docents que reuneixin els requisits que la llei estableixca"*.

La veritat és que la laïcitat o el dret a l'ensenyança queden molt mal parats en la Carta Magna. Malgrat de l'ambigüitat que te, tota aquesta sèrie d'articles i normes, llavors s'han de veure concretades amb lleis, deixa poc marge per a l'esperança. **Pere Felip i Buades**

El problema és que aquesta Constitució el primer que suposa és la negació del marc democràtic. Ω

Pere Felip i Buades

Principat d'Andorra 2003 - Gran festa de la cultura catalana

Andorra marca el pols cultural dels Països Catalans

Sílvia Soler veurà editada la novel·la guanyadora per Columna Edicions.

Pagès Editors editarà l'obra de Miquel López Crespí Corambé: el dietari de George Sand.

Robert Pastor guanyà el Principat d'Andorra d'assaig.

La menorquina Anna Maria Ticoulat, premi Grandalla de poesia.

El Sant Carles Borromeu de contes va recaure en Josefina Bonet.

"En una època en què escriure en la llengua materna no s'havia normalitzat en la societat catalana a causa de la prohibició a l'Estat espanyol, el Cercle de les Arts i de les Lletres va començar a potenciar un premi que entenia la llengua com a fet vertebrador d'identitats, i va servir perquè els escriptors de la geografia catalana poguessin accedir a un guardó en la seva llengua" (*Diari d'Andorra*)

Andorra, amb aquesta XXVI Nit Literària, marcava el pols cultural dels Països Catalans. El Cercle de les Arts i de les Lletres del Principat d'Andorra, entitat organitzadora de la Nit Literària i coordinadora dels Premis, esdevenia novament l'avantguarda cultural catalana. El Premi Fiter i Rossell de novel·la, el Premi Principat d'Andorra d'investigació històrica, el Premi Sant Miquel d'Engolasters d'assaig literari, el Grandalla de poesia, el Tristaina de periodisme, el Manuel Cerqueda Escaler de novel·la curta, el Sant Carles Borromeu de contes i el Meritxell d'historieta gràfica

marcaven, indubtablement, una fita històrica en el nostre redreçament cultural.

La novel·la de Miquel López Crespí Corambé: el dietari de George Sand serà publicada per Pagès Editors de Lleida i la guanyadora del Fiter i Rossell, Sílvia Soler, veurà editada la seva obra Probablement per sempre a l'editorial Columna.

Robert Pastor guanyà el Principat d'Andorra amb un important estudi sobre la bruixeria a Andorra. Com explica Miquel Vigo en Diari d'Andorra (7-XI-03): "Pastor ha aconseguit enguany el premi Principat d'Andorra amb l'obra Aquí les penjaven, un estudi sobre les pràctiques de bruixeria al país, centrat sobre tot en els segles XV a XVII. (...) A més de les fonts orals, Robert Pastor ha bastit la recerca amb documents del tribunal de Corts que es conserven a l'Arxiu Històric Nacional, així com els del Tribunal de la Inquisició a Barcelona relatius a casos del Principat, que es guarden també a l'Arxiu, i documentació que es conserva en poblacions del País Basc, Navarra, Aragó i Catalunya".

L'escriptor de sa Pobla Miquel López Crespí, guardonat en el Premi Manel Cerqueda Escaler de novel·la curta veurà editada la seva obra per Pagès Editors de Lleida. Corambé: el dietari de George Sand és la continuació de la novel·la El darrer hivern, obra que fa uns mesos guanyà el "Roc Boronat 2003", premi que li va ser lliurat a Miquel López Crespí pels representants de cultura de la Generalitat de Catalunya en el Liceu de Bar-

Josep M. Diéguez, membre del jurat del premi de poesia, Anna Maria Ticoulat, guanyadora del "Grandalla" i Miquel López Crespí.

celona. Corambé: el dietari de George Sand, ambientada en el París de mitjans del segle XIX, en plena època del romanticisme, indaga en el món de la controvertida autora francesa i en la del músic Frederic Chopin. El darrer hivern serà editada per l'Editorial Proa el proper Dia del Llibre.

D'ençà començaments dels anys setanta Miquel López Crespí ha publicat més de quaranta llibres de narrativa, poesia, teatre, memòries, novel·la i assaig.

L'escriptora i periodista Sílvia Soler, que ha guanyat el Fiter i Rossell, veurà editada la seva obra a Columna. Com informa Diari d'Andorra (7-XI-03): "La protagonista de Probablement per sempre és una traductora que treballa en una novel·la l'argument de la qual parla de la crisi matrimonial d'una parella. La traductora també viu en parella. És una relació 'raonablement feliç'. Però a mesura que avança en la feina, les sospites del personatge de la novel·la esdevenen pròpies i comença a qüestionar-se si realment té la vida que vol, si la realitat s'adiu amb el que havia imaginat de jove o si, al contrari, les petites renúncies quotidianes l'han portat a viure una realitat vicària, on l'harmonia aparent és només el rostre amable d'una crisi latent".

El prestigiós Premi Grandalla de poesia, dotat per Caixa Banc, va ser per a la menorquina Anna Maria

Tioulat, per l'obra Sal verge. L'accèsit del Grandalla va ser pel poeta i periodista David Escamilla, autor del poemari La temptació i el límit. Recordem que l'escriptora menorquina ja havia obtingut el Grandalla ara farà dos anys.

El Premi de narracions Sant Carles Borromeu va recaure en Josefina Bonet per l'obra Rondalles i el d'assaig literari Sant Miquel d'Engolasters, va ser per a Enric Falguera per La poesia de Jaume Agelet i Garriga: evolució i fidelitat.

La gran festa cultural dels Països Catalans serví també per retre homenatges a Josep Enric Dallerés i Maria Dolors Donadeu. Com informava Diari d'Andorra (7-XI-03): "Els premis honorífics que cada any concedeix el Cercle de les Arts i de les Lletres a persones del país que s'han distingit al llarg de la seva vida per la tasca realitzada en l'àmbit cultural han estat enguany per al conseller general Josep Enric Dallerés i Maria Dolors Donadeu, vídua de Manel Cerqueda, per la tasca del primer com a escriptor i alhora impulsor d'iniciatives culturals i de la segona com a mecenes de diferents creadors del Principat".

En aquest mes de novembre, com ja es costum d'ençà fa vint-i-sis anys, Andorra ha marcat el pols cultural dels Països Catalans. Ω

Alguns dels guanyadors dels premis literaris del Principat d'Andorra. A l'esquerra de la fotografia podem veure Miquel López Crespí i Sílvia Soler entre membres dels diversos jurats dels premis i responsables culturals andorrans.

Els petits canvis són poderosos

Hi ha algunes barriades de Nova York que quan t'hi acostes mai les tens totes. Precisament en aquests sectors de la ciutat dels gratacels el lloguer dels pisos és molt més assequible que en altres districtes on et sents molt més segur. Vaig conèixer una argentina i el seu fill adolescent que, acabats d'arribar a Nova York, es van haver d'instal·lar en un d'aquests barris de mala mort. Arran dels seus migrats recursos econòmics no van tenir altra opció. Ser mare soltera encara li produïa més angúnia quan veia sovint els venedors de droga fent i desfent a la cantonada de casa seva. Des de l'anonimat va poder combatre aquell malson mitjançant una centralita telefònica de la policia. Sempre que observava, des de la finestra estant, els traficants, trucava d'immediat a aquest servei de comissaria. I més tard o més d'hora una unitat de la policia s'atansava cap aquell carrer. A base de reclamar, durant una llarga temporada, la presència policial quan intuïa moviments sospitosos, va aconseguir foragitar les males companyies d'aquell xamfrà.

Hi ha lluites que es lliuren des de les trinxeres. És a dir, que són veritables proves de resistència i que, per tant, els èxits no són a curt termini. Consegüentment, defallir és el nostre pitjor enemic. I pensar en positiu el nostre millor aliat. És una de feina de formiga. Cada cop que, a instàncies d'aquesta mare argentina, la policia novaioquesa s'apropava per aquells topants i dispersava la gentussa, era un petit èxit. No deia el Capità Enciam a TV3 que els petits canvis són poderosos? Tant és així que la suma de molts d'aquests petits èxits en produeix un de sonat.

L'assoliment d'avenços a partir de la persistència, encara que sigui en comptagotes, és una dinàmica també aplicable a altres àmbits de la vida quotidiana. Sobretot en aquells que volem modificar precisament per injustos. Per això és molt oportuna la iniciativa d'Òmnium Cultural del Bages (campanya@manresa.vilaweb.com - carrer del Bruc 99, 1r. 08240 Manresa) que, amb el lema *Fem complir la llei!* *En català a tot arreu*, ofereix a la ciutadania els seus serveis per posar en coneixement de les autoritats competents aquells establiments que infringeixen la Llei de Política Lingüística. Com en el cas de la mare afincada a Nova York, les queixes contra les empreses i professionals que no respectin els nostres drets lingüístics també es poden fer des de l'anonimat. Amb molt d'encert l'articulista Josep Maria Loste Romero pensa que la campanya s'hauria d'estendre per tots els Països Catalans: «En aquests moments s'està produint una vertadera vulneració dels drets lingüístics dels catalanoparlants. Fa la sensació que a casa nostra es pot incomplir, amb tota la impunitat del món, una llei tan important com la LPL 1/1998. També sembla com si en aquest país no existís cap mena de govern i/o administració que lluiti contra les discriminacions diàries que patim els qui ens expressem en la llengua pròpia de la nació catalana» (*El Mercat*, 9-9-03).

Accions en equip d'aquesta mena reforcen l'autoestima col·lectiva. És per això que Mahatma Gandhi, en plena lluita no-violenta per la independència de l'Índia, sempre va defensar la consigna «facis el que facis serà insignificant, però és molt important que ho facis».

Si tant en el cantó suís del Jura, de parla francesa, com en el territori belga de Flandes, de parla neerlandesa, van aconseguir poder viure en les seves respectives llengües autòctones, va ser a conseqüència d'un treball de fons unitari, reivindicatiu i insubornable. Altra ment avui el Jura seria un tros del cantó suís de Berna, de parla alemanya, i Flandes formaria part d'una Bèlgica afrancesada.

Precedents reeixits d'aquesta mena, han d'animar-nos a ser capaços d'anar plegats, fer-nos forts i incombustibles per tal de convertir el català en una llengua necessària i imprescindible per viure als Països Catalans.

Una altra argentina, la vicepresidenta del col·lectiu *Abuelas de Mayo* Rosa Tarlovsky, ressalta que lluitar per la justícia li ha donat satisfaccions: «Si jo m'hagués quedat plorant a casa no hauria sobreviscut, seria una ombra. Però vaig sortir a lluitar pel meu nét i em vaig trobar lluitant per tots els nés i per tots els nens. Lluitaré mentre visqui» (*La Vanguardia*, 25-8-03). Jo també. Ω

QUIM GIBERT, PSICÒLEG.

A C U D I T S

- 10 - Pep, besa'm als llavis.
- No, que tanques les cames i em trenques les ulleres.
- 9 - ¿Des de quan té l'obsessió de que és un gos?
- Des de que era cadell.
- 8 - Doctor. Que puc fer perquè aquest any durant les vacances la meua dona no es quedi embarassada?
- Que vagi amb vostè de vacances.
- 7 - En una revisió mèdica medico d'empresa:
- Senyoreta, despulli's per complet.
- Però si l'altre col·lega seu m'ha reconegut fa cinc minuts i m'ha dit que estic perfecte.
- Sí a mi també m'ho ha dit, per això vull comprovar-ho.
- 6 - Li diu un calb a un geperut:
- ¿Què duus a la motxilla?
- La teva pinta cabró..
- 5 - N'Anna Lluïsa estava apunt de morir mentre el seu espòs Carles mantenia constant vigília al seu costat. Li sostenia la seva fràgil mà i, mentre les llàgrimes rodaven per les seves galtes, resava per la seva esposa. Ella el va mirar i els seus pàl·lids llavis van començar a moure's quietament...
- "El meu estimat Carles", va murmurar.
- "Calla, estimada," va dir ell, "descansa.... Shhh, no parlis".
Ella, insistentment, va dir amb cansada veu:
- "Tinc alguna cosa que confessar-te".
- "No hi ha res que confessar. Tot està bé, dorm".
- "No, no, no, jo haig morir en pau, Carles... Jo em vaig ficar al llit amb el teu germà, amb el teu millor amic i també amb el teu pare"...
- "Ja ho sé.... per això et vaig enverinar...shhhhhh..... ara dorm tranquil·la".
- 4 - Pregunta: "És aquí on ensenyen anglès avançat?". Resposta: "If, if, between, between..".
- 3 - Crec que la meua dona ,s'està quedant sorda -li diu un home al metge.
- Abans de portar-me a la seva dona -respón aquest- provi a casa veiam que és el que sent, per a saber si el problema és greu.
Per la tarda ,quan la dona està preparant el sopar, el marit es col·loca a cinc metres darrere d'ella i li pregunta:
- ¿Què anem a sopar estimada ?
Com ella no contesta, s'apropa a tres metres i repeteix la pregunta, altra vegada sense obtenir resposta.
Aleshores, es para a metre i mig, i torna a intentar-ho, però succeeix el mateix.
Per fi, es planta justament darrere d'ella i li diu :-Carinyo ¿què hi ha per a sopar?
Aleshores la dona es torna i crida:
- ¡És la quarta vegada que t'ho dic: hi ha pollastre!!
- 2 - EL CAP DE PERSONAL a l'empleat que sol·licita treball:
- ¿Així que vostè ha passat els últims 18 anys netejant en el mateix lloc? Home ¡aquest antecedent val més que totes les recomanacions! Necessitem una persona així de fiable. I digui'm ,¿per què es va marxar d'allí?
- Perquè vaig complir la meua condemna.
- 1 - Senyors - diu l'instructor -, ja els he ensenyat a posar-se el paracaigudes, a utilitzar-lo i a treure-se'l. L'única cosa que em falta dir-los és que en el moment de llançar-se, han de contar fins deu i obrir-lo.
En aquest moment, amb gran nerviosisme un dels practicants ,que és quec, pregunta:
- ¿Fi-fi-fi-fi fins quan quan quan quan quan diu diu que s'ha de de de de con con con tar?
Tu, conta fins a dos -li respon l'instructor. Ω

E S C A P D E L L À

Fa 22 anys que ne Pere Pons regenta el Comado es Capdellà. Tel. 971 233 248

Fa 24 anys que na Caterina Joan és la conserge de la Unitat Bàsica de Salut des Capdellà. Tel. 971 233 250

Fa 2 mesos que en Sebastià Bis regenta la Cafeteria sa Vinya al Poliesportiu des Capdellà. Tel. 971 233 413

Na Margie és maga. Fa màgia i espectacles pels nins. Tel. 680 372 314

N'Adàn Ruiz a qui veiem amb son pare que nom Pep i la seva dona que nom Eva és l'amo del Taller Estudi d'Art i restauració, al carrer de l'Església, 4 de Es Capdellà. Ara està fent el projecte del Pas del Sant Crist de la Sang per a les processons de la setmana Santa de Calvià. Tel. 971 138 547

Control del pes i obesitat

L'obesitat és una malaltia crònica causada per factors molt diversos, tant genètics com ambientals, i que provoca un excés d'acumulació de greix al cos. No es tracta d'un simple problema estètic, sinó que constitueix una veritable amenaça per a la nostra salut, ja que **incrementa les possibilitats de patir altres malalties com diabetis, colesterol, hipertensió, malalties articulars, de la vesícula biliar, coronàries i respiratòries, entre d'altres.**

Aquest problema de salut, qualificat per l'OMS com l'epidèmia del segle XXI, té l'origen en causes que van des de l'herència genètica, els trastorns endocrins, la influència del medi ambient, problemes del sistema nerviós, el tipus d'alimentació o l'activitat física. Aquests dos últims factors, alimentació i activitat física, estan relacionats amb la majoria dels casos de sobrepès i obesitat.

Els experts adverteixen que l'obesitat està augmentant de manera alarmant als països occidentals com a conseqüència del sedentarisme de la vida moderna i els mals hàbits alimentaris. Es creu que en els pròxims vint anys el nombre d'obesos es duplicarà. En l'actualitat, aquesta malaltia ja afecta més de dos milions d'espanyols i és una mica més freqüent en les dones que en els homes.

Un 43% de la població espanyola entre 20 i 65 anys pateix sobrepès o obesitat. El sobrepès, a diferència de l'obesitat, no és una malaltia, tot i que hem de tenir present que si no es controla pot acabar derivant en obesitat.

Quin és el pes adequat?

$$IMC = \frac{\text{Pes en quilos}}{\text{alçada en m}^2}$$

OBESITAT

El pes adequat es pot saber calculant l'Índex de Massa Corporal (IMC): el pes en quilos partit per l'alçada en metres al quadrat. Per exemple, una persona que pesi 70 quilos i faci 1,65 metres tindrà un IMC de $70 / 1,65 \times 1,65 = 25,72$. Si el resultat es troba entre 18,5 i 24,9, el pes es considera normal. Entre 25 i 29,9 es considera sobrepès i, a partir de 30, obesitat. A més, a partir de 30, s'incrementen les possibilitats de patir determinades malalties. Però no només el grau d'obesitat és un factor de risc per patir patologies diverses, sinó que també hi influeix la distribució de greix al cos. Així, quan s'acumula més a nivell abdominal hi ha un risc més gran de desenvolupar diabetis i malalties cardiovasculars, i quan el greix s'acumula a nivell de glutis i cuixes, els problemes associats no són de tipus metabòlic sinó més aviat estètic i localitzats a nivell dels membres inferiors (circulació, artrosi de genolls, etc.).

PES NORMAL

IMC = 18,5-24,9

SOBREPÈS

IMC = 25-29,9

OBESITAT

IMC = >30

Encara que els factors genètics no es poden modificar, sí que podem incidir en el cas dels factors ambientals. **Sempre podem intentar portar una dieta equilibrada i mantenir una activitat física adequada a les característiques de cada persona.** És molt important tenir en compte que un cop establerta l'obesitat és molt difícil revertir-la i es requereix un gran esforç i constància. Per això, es diu que la millor manera de tractar l'obesitat és prevenir-la. La prevenció ha de començar ja des de la infància, educant els nens perquè aprenguin uns hàbits alimentaris correctes i promovent la pràctica d'exercici físic des de petits. Aquest

aprenentatge infantil és fonamental, ja que condicionarà els hàbits de l'adult. Altres períodes en què hi ha una tendència a guanyar pes són l'adolescència, l'embaràs, la mitjana edat en les dones i després de casar-se en els homes.

Recomanacions en el tractament de l'obesitat:

- **La primera regla en matèria d'obesitat és no permetre's engreixar-se.** Per prevenir-la haurem de portar una dieta equilibrada i fer exercici de manera regular, en funció de l'edat i de les característiques individuals (per exemple practicar gimnàstica, natació o simplement caminar).
- **Per aprimar-se, és fonamental portar una dieta equilibrada, menjant de tot però amb moderació i en funció de les necessitats energètiques de cada un.** Els àpats hauran de repartir-se en 4 o 5 al dia, evitant picar entre hores. Hem de moderar el consum de greixos animals saturats, augmentar el consum de fruites, verdures i peix, procurar menjar a poc a poc i mastegar bé.
- **Els beneficis d'una pèrdua de pes, encara que sigui petita, en una persona obesa, compensen amb escreix l'esforç,** ja que es redueix el risc de patir moltes malalties.
- **El tractament de l'obesitat és un tractament per a tota la vida.** Requereix esforç, constància i estar disposat a modificar els hàbits alimentaris. No hem de confiar en productes "miracle" ni en les dietes "màgiques" que aconsellen persones no expertes. El consell alimentari ha de ser sempre individualitzat. Ω

Autora: **Dra. Marta Castells**, Vocal d'Alimentació. Col·legi de Farmacèutics de la Província de Barcelona.

Il·lustracions: **Sònia Ribas, Espais Telemàtics.**

L'embaràs

Embaràs

Cap al final de la pubertat, coincidint amb l'aparició de les primeres regles, les noies es preparen per la reproducció i, per tant, es poden quedar embarassades.

L'embaràs pot ser un esdeveniment molt feliç quan apareix en el moment oportú de la vida d'una dona, però un embaràs no previst en una noia adolescent sol tenir conseqüències negatives, tant per a ella mateixa com per a les persones del seu entorn i per al futur bebè.

Els mètodes anticonceptius ens permeten gaudir de la sexualitat sense riscos, però si has tingut relacions sexuals i per algun motiu penses que pot haver-hi embaràs, val la pena que ho consultis. Recorda que si no han passat 72 hores des de la relació de risc, pots fer un tractament postcoital, per evitar l'embaràs.

Quan es pot produir un embaràs?

Durant el cicle menstrual hi ha uns dies de màxima possibilitat. Aquests dies, que se'n diuen fèrtils, coincideixen amb l'ovulació (òvul madur que es desprèn de l'ovari), aproximadament, entre 13 i 15 dies abans de la regla. Si l'òvul és fecundat per un espermatozou es produeix l'embaràs. El problema és que els primers cicles solen ser irregulars i és difícil saber quan es produirà l'ovulació. També cal tenir en compte la possibilitat de canvis en el cicle deguts a factors psicològics: canvi d'estat d'ànim, estrès, disgustos, viatges, etc.

És per això que en qualsevol dia del cicle es pot donar un embaràs, si es tenen relacions sexuals amb penetració, sense protecció.

Com pots saber si estàs embarassada o no?

El primer símptoma que sol aparèixer és la falta de la regla (amenorrea). Tot i que els primers anys que la noia té la menstruació no sol ser gaire regular, cal estar alerta si s'han tingut relacions sexuals de risc (amb penetració sense cap mètode anticonceptiu, la "marxa enrere", trencament del preservatiu, etc.). Si se sospita la possibilitat d'un embaràs és aconsellable la realització d'una "prova" o "test" d'embaràs. Perquè resulti fiable, aquesta prova s'ha de fer un cop han passat entre tres i deu dies des que havia d'aparèixer la regla, perquè l'hormona que determina si hi ha o no un embaràs triga uns dies a fer-se present. Aquesta hormona es troba a la sang i es pot detectar a través de l'orina mitjançant un senzill test que podràs fer-te a la farmàcia o comprar-lo per fer-te'l tu mateixa. També pots fer-te la prova a un centre sanitari on t'informaran dels dubtes que puguis tenir.

Què es pot fer davant d'un embaràs no planificat?

La confirmació d'un embaràs no previst sol ser una situació difícil en la qual s'han de prendre decisions importants. Compta amb les persones de la teva confiança (pares, parella, amics i amigues...) per poder parlar-hi.

Demana assessorament i suport professional com més aviat millor. Valdrà la pena que coneguis totes les opcions possibles per prendre la millor decisió, d'acord amb la teva circumstància personal.

Què és l'avortament?

És la interrupció d'un embaràs. La interrupció pot ser espontània o a petició de la dona embarassada. En aquest segon cas se l'anomena: **interrupció voluntària de l'embaràs (IVE)**.

La legislació espanyola permet la possibilitat d'interrompre l'embaràs en tres casos o

supòsits:

- Violació de la dona
- Malformació del fetus
- Perill per la salut física o psíquica de la dona.

La IVE es practica en els hospitals públics o en centres privats degudament acreditats. Un cop presa la decisió, és important conèixer el procediment mèdic i tenir un bon suport psicològic durant tot el procés.

Tècniques de la IVE

Al nostre medi, actualment, disposem de dos mètodes per poder fer interrupció d'embaràs: **quirúrgic i farmacològic (RU-486)**.

L'avortament **quirúrgic** consisteix en una aspiració del contingut de l'úter via vaginal, habitualment amb anestèsia local. La intervenció té una durada de 5-10 minuts aproximadament. Aquesta tècnica no requereix ingrés, perquè es tracta d'una cirurgia ambulatoria. Es recomana fer-ho abans de les 12 setmanes de gestació (tres mesos, tenint en compte que les setmanes es comencen a comptar a partir del primer dia de la darretera regla).

L'avortament **farmacològic (RU-486)** s'ha de realitzar com a màxim fins les 7 setmanes de gestació i és un tractament que es dona a les clíniques d'interrupció d'embaràs. S'ha de fer una valoració diagnòstica prèvia per veure que la dona no tingui cap problema que contraindiqui aquest tractament. En la primera visita la dona pren la medicació. A les 36-48 hores, aproximadament, ha de tornar a la clínica per completar el tractament i ha de restar unes hores en observació (aproximadament 4 hores). Després d'aquest procés, cal esperar que es produeixi l'avortament i tornar a la clínica entre una setmana i quinze dies després per veure si s'ha produït la pèrdua total o no.

Els dos mètodes es realitzen als hospitals i més habitualment en clíniques privades degudament acreditades.

És important un assessorament personalitzat durant el procés de presa de decisió i en el moment de triar la tècnica que en cada cas estigui més indicada.

Per a més informació, pots consultar un extracte de la legislació actual relacionada amb els supòsits vàlids per a la interrupció de l'embaràs.

On pots dirigir-te per obtenir més informació sobre la interrupció voluntària de l'embaràs?

És **aconsellable dirigir-se el més aviat possible a:**

- **Centres d'Orientació i Planificació Familiar**
- **Programa de salut sexual i reproductiva, ubicats als centres d'atenció primària (Ambulatoris)**
- **Centre Jove d'Anticoncepció i Sexualitat.**
- **Institut Català de la Dona**
- **Hospitals. Ω**

C I U T A T

Fa 2 anys que els germans Reus, en Miquel i en Sebastià, regenten el Bar Restaurant Reus al carrer de Joan Miró, 1 als costats de so n'Armadams de Ciutat. Són especialistes en arròs paella. Se menja a la carta per uns 20€. Tel. 971 780 186

Fa 26 anys que n'Àngel Bennasser regenta la perruqueria Joan Àngel al carrer de Joan Miró, 66 del terreny. N'Àngel té tres perruqueries a dins altres tants de creuers de luxe que donen voltes pel món. Són pare te la perruqueria Juvesa al Born de Ciutat. Tel. 971 282 875

Fa 6 anys que n'Antoni Sex va obrir el Sex Shop Amsterdam al carrer de Joan Miró, 15, a s'Aigo Dolça de Ciutat. Té sucursal a l'Avinguda Argentina, 34. Tel. 971 457 370

SANT JOAN

Fa 17 anys que n'Antoni Barceló regenta el Bar Tres Dos al carrer Major, 45 de sant Joan. Tel. 971 526 023

El síndic de greuges insta la Miguel Hernández a retolar els cartells en valencià

El valencià ha de ser la llengua vehicular en la retolació de la Universitat Miguel Hernández. Així ho ha decidit el Síndic de Greuges de València després que la Associació Cívica El Tempir denunciara davant aquesta institució que l'actual retolació de la universitat d'Elx estava completament en castellà.

La decisió inicial de la Universitat Miguel Hernández constituïa una clara discriminació a la nostra llengua, a més d'incomplir la constitució espanyola i part de la llei 4/1983 on s'estableix que la universitat, com a administració pública que és, ubicada en un territori on el valencià és llengua oficial a tots els efectes i, sobretot, també ho és d'aquesta institució d'acord amb l'article 4 del Decret 137/97, té l'obligació de promoure l'ús del valencià en l'àmbit de les seues competències i, per tant, en l'àmbit de la retolació. Federació Escola Valenciana encoratja l'acció i el Compromís de El Tempir i anima a altres associacions cíviques a denunciar qualsevol agressió a la llengua dels valencians i valencianes. Ω

Van portar 82 interventors del PP de Madrid a les meses de Sabadell

Autor: Sabadellenc (---.llibre.retevision.es)

Data: 19-11-03 20:07

Cert, ho he sentit aquest matí per Ràdio Sabadell.

Van portar 82 interventors de Madrid, per estar-se a les meses electorals dels col·legis de Sabadell. Com és costum en les maneres dels peperos, van demanar als vocals i als presidents de les meses, a més dels altres interventors, que s'expressessin "en espanyol" donat que no entenen el català. A més que duien a mode d'identificació un panell de 20 per 20 centímetres amb el logotip del seu partit, en comptes de dur el típic format targeta a la solapa.

I jo em pregunto, tan malament estan que han de portar militants de fora? Tan poc recolzament han trobat a les seves militàncies? I el tema de la llengua, es creien que no tindrien cap entrebanc?

En fi, els espanyols ja ens tenen acostumats a aquest tipus de "aznarades", comencen a ésser típiques del seu país.

Salut, revolució i Països Catalans! ||*|| Sabadellenc

P.D.: Visqui la nostra terreta de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó. ||*||

Diàleg

Panell de 20 cm.

??? Segur? El parell d'interventors que hi havia en el meu col·legi portaven una de 9 x 6... De debò que al·lucino. Això sí, jo els matxaco per fer propaganda electoral.

Ja preguntaré a un col·lega que va fer enquestes a peu d'urna. Ell sí que em va dir que havien vingut en autocar: tot de pijins amb el polo amb la bandera espanyola...

>Si que tenen poca gent:

Interessant perquè em va comentar que la gent aquí no té estómac de dir que vota al PP, tot ubicant això en les diferències entre les enquestes i la realitat. Home, ho considero una bona hipòtesi!

No és d'estranyar en aquesta ciutat dirigida per la dreta més pèssima...

Algú em pot dir si el diari de Sabadell se'n va fer ressò? Ho dubto... És com LA RAZÓN de Sabadell...

"Qui no comparteixi la batalla, compartirà la derrota!" -B.Brecht-
VISCA ELS PPCC LLIURES!
Patxi (Sabadell)

Doncs a Sants van venir apoderats de Màlaga, però pel PSC.

Es veu que eren de les Joventuts Socialistes i havien anat a París al Fòrum Social Europeu, i tot baixant es van aturar a fer d'apoderats i després tornaven a agafar

l'autocar per tornar a Espanya...això només té un nom...Majara!

Patxi PP.CC. : El Diari de Sabadell va ésser fundat per la falange espanyola, i fins no fa masses anys, encara duia les cinc fletxes i el jou, quin fàstic! Sort que tenim el 9 nou que està prou compromès amb la llengua i les esquerres.

Salut, revolució i Països Catalans! ||*|| Sabadellenc

ARTICLE DEL "DIARI DE SABADELL"

Crítiques a l'actitud dels apoderats del PP en la jornada electoral.

Inmaculada Mena, presidenta d'una de les meses electorals del centre cívic de Can Puigener, va sortir ahir al pas de la denúncia que el PP va fer públic per l'actitud "recelosa i desagradable" que, segons el partit van rebre els seus apoderats.

Mena es va mostrar indignada perquè, segons va explicar, els que es van passar la jornada electoral entorpidint la tasca dels responsables de les meses van ésser els militants del PP arribats des de Madrid.

Tal i com va explicar Mena, els cinc populars que van anar al centre cívic, van arribar dues hores tard, després d'haver-se constituït les meses, i així i tot pretenien firmar les actes quan això no és permès ja que ells no formaven part de la mesa.

L'actitud dels conservadors "va provocar tant enrenou que fins i tot impedien que la gent pogués accedir a les urnes". Mena manifesta que "quan van arribar començaren a tocar les paperetes i com els vam advertir que no podia fer-se, ens van dir que al País Basc havien vist com barrejaven les seves paperetes amb les d'altres partits".

D'entre les queixes expressades per Mena figura que al redactar les actes en català "em van exigir que les escrigués en castellà, però jo no tenia temps i tampoc estic obligada, i així m'ho va dir la Junta Electoral".

En aquest sentit, titlla el comportament dels conservadors de "falta de respecte i fins i tot assegura que la Policia Municipal els va haver de cridar l'atenció. Mena va indicar que van intentar influenciar als votants durant la jornada. També va reconèixer que s'havia produït una irregularitat però que es va subsanar anul·lant el vot del responsable.

Traduït del "Diario de Sabadé" del 19/11/2003

que la Policia Municipal els va tenir que cridar l'atenció. Mena va indicar que van intentar influenciar als votants durant la jornada. També va reconèixer que

s'havia produït una irregularitat però que es va subsanar anul·lant el vot del responsable.

A Castellar vaig veure un interventor del PP d'aquí (que no vol dir català) que s'intentava fer el simpàtic però feia pena. el tio em mirava amb un careto d'imbècil. deuria pensar, "mira el enemigo"! hehehe

A Castellar no van fer ni campanya, no tenen personal.

Sabeu què m'emprenya??? que el què ha passat a Sabadell no se n'ha fet resò. Hauria de sortir a TV3(C1) i els del PP quedar retratats! com que per les urnes no guanyen doncs a manipular. Colla de desgraciats.

PD: PPKK, lliure-n's de les teves ironies. feia temps que no venies a tocar els collons, tant costava continuar igual i desaparèixer del mapa? saps què, fes-te de les "nuevas generaciones (hitlerianes supòs)" i així podràs anar a les meses a fer d'interventor i manipular a la gent. apa, que et donin. Salut

Hem de lluitar per aconseguir la llibertat del nostre poble i recuperar la dignitat com a nació. Independència!!! Visca els Països Catalans!!!

||*||Oriol||*||

Doncs deuries estar de sort, perquè quan vaig anar-hi jo, els interventors del pp miraven fatal a tothom que parlés en Català.

I pel que fa a en PPKK, sense comentaris...

Salut, revolució i Països Catalans! ||*|| Sabadellenc

P.D.: Visqui la nostra terreta de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó. ||*||

PPKK, t'oblides de moltes de les coses que el PP ha fet i que han fet que espanya vagi "bién", la subvenció de la fundació paquito franco, la retenció dels papers de Salamanca, el no condemnar el règim franquista, el boicotejar tota mena d'accions per recordar la repressió franquista i/o recuperar la memòria democràtica republicana, la instrumentalització dels mitjans públics de comunicació, el tràfic d'influències i l'amiguisme a tot arreu on governen, la instrumentalització del poder judicial, l'abús del poder executiu, la LOU, la LCE, l'assassinat de l'escola pública, etc., etc., etc., etc., etc.....

Per això i per moltes altres coses que m'oblido el PP no pot ser un partit polític legal dins de qualsevol sistema que compleixi els requisits europeus de "democràtic", i menys dins de qualsevol societat realment democràtica. Per això i pel bé de la democràcia el PP ha de ser eliminat del panorama polític amb urgència. Jo personalment optaria per matar-los a tots ja, incloent-t'hi a tu, PPKK. Ω

MALTRACTAMENTS SOCIOLABORALS

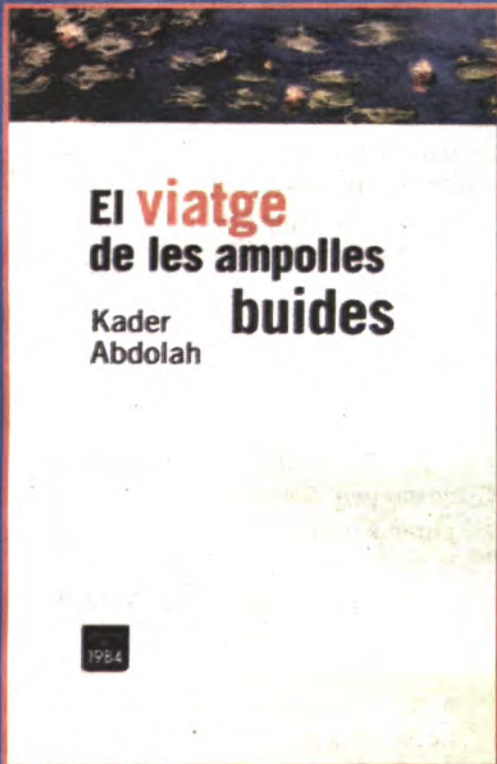
Si en aquests moments la violència domèstica (principalment la violència de gènere) comença a ser percebuda per tota la societat com el veritable càncer intrínsec del segle XXI, que cal combatre amb contundència, potser ja ha arribat el moment de, també, incloure en aquesta llista de xacres i "mals lletjos", els maltractaments socials. És a dir, les actituds de prepotència i explotació, amb tots els ets i uts, que es produeixen cada cop més - i amb més impunitat - dintre de les empreses.

L'augment de l'agressivitat i les actituds indignes dintre del món sociolaboral, són la conseqüència directa d'una legislació feble i buida de contingut. L'impuls de les ideologies dretanes i conservadores, les quals han intentat vendre, al preu que sigui, la gran mentida social que representa el discurs que argumenta que sense cap mena de controls i amb una baixada dels impostos als poderosos i privilegiats tota la població en sortirà guanyant, ha provocat que ara ens trobem en una situació de regressió brutal dels drets socials i col·lectius de la gran majoria dels ciutadans. Això és un excel·lent "brou de cultiu" que fa que s'incrementin terriblement els maltractaments (físics, socials i psicològics) dintre de les empreses. Però, és que, a més a més, aquesta política tan insensata va en contra de la productivitat de qualsevol país modern i civilitzat i, en conseqüència, té uns efectes molt perniciosos per a tota l'economia en general.

En qualsevol cas, considero que a casa nostra també ha arribat l'hora de començar a tractar i combatre aquests maltractaments sociolaborals, els quals són totalment incompatibles amb una societat moderna, democràtica i europea com és Catalunya. Ω

JOSEP M. LOSTE I ROMERO

Kader Abdolah (Iran, 1954) representa una llarga tradició de la literatura persa. La dictadura a l'Iran el força a exiliar-se i, el 1988, s'estableix als Països Baixos. *El viatge de les ampolles buides* és la seva primera novel·la; ha assolit un gran èxit als Països Baixos i s'ha traduït a diversos idiomes.

Balfazi, un refugià, intenta començar de zero als Països Baixos. El seu únic contacte amb el món exterior és René, el seu veí, que també sembla un marginat. Tot enllaçant la realitat amb els records de l'Iran, Balfazi es manté aïllat a la vida. Amb el seu estil característic, Abdolah descriu com divergeixen les dues cultures.

«El més enginyós d'aquest llibre malecònic i vulnerable és que no hi ha lloc en absolut ni per a la rancúnia ni per al cinisme.» *Standaard der Letteren*

12 €
ISBN 84-96061-16-7
9 788496 061163

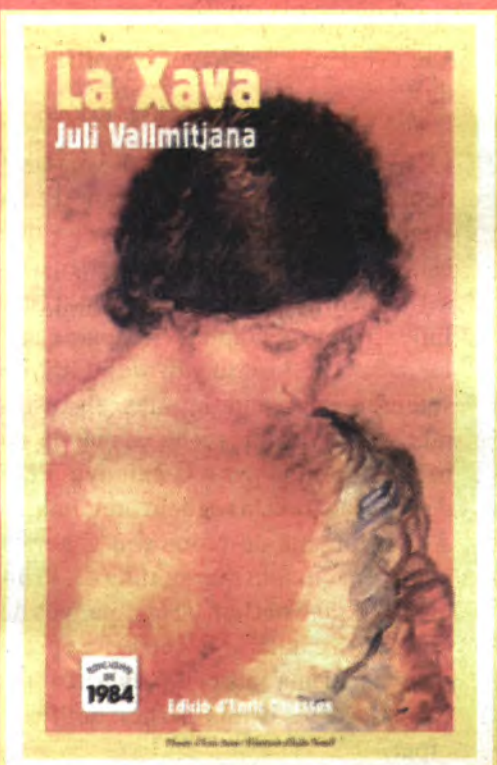
1984

Juli Vallmitjana (1873-1937) en les seves novel·les

ens presenta un retrat escruixidor i avui imprescindible dels ambients més pobres de la Barcelona de 1905. Més enllà del verisme i de la versemblança, té la valentia d'oferir ni més ni menys que la

del terreny que trepitja (els barris de sota Montjuïc, de les persones que s'hi busquen la vida (madres, putes, mangants...) i de la llengua que parlen. Avui com aleshores ens enlluerna l'ànima la llengua d'aquests personatges, rica, barrejada, tan especial i divertida, tan eficaç. La prosa de Vallmitjana, gramaticalment matussera però narrativament molt bona quan descriu un descampat o una cara o relata un robatori, es torna perfectament llisquent i viva quan els personatges parlen, i en tots dos casos convenç per una simple i difícil cosa: la

veritat.

TEMPS MALEITS 10

EDICIONS DE 1984

18 €
ISBN 84-96061-15-9
9 788496 061159

Delegació del Bages - Bruc, 99, 1r -
08240 Manresa - tel. 938726321

omniumbages@correucatala.com

A començaments d'abril d'enguany, des de la delegació d'Òmniium Cultural del Bages es va iniciar la campanya «Fem complir la llei». L'objectiu de la campanya era denunciar els establiments i professionals que no compleixen la Llei de política lingüística de 1997. Aquesta Llei, ja transcorreguts els cinc anys de termini donats als empresaris i empresàries autònoms per adaptar-se al seu capítol V, entrava plenament en vigor aquest any.

Passats sis mesos des de l'inici de la campanya la situació és la següent:

Òmniium Cultural Bages ha rebut un total de 163 avisos d'incompliment de la llei. A partir d'aquí s'han tramitat 96 denúncies a la Direcció General de Consum i Seguretat Industrial, òrgan competent en matèria d'inspecció i sanció, i 6 més estan en tràmits de presentar denúncia. Els 61 avisos restants no s'han tramitat per falta de dades postals de l'establiment, per ser accions no punibles per la llei, per impossibilitat de comprovar l'incompliment o per estar referides a establiments o professionals ja denunciats.

Els establiments denunciats estan localitzats majoritàriament a Manresa i Barcelona, però n'hi ha alguns d'altres municipis (Gósol, Santpedor,...).

S'han atès diverses consultes sobre aspectes relacionats amb la campanya o l'aplicació de la Llei, fetes arribar per socis de l'entitat i/o col·laboradors de la campanya.

A començaments d'octubre, Òmniium Cultural Bages va rebre notificació de la Direcció General de Consum i Seguretat Industrial de l'inici dels tràmits de les denúncies, i donava dos mesos de marge als establiments infractors perquè es posessin al dia en matèria lingüística.

La campanya continua i es van rebent i tramitant denúncies d'incompliment de la Llei.

Qualsevol persona –si vol anònimament– pot fer arribar a Òmniium Cultural Bages denúncies per l'incompliment de la Llei a: Òmniium Cultural Bages C/Bruc, 99 1r-08240-Manresa (el Bages) o bé a l'adreça electrònica campanya@manresa.vilaweb.com

Per a qualsevol aclariment sobre qualsevol aspecte de la campanya no dubteu a posar-vos en contacte amb nosaltres. Ω

Atentament

Òmniium Cultural Bages

Regionalisme, autocrítica, metodologia

Marta: En l'enquesta del CIS de setembre sobre autonomies, els resultats són favorables a la demanda de més autonomia per a Catalunya. Però de sobte apareix la següent pregunta: "Quina paraula prefereix utilitzar per a referir-se a Catalunya?: ¿és una regió o una nació?"

Una regió: 47.4 %

Una nació: 36.8 %

Com lliga una demanda de més autonomia per a Catalunya amb el sentiment que tenen que Catalunya és més una regió que una nació?

Ricard: Trob que més autonomia i regionalisme són perfectament compatibles: estan fets l'una per a l'altre, com qui diu.

El que ja és molt més xocant és que més d'un terç diguin que és nació -i un terç es declari independentistes en unes altres enquestes- i no hi hagi un partit clarament independentista: això retrata molt dramàticament els nostres "independentistes" de Barça, botiguetà i Virolai (un independentisme socialment ghetitzat en les capes mitges, les més provincianes i psíquicament més conservadores de totes).

Altrament jo també pens que "Catalunya", que és com solen anomenar el Principat, és una regió... però dels Països Catalans, of course! (Cosa que al Principat soleu oblidar de fet quasi sempre: no ho teniu gaire assimilat a les estructures mentals profundes del vostre pensament ja que fora del Principat tot són vuits i nous i cartes que no lliguen).

M.: Vols dir, que no és precisament fora del Principat on no es vol ni sentir a parlar de Països Catalans, ja que aquest terme és vist com una colonització de Catalunya?

R.: Això és el que, en part, ha fet l'agitprop espanyolista, però els princepatins s'ho han empassat i sovint donen la impressió de creure's que, si baixen devers al sud, es trobaran amb uns blavers africans caníbals que se'ls berenaran amb orxata i fartons, i certament no és això ni de lluny.

L'únic lloc on realment hi ha anticatalanisme blaver és a l'Horta, a la resta del PV el blaverisme és anecdòtic i de vegades inexistent, i si hi ha un percentatge d'anticatalanisme ho és en versió purament espanyolista.

Quan jo era petit record que al meu barri no hi havia gens d'anticatalanisme: els princepatins eren catalogats, si fa no fa, en el llenguatge popular com a "valencians" en contraposició a "castellans". L'emigració valenciana sovint havia anat cap a Barcelona (com el cas de la família de ma mare) i parlar de Catalunya era una dada normalitzada i pròxima, amb refranys tradicionals com "catalans i valencians, cosins germans".

A València i comarca hi havia una

tradicció anticatalanista d'arrel jacobina (el republicanisme de Blasco Ibàñez, Soriano i d'altres hereus anticlericals i laïcistes radicals d'en Lerroux), en bona part derivació de la ideologia de l'oligarquia dominant valenciana, lliurecanvista per la taronja i l'arròs, en contraposició al proteccionisme industrial princepatí (Alcoi, també industrial, era ben procatalà, per ex., i amb moltes relacions amb Barcelona).

Jo trob que els independentistes al PV tenim, potser per pura necessitat, unes referències més clares de PPCC, mentre que al Principat sovint us quedeu -per pors, per rutina induïda des de la vostra Generalitat, per no semblar imperialistes, etc.- a l'Ebre.

EMPIRISME ANALÍTIC I DIALÈCTIC.

R.: Fixa-t'hi que jo dic "independentistes del PV":

Diu en R.: >Jo trob que els independentistes al PV tenim, potser per pura necessitat, unes referències més clares de PPCC, mentre que al Principat sovint us quedeu -per pors, per rutina induïda des de la vostra Generalitat, per no semblar imperialistes, etc.- a l'Ebre.

M.: És la teva opinió. La meua experiència és que a Oriola, Elx i altres pobles d'aquesta zona (que segons el teu parer no són gens contraris a la idea dels Països Catalans).

R.: On he dit jo això? Em fa l'efecte que no m'has entès. El que t'estic dient és que els INDEPENDENTISTES del sud, perquè sols representem un 2-3% al PV, front al 33% del Principat, sempre mirem cap al nord, mentre que els INDEPENDENTISTES del Principat, com que generalment els sembla que ho tenen més controlat, tenen més tendència a centrar-se sols o quasi en el Principat. És una reacció tan previsible i lògica com insuficient de part dels INDEPENDENTISTES princepatins, que de vegades ha fet dir a patums independentistes allò tan conegut que hi ha més "blavers" (=regionalistes) al Principat que no pas al PV (si no record malament, encara que no en sóc cert, ho van dir en Fuster i en Guia).

Com veuràs si ho relliges, hi estic parlant d'INDEPENDENTISTES, no pas de valencians corrents.

M.: No els ve de gust gens ni mica aquesta idea.

R.: Evidentment no, això és alta política que ni se la poden plantejar ni pair, la gent corrent. Els valencians corrents ni tan sols solen llegir gaire els diaris, menys encara les cròniques polítiques. Com a molt són espanyolistes per adoctrinament d'Operación Triunfo, la

Selección i el Marca, que en definitiva és el que compta en realpolitik.

M.: I no, no se'm van menjar amb patates. Ni tenia la impressió que eren africans caníbals, ni ells m'ho demostraren, tot i no estar gens d'acord amb la meua idea de Països Catalans.

R.: Bé, jo no ho deia específicament per tu, i simplement era una caricatura evident del cas. Ja imaginava que tu no devies tenir aqueixa imatge del valencianam, però hi ha prou princepatins que, malgrat no tenir-la així explícitament pareix com que alguna cosa així els ronda el cap (jo ho deia amb una certa ironia, és a dir, donant hipèrrealisme i violant la caricatura d'aquesta percepció princepatina: creia que la ironia hi era palesa).

M.: T'has plantejat que potser qui té una visió sesgada de la realitat ets tu, i no la resta dels mortals catalans?

R.: Bé: personalment mir de cavil·lejar molt les coses i comparar-les segons distintes teories, autors i experiències pròpies en diversos camps: és entrecreuar unes coses amb unes altres a l'estil com feia Toynbee, de manera que vas teixint una certa visió panoràmica, on la percepció s'acrea més geomètricament (jo no sé com ho deu fer cadascú, però jo ho faig així).

Sens dubte que puc errar-la com tothom, però si compares més possibilitats és més probable q t'esbiaixis menys. ("Sesgada" és esbiaixada). Tothom tenim una visió esbiaixada en segons què i sols a través de proves i raonaments fefaents podem aclarir-ho una mica: empirisme analític i dialèctic. Dialogar de manera oberta és sempre un exercici dramàticament urgent tot just perquè tothom tenim molta percepció esbiaixada i sols a través del diàleg podem millorar-la una mica, recol·locar-la en uns paràmetres més reals ("Dir la realitat" és el títol d'un llibre de l'Aracil).

Tanmateix hi ha maneres de pensar que demostren anar errades i, a més, es repeteixen travelant sempre en els mateixos còdols, i això és greu. En tot cas, per aclarir les coses, hem menester del de sempre: diàleg, proves i argumentacions (per aclarir: perquè, per a solucionar-ne, hem menester de molt més encara: assimilar i actuar en conseqüència, passos que normalment ja no es fan o es fan d'aquelles maneres).

Parlar en general sense concretar és un discurs en el buit. Podries concretar els meus esbiaixaments per discutir-los (amb molt de gust)?

En tot cas els fracassos no són perquè sí com normalment els mortals catalans vénen a dir implícitament (un tant a l'estil d'en Gaspard: mala sort, etc.). Una actitud intel·ligent i patriòtica és voler esbrinar amb proves i arguments on rau el problema del nostre fracàs

nacional: és el "Finis Africae" d'en Guillelme de Baskerville al "Nom de la Rosa" ..

Tanmateix, la gent que no té ganes de millorar -fossilització, fariseisme- i de treballar -desídia, indolència-, o que considera que ja ens va prou bé -panxacontentisme-, etc. és normal que no vulgui llum i taquígrafs per no quedar en evidència, i que fins i tot s'oposi a fons i fent escarafalls de moltes menes a qualsevol revisió o autocrítica. Sempre ha estat així -no és cap novetat- i la lluita hi és sempre dura i llarga i pesada, fins i tot bruta. És una activitat a curt termini molt desagradada, però al meu parer imprescindible. Si mir de fer-la (que ja d'entrada pot parèixer impertinent i pretencios) no és pas per "hobby", t'ho puc ben assegurar, sinó perquè no se sol fer i la veig imprescindible per sobreviure.

A mi, personalment, m'agrada més el que més sol agradar als catalans normals: l'eruditisme, que és molt més agraït i amè (bé: una cosa no lleva necessàriament l'altra, però sí li afeg conflicte i menys temps d'esbarjo).

És la meua opinió, totalment discutible, però amb proves i arguments verificables.

Diu en R.: >Parlar en general sense concretar és un discurs en el buit. Podries concretar els meus esbiaixaments per discutir-los (amb molt de gust)?

Madona M. diu: On són les proves per a dir que "els INDEPENDENTISTES del Principat tenim més tendència a centrar-nos sols o quasi en el Principat"? Des del meu punt de vista independentista, a mi em sembla que aquesta opinió que has donat és esbiaixada (i perdó per haver escrit sesgada).

R.: La mateixa resposta d'aquest debat concret venia a tomb d'una enquesta de la qual tu parlaves i que estava totalment centrada -com sol passar- en el Principat sota el nom de "Catalunya" (entesa com a Principat, clar). Deies: "En l'enquesta del CIS de setembre sobre autonomies, els resultats són favorables a la demanda de més autonomia per a Catalunya. Però de sobte apareix la següent pregunta..." Aquesta mena de coses són generals entre el nacionalisme quotidià del Principat. O quan parlem de campanyes de cinema en català: al PV no veiem pràcticament ni una sola pel·lícula en català, en tal cas sols estem parlant del Principat.

Les inversions de tota mena d'ERC al Principat i al PV deuen anar en relació 1000 a 1 o una cosa així. La difusió de la premsa en català. I un fum de coses més per l'estil.

Jo comprenc que la situació al PV és fotuda, poc receptiva -assetjats com estem pels mèdia espanyols i sense

premsa pròpia ni tan sols comarcal-, però realment és que es podria fer molt més del que es fa (i molt millor també). Per ex. ACPV, radicada al PV, s'està dedicant a obrir casals Jaume I a les comarques més catalanoparlants més oprimides, no sols al PV, sinó a la Franja de Ponent i a la Catalunya Nord. Això és, per a mi, una evidència més que, per necessitat, al PV l'independentisme és realment menys regionalista i més PP.CC., malgrat que sovint fiqui els peus dins la galleda o no tingui forces ni per alçar un gat de la cua.

De tota manera, Marta, tu m'has respost parlant d'un cas molt concret de suposada opinió meva esbiaixada, però en el teu text original més aviat parla-

ves o donaves a entendre que tinc moltes idees esbiaixades no sols sobre els independentistes del Principat sinó sobre els catalans en general (supòs que quan parles de catalans deus estar parlant de nou de princepatins, com sol ser costum, també, de molts independentistes princepatins). De fet em demanaves: "T'has plantejat que potser qui té una visió sesgada de la realitat ets tu, i no la resta dels mortals catalans?" (pregunta que té tant de valor i sentit com preguntar a un independentista català si no es planteja que el que té una visió esbiaixada de la realitat és ell, i no la resta de catalans o els constitucionalistes espanyols", de fet quasi véns a dir-me que tinc una

visió paranoica de la realitat, llavors et convid a explicar en què consisteix la meua visió esbiaixada de la realitat. Justament aquest és un dels meus cavalls de batalla: dir que el catalanisme està plagat de somiatruitisme i que no toca peus a terra i ara tu vols dir que sóc jo el que percep pitjor la realitat. Paga la pena aclarir-ho).

Fa un munt d'anys que conec un munt d'independentistes del Principat (i d'arreu) i, en general, veig que treballen a èpoques i a ratxes, i més els d'esquerra que els de dreta (si bé de manera més incorrecta i colonitzada per l'espanyolisme acomplexador, al meu parer). Trob que es fa molt menys del que es podria fer, i molt pitjor del

que podríem. Si sols fèssim allò fàcil de fer -tots-, tindríem més la meitat de la independència guanyada. Però fins i tot coses tan simples i elementals com la fermesa lingüística sovint brillen per absència.

Durant molts emails meus he anat destriant casos concrets de tota mena i sota distintes òptiques i problemes, i crec que he aportat una multitud de proves i raonaments a distints nivells sobre el tema, i que ho he raonat amb més detall que la generalitat dels col·listaires (fins al punt de passar-me'n i tot, i fer-me pesat per a un sector, però més val així perquè ningú no pugui dir que la cosa no pot estar exhaustivament documentada). Ω

L'ECOSISTEMA DEL PLA DIU AUTOVÍA NO

Fins i tot vist des de l'aire, el Pla de Mallorca i en especial el que envolta els termes de Petra, Ariany, Sineu i Maria de la Salut, és un territori de paisatge bell. A peu, en carro o en bicicleta encara ho és molt més, i ho és sobretot per la seva serenitat humanitzada i oberta, vull dir diferent al de la serra de Tramuntana per exemple, més salvatge i esquerpa. Al paisatge del Pla, al seu ecosistema emmotllurat per les mans de la pagesia, no li han pogut o volgut donar carta de protecció en forma d'ANEI (Àrea Natural d'Espècial Interès), llevat d'algunes taques d'alzinars; tampoc no hi ha LIC's (Llocs d'Interès Comunitari) ni ZEPA's (Zones d'Espècial Protecció per a les Aus) i molt menys formes de protecció com a Monuments Naturals

o Parcs Naturals. És a dir, que pel fet de no tenir cap protecció específica per part de l'Estat, la Comunitat Autònoma o la Comunitat Europea n'hi ha que pensen que s'hi pot establir per exemple una autovia; i és clar, qui no coneix el Pla i el mira com un mapa desprotegit des de la taula d'un despatx innominable hi veu inversió, des de Madrid per exemple. El plantejament d'aquesta gent depredadora de la nostra terra és molt simple al cap i a la fi. Però la realitat és més complexa i humana, com el Pla.

Podríem fer un llistat de la fauna i la flora que hi ha establerta en aquest territori, però seria millor parlar-ne d'una en una de les espècies i les podríem relacionar amb la cultura popular i amb cent mil i una històries d'infants i de gent gran. L'enganapastors

(*Caprimulgus europaeus*) caçador crepuscular de papallones i insectes, que, un temps, fora llum elèctrica devia espantar a qui n'agafava un amb les mans pel renou d'ultratomba que fa amb la boca tan oberta i la llum que li travessa els ulls que semblen tornar vermells com el que deu tenir el dimoni: simple estratègia per escapar de les mans. O l'om (*Ulmus minor*), que ens oferiria la seva fusta per fer l'eix de les rodes dels carros i que, quasi extingit a Europa, ens indica encara els terrenys fonsos i humits del que queda d'antigues zones humides que hi havia en aquest territori. Podríem anomenar amb el respecte que ens mereix la natura, molts noms d'aucells, insectes, arbres, i flors o també animals domèstics que encara avui, a la Mallorca urbanitzada, viuen al Pla de Mallorca i

podríem parlar de la seva rica relació amb la gent que hi va viure o que encara hi habita. De totes les espècies, però, n'hi ha una que viu en comunitat, que està formada per persones adultes i d'altres de no tan adultes, que heretaren aquesta terra de la seva gent i que encara l'estimen; i potser fins i tot n'hi ha que creuen que encara és possible viure i treballar en el camp i també cantar cançons d'era dins la immensa abraçada del sol i de la terra. En aquest ecosistema on la persona del Pla s'hi troba integrada, cal protegir-lo sens dubte, avui més que mai, dels interessos aliens a la seva supervivència.. Ω

JOAN VICENÇ
LILLO I COLOMAR

Judici contra el Centre Català Comercial per acomiadar una treballadora per parlar català

El Centre Català Comercial, amb cinc escoles i la seu principal a l'Hospitalet de Llobregat (c/ Castellvell 10-12) és un centre privat concertat del Departament d'Ensenyament lingüístic. L'Helena Bosch estava contractada per fer classes a cicles formatius de grau superior relacionats amb l'àmbit de l'educació infantil (tema especialment delicat pel que fa a la normalització lingüística) però va rebre l'avís que o bé feia les classes en castellà, o bé l'acomiadaven. Va expressar la voluntat de no canviar de llengua i llavors va ser acomiadada, tal i com ja va denunciar

ella mateix al Racó fa unes setmanes.

És per això que Òmnium Cultural, la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL) i la Plataforma per la Llengua estan treballant conjuntament per tal de denunciar aquest cas, i evitar que en el futur es produeixin situacions com l'esmentada. Ens consta per queixes que hem rebut per part d'alguns alumnes i professors que algunes escoles no utilitzen el català com a vehicle de l'ensenyament tal i com preveu la legislació.

És amb l'objectiu de defensar un ensenyament de qualitat que les organitzacions convocants, i a través del Gabinet jurídic d'Òmnium, han decidit portar el cas a judici.

Diàleg:

- Expedient sancionador als responsables i una multa que s'hi caguin!!!!!!!!!! I ja veurem si hi tornen, malparits!!

- Opino el mateix, una bona multa, k vegin k amb aquestes coses no s'hi juga

- No parlarà Català en la intimitat Aznar?, doncs

- És una vergonya! Esperem que tot el pes de la llei caigui damunt d'aquests feixistes-espanyolistes fastigosos! Tot i que ja veurem com acaba tot això.

- Els haurien d'obligar a canviar-se el nom per Centro Español Comercial.

- Per cert, què hi diu la Generalitat en tot això? Si són centres concertats reben diners públics catalans, no?

- Hem de fer-nos valer els nostres drets i no deixar que ens trepitgin!

A Catalunya, en català!

Una bona denúncia!!!! i això no ha de ser tot, des d'aquí el màxim suport. On s'ha vist que et fotin fora del treball per parlar el català. Sent una llengua oficial, fins els collons!!!!!!!!!! Ω

Sobre l'amor i la sexualitat

MONTSE CALVO, SEXÒLOGA

"Les dones tendeixen a fer l'amor no sols una part important de la vida sinó de tota la seva existència" deia Lord Byron.

S'ha parlat molt de la major espiritualitat en la dona i del major materialisme en l'home. També s'ha parlat molt de la gran dificultat de separar l'amor de la sexualitat per part de la dona, però sobretot s'ha parlat moltíssim que mentre la sexualitat és més important per a l'home, l'amor és més crucial per a la dona.

Si bé és cert que en les nostres societats en matèria sexual a l'home se li ha assenyalat allò que havia de saber i a la dona allò que havia d'ignorar, tampoc és menys cert que en les dones s'ha alimentat pel broc gros l'infantilisme, la dependència i la necessitat de protecció —i conseqüentment moltes dones vivencien la sexualitat com a mitjà per assolir la seguretat afectiva i la protecció. D'altra banda, no és menys cert que l'home també tendeix a fer de la relació entre el sexe i l'afecte una qüestió d'intercanvi, donant en moltes ocasions afecte a canvi de sexe. Atès que dones i homes som esclaus d'una certa hostilitat entre la sexualitat i l'amor, tal volta la solució resideixi en anar més enllà d'una indiscutible i necessària igualtat de dret entre sexes, i deixar d'atorgar prioritats entre la sexualitat i l'amor, així com reflexionar al voltant de si la diferència no és més figurada que simbòlica.

Plantejarem, doncs, la hipòtesi que la reconciliació entre la sexualitat i l'amor és una clau convenient per a la satisfacció i complicitat en les nostres relacions eròtiques. Per això, abans que res potser caldria introduir algunes reflexions sobre ambdues realitats.

La sexualitat

Les paraules erotisme i sexualitat s'utilitzen indistintament, tanmateix, "la sexualitat" és un concepte relativament recent que no hagués significat res per als poetes, escriptors i creadors anteriors al segle XVIII.

És a partir d'un cert moment en el curs de la història quan la cultura i la religió occidentals separaren radicalment el cos de l'existència i, per tant, l'amor del sexe. Així contemplarem el cos com l'escorça que hem de suportar durant la nostra vida, centrant l'interès més en el control que no pas en el coneixement i situant l'amor fora dels límits del propi organisme. És la perillosa imatge de Cupido la que simbolitzarà aquest amor que confiem que arribi per casualitat i sense conrear-lo.

Aquesta divisió és totalment alie-

na a la natura i a la realitat i troba l'aliment per consolidar-se en el segle XIX durant l'època victoriana. En aquesta època repressiva i puritana el concepte "sexe" deixa d'utilitzar-se per referir-se exclusivament a la diferència de gènere i comença a contemplar-se con una entitat abstracta i aïllada de la resta de comportaments i vivències de la persona.

A les portes del segle XXI, contínuem contemplant la sexualitat en termes d'estalvi i consum i com si es tractés d'un IVA; un valor que s'afegeix a les edats juvenils caracteritzades per la major fertilitat, productivitat, capacitat adquisitiva i rendiment laboral, en definitiva, considerades les "edats meta" de tota trajectòria vital. Als nens, adolescents i gent gran seguim sense reconèixer-los una "identitat sexual". També contemplem la sexualitat com quelcom aliè als comportaments i vivències de l'individu, al marge de la informació i el coneixement que hom té d'un mateix.

Potser per això ens cal reflexionar ara per un moment sobre el terme "erotisme" sinó volem tenir serioses dificultats per delimitar si Eros era un déu de la sexualitat, un déu de l'amor o déu de l'amor-sexualitat com un tot.

L'amor

Si cerquéssim en totes les biblioteques del món l'Amor possiblement ens adonaríem que és el tema sobre el qual al llarg de la història més s'ha dissertat. Si bé és cert que qui menys qui més el cerca, també és cert que tindrem poca predisposició per acceptar-lo, especialment, quan els efectes que li pressuposem són la ceguesa, la malaltia, la bogeria, el sofriment o la possessió. Sens dubte, no hi ha tema més confús i maltractat i sotmès a maltractament com el tema de l'AMOR.

No pretenem definir una vivència que, tal volta no tingui traducció verbal; tan sols intentarem exposar una concepció personal de l'amor.

Es diu a vegades, amb encert, que la base de l'amor és donar-se. Malauradament, aquesta donació es confon amb concessió i sacrifici quan, en realitat, no cal ser gaire lògic per observar que mai podem donar i oferir allò que no posseïm prèviament. És a causa d'aquest petit i gran matís que descriuríem l'amor com l'acceptació incondicional d'un mateix i en conseqüència del nostre entorn. És difícil comprendre, acceptar i conèixer els altres sense que ens compreguem, acceptem i coneguem a nosaltres mateixos. Si haguéssim de posar un

exemple podríem dir que només els mafiosos identifiquen el llenguatge verbal i gestual d'un altre mafiós, així com la generositat i la honestedat són reconegudes per aquelles persones que són honestes i generoses. De la mateixa manera, només en la mesura que fugim de l'autoengany, deixarem d'enganyar més o menys conscientment els altres.

Aquesta acceptació d'un mateix i del nostre entorn, d'allò que ens agrada o no està renyida amb la resignació i el conformisme.

D'una banda, només allò que acceptem, ho podem conèixer sense prejudicis ni judicis de valor (al terreny sexual, per exemple, només les fantasies acceptades permeten el joc eròtic de verbalitzar-les). D'altra banda, només si deixem de projectar l'acceptació d'un mateix en el futur, és a dir, de la manera com ens agradaria ser i atenem a com som en el moment present, podrem fugir de l'autoengany. Finalment, quan més informació tinguem de nosaltres mateixos més informació dels altres podrem captar.

El coneixement de la nostra "totalitat", lluny de conduir a la resignació (submissió voluntària) facilita aprendre a pilotar les nostres frustracions, carències i limitacions. Només la ignorància facilita i permet el conformisme o la submissió.

Només el desamor és cec, boig i genera sofriment, perquè només el desamor permet l'autoengany, el desconeixement i la manipulació dels nostres semblants.

Tal volta deixarem d'intentar de canviar els altres per tal que siguin com a nosaltres ens agradaria que fossin, i mantenir així l'autoengany i el desconeixement, el dia que comencem a relacionar l'amor amb altres conceptes com ara veritat, claredat, salut, coneixement, creativitat i cos.

L' enamorament

Atès que enamorar-se significa "en amor", les mateixes xacres que pesen sobre l'amor, pesen lògicament sobre l'enamorament.

Quan descobrim una persona que ens atrau per primera vegada, el nostre primer desig és el de "conèixer" la persona descoberta; uns voldran conèixer preferentment el seus ideals, altres el seu compte bancari, però el sentiment que sempre acompanya el "flechazo" és el desig de coneixement.

L'enamorament s'acompanya d'un desig adelerat de conèixer l'altre i de mostrar-li allò que sabem de nosaltres mateixos. A banda del fet que el desig fonamental és ser estimats "en

tot el nostre ésser", la "personalitat" que ens hem fabricat, ens força immediatament a amagar allò que no ens agrada de nosaltres.

Això acostuma a ser un autoengany i en conseqüència un engany per a l'altre. Si a més hi afegim la interpretació que fem de Cupido, és a dir, que l'enamorament és quelcom que no requereix cap altre cura que aquella que prové de l'atzar, i li afegim una sobrevaloració de la persona estimada, de la qual esperem, de forma irracional, que sigui la solució definitiva dels nostres problemes, entendrem la facilitat amb la qual responsabilitzem l'enamorament de les típiques conseqüències tràgiques.

Viscut així, l'enamorament no deixa de ser un episodi temporal d'alienació en el qual el ser estimat és amo i senyor dels nostres pensaments, per deixar de ser-ho quan amb la convivència, generalment no conreada, va sorgint tot allò que havíem amagat de nosaltres mateixos i l'evidència que "l'altre" no és la solució definitiva als nostres problemes.

Tanmateix, si aquest "desig de conèixer" la persona que ens atrau per qualsevol motiu, lluny de bloquejar-lo amb la resta dels nostres desigs, sabéssim mantenir-lo amb els alts i baixos propis de tot intercanvi d'informació—, l'enamorament podria ser renovat constantment, sense acabar en el tan freqüent trist final d'amor-resignació.

De la sexualitat a l'amor i de l'amor a la sexualitat

L'amor "sense passió" que prossegueix al procés d'enamorament, acostuma a comportar la monotonia i l'avorriment sexual. Així, doncs, popularment existeix la idea rígida i idealitzada que només la "novetat sexual" és excitant o sistemàticament excitant o garantia d'excitació, oblidant la possibilitat de descoberta permanent, quan hom conrea la relació. El plaer sexual més intens acostuma a trobar-se quan existeix l'afecte i el desig de coneixement entre els membres de la relació. Dit d'una altra forma, considerem l'amor el millor afrodisíac.

La diferència fonamental que introdueix la presència del component amorós és la confiança per despullar-nos completament de la roba i sobretot de la "personalitat". Quan mantenim relacions sexuals amb "personalitat", és a dir, amb el nostre orgull, els nostres títols, les nostres diverses màscares... ens relacionem amb la idea que tenim de nosaltres mateixos i, en conseqüència, les nostres actituds sexuals tendiran a ser un mitjà per

alimentar aquesta idea, que d'altra banda té ben poc a veure amb la nostra autèntica realitat de persones limitades a un ínfim espai i temps. Les possibilitats d'acceptar-nos amb les nostres debilitats i limitacions queden ofegades i l'oferiment que fem de nosaltres mateixos és parcial.

Atès que ningú pot sentir-se realment estimat per la seva personalitat o la seva col·lecció de màscares i atès que l'intercanvi d'informació mai és unilateral, ens sentim estimats i desitjats en la mateixa mesura que ens mostrem sense autoenganys i, en conseqüència, som acceptats en la nostra autenticitat.

En una primera relació és important considerar el desig i l'actitud oberta a les possibilitats de confiança i coneixement.

Podem dir que la manipulació consisteix en posseir i usar l'altre per al nostre plaer, és a dir, conduir-lo a un objectiu prefixat que l'altre no

coneix i, per tant, no ha consentit.

Alimentar el desconeixement només contribueix a dificultar el mutu intercanvi d'informació.

Sens dubte no totes les relacions sexuals es realitzen entre persones que s'estimen i amb aquest amor entès com l'acceptació d'un mateix i per tant dels altres. Fins i tot poden funcionar satisfactòriament sense que els seus membres s'hagin plantejat mai aquest nivell de relació. Tanmateix, "totes" les noves relacions franques en les quals estem atents als propis desigs i apetències, alhora que fugim de la possessió i la manipulació, no només ofereixen la possibilitat d'una confiança plena sinó que constitueixen en si mateixes un exemple de tendresa i amor.

Si bé ens sembla útil mostrar els avantatges de les relacions duradores (a banda del model de relació que sigui), en cap moment intentem erigir la confiança i l'acceptació plenes

com un requisit imprescindible del plaer sexual, ja que aquesta confiança i acceptació també provenen de l'activitat i del plaer sexual.

Existeix una idealització o una infravalorització de la tendresa i de l'amor pel fet de ser considerats poc carnals o excessivament transcendents. En realitat, no hi ha res més real, constant i quotidià que allò amb què convivim permanentment: el nostre cos amb els seus pensaments i la seva percepció sensorial.

L'erotisme seria tal volta el més complet i intens intercanvi d'informació amb nosaltres mateixos i amb el proïsme, si -d'una banda- consideréssim que no existeix desig ni atracció sexual sense un mínim d'informació i coneixement i -de l'altra banda- compenguéssim que l'amor es transmet i es rep pel propi cos.

Il·lustrar la similitud entre l'amor i la sexualitat ha estat l'única intenció, a fi que puguem apropar-nos a

"qualsevol" relació sexual (estable o no) amb l'elegància, creativitat i savoir-faire autèntics, basats en el respecte d'un mateix i el respecte pels altres. Ens cal entendre que aquest "respecte" no només atempta directament contra la monotonia en les relacions més estabilitzades, sinó que és imprescindible per a una certa qualitat en el plaer sexual.

Tal volta l'autèntica equitat entre els sers humans només serà possible quan ens acostem a un nou registre que lluny de subordinar l'amor al sexe o el sexe a l'amor, o lluny d'idealitzar qualsevol dels dos amb relació a l'altre, contemplem la possibilitat que sexualitat, amor i consciència d'un mateix siguin potencialment la mateixa realitat. Ω

Traduït del llibre *Trampas y claves sexuales*, de Montserrat Calvo Artès, publicat per Icaria Editorial, l'any 1987 a Barcelona.

Les Malalties de Transmissió Sexual (M.T.S.)

El tema de les MTS s'hauria de tractar conjuntament o a continuació del anti-conceptius. En

haver explicat el mètode anticonceptiu, com a forma de prevenir l'embaràs no desitjat, es pot posar de relleu l'existència d'aquestes malalties i com se'n pot prevenir el contagi a través de les relacions sexuals mitjançant l'ús del preservatiu.

Es pot fer un recordatori del concepte de "malaltia infecciosa" i de "via de contagi". Igualment, els conceptes de "síntoma" o de "tractament". S'haurien de referir aquests

conceptes a les principals MTS:

- **Pediculosi púbica (gadelles):** Causada per paràsits.
- **Gonorrrea:** Causada per bacteris.
- **Sífilis:** Causada per bacteris.
- **Herpes genital:** Causada per virus.
- **Hepatitis B:** Causada per virus.
- **SIDA:** Causada pel virus VIH.

Convé referir-se també a la molt sabuda distinció entre "prevenció" i "guariment". La totalitat d'aquestes malalties, excepte la SIDA, té avui en dia guariment, encara que en el passat no molt llunyà varen tenir efectes desastrosos en la salut pública. S'ha d'insistir, però, en moltes d'elles el procés de guariment és lent,

empipador i pot seixar seqüeles, i no s'ha de fiar tot en el guariment, sinó que cal assumir la pròpia sexualitat amb prevenció. Tant més pel que respecta a la SIDA que, ara com ara, i sembla que per bastant de temps, no té guariment ni vacuna possible.

Com tothom entendre, convé reparar especialment en la malaltia de la SIDA. Es pot aprofitar per muntar una estratègia que ens permeti treballar íntegrament aquesta malaltia: Els seus orígens i evolució, des del concepte de "grups de risc" al més encertat de "pràctiques de risc", la seva incidència en la nostra societat i els factors culturals i biològics de la seva propagació.

En general, en això com en el tema de l'embaràs no desitjat (i en sexua-

litat, en general), s'ha de treballar la idea de la responsabilitat; que tots podem ser un agent de prevenció de la SIDA i altres MTS amb la nostra pròpia conducta. Ω

CURIOSITATS SOBRE EL SEXE A QUE NO HO SABIES?

10 COSES QUE S'HAN DE SABER SOBRE EL SEXE

- 1- El sexe és un tractament de bellesa. Proves científiques han comprovat que quan la dona té relacions sexuals produeix gran quantitat d'estrògen, cosa que fa que el cabell es torni brillant i suau.
- 2- Fer l'amor suau i relaxadament redueix les possibilitats de sofrir dermatitis, espinilles i acné. La suor produïda neteja els porus i fa brillar la teva pell.
- 3- Fer l'amor crema aquelles calories que has acumulat en aquell sopar romàntic.
- 4- El sexe és un dels esports més segur. Enfor-
- 5- El sexe és una cura instantània per a la depressió. Allibera endorfines en el flux sanguini, creant un estat d'eufòria i deixant-te un sentiment de benestar.
- 6- Mentres més sexe tinguis, més possibilitats tens de tenir més. Un cos actiu sexualment conté major quantitat de feromones. Aquest aroma exita al sexe oposat.
- 7- El sexe oposat és el tranquil·litzant més segur
- 8- Besar-se tots els dies permet allunyar-se del dentista. Els petons ajuden a la saliva a netejar les dents i disminueix la quantitat d'àcid que causa el debilitament de l'esmal.
- 9- El sexe alleugera els dolors de cap. Cada cop que fas l'amor s'alleugera la tensió de les venes del cervell.
- 10- Fer l'amor molt sovint pot alleugerar una congestió nasal. El sexe és un antihistamínic. Ajuda a combatre l'asma i les al·lèrgies de primavera. Ω

Atxiim!!!

no vol dir grip

- Els antibiòtics no hi tenen cap mena d'eficàcia, i poden provocar efectes tòxics
- La mesura sanitària més important és la prevenció amb la vacunació.

Atxiim!!!... Els primers esternuts són, per a molts, el senyal de la grip. I, sovint són també l'inici d'una automedicació amb antibiòtics, per tal que la malaltia no prosperi. En aquesta escena, tan comuna, hi ha una sèrie d'errors encadenats, en els quals es reflecteix una gran part de la ignorància que, en matèria de medicina casolana, hi ha al carrer.

D'entrada caldria dir que una cosa és un constipat comú i una altra és la grip. La grip és una malaltia febril aguda, habitualment autolimitada, secundària a la infecció pels virus gripals A o B, i que sol aparèixer cada hivern amb una gravetat variable. Les manifestacions clíniques més comunes solen ser febre, dolors musculars importants (miàlgies) i tos. Altres infeccions víriques poden provocar uns símptomes molt semblants, però no en forma d'epidèmia.

Les dues característiques més importants de la grip són la seva difusió (és a dir, la naturalesa epidèmica) i la mortalitat associada, en part, a les complicacions pulmonars.

El virus gripal provoca epidèmies recurrents cada 1 a 3 anys, almenys ho ha fet durant aquests últims 400 anys. Quan l'epidèmia afecta molts països i molts individus d'un mateix país a la vegada, rep el nom de pandèmia. La primera pandèmia clarament enregistrada es va produir l'any 1580. Des de llavors, s'han descrit 31 pandèmies més. La més important és la que va succeir entre els anys 1918 i 1919, en tres "onades", i va provocar la mort de 21 milions de persones arreu del món.

Una epidèmia estacional

Les epidèmies de grip van regularment associades a un excés de persones afectades (morbidity) i a la mortalitat. La mort sol estar lligada a una pneumònia, o bé a l'empitjorament d'una malaltia crònica (fonamentalment respiratòria), sovint provocada per la mateixa grip. Als Estats Units, es calcula que l'excés anual de mortalitat per pneumònia associada a la grip se situa entre les 6.000 i les 10.000 persones a l'any. I la mortalitat global derivada d'aquesta infecció és de 15.000 a 40.000 persones a l'any. També en aquest país es calcula que la grip és responsable de 13 a 16 milions d'infeccions respiratòries per any en persones de menys de 20 anys, i de 4 a 5 milions en persones de més de 65 anys.

La incidència és variable. A Espanya, durant la temporada 1996-1997, es varen declarar 3.372.041

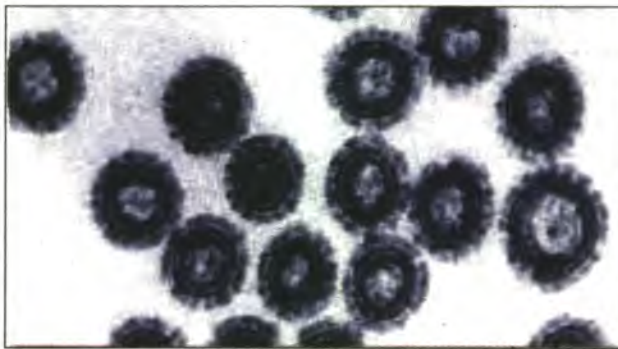
de casos, mentre que en la següent (1997-1998), se'n van registrar 2.562.898. En aquest cas, la major incidència es va produir la primera setmana de febrer de 1998, amb 247.943 casos.

Bona part de l'impacte popular de la grip es deu al fet que causa un malestar general i que provoca la pèrdua d'activitat normal (fins i tot en el cas de la gent jove), que acostuma a ser d'entre 3 i 6 dies.

En les àrees del món amb climes temperats, les epidèmies solen produir-se durant els mesos d'hivern (entre octubre i abril en l'hemisferi nord, i entre maig i setembre en el sud). En els tròpics, en canvi, hi ha risc durant tot l'any. Les epidèmies de l'hemisferi sud permeten predir el tipus de virus que afectarà l'hemisferi nord, i viceversa.

Les raons de la relació entre la malaltia i les estacions no són clares. Probablement són una conseqüència del fet que el virus gripal té, en certes circumstàncies, unes condicions ambientals més favorables. Se sap que la supervivència és afavorida en situacions d'humiditat i temperatura baixes. El canvi en els hàbits de comportament de la població (major amuntegament, per exemple) també pot afavorir una transmissió més fàcil dels virus.

Una característica molt important del virus gripal és la seva gran capacitat de mutació per tal d'evitar l'acció dels anticossos. Els canvis en l'estructura dels antigens pot provocar una infecció diferent, enfront de la qual la població de risc té poca o nul·la capacitat de defensa. Aquest fenomen ajuda a explicar per què la grip continua sent una de les malalties epidèmiques més importants entre els éssers humans.

Infecció de persona a persona

La infecció s'adquireix a través de les secrecions respiratòries d'una persona infectada. Aquí és on es troben una gran quantitat de virus, que s'expulsen al medi ambient (com si fossin microaerosols) amb la tos, en parlar o bé amb un esternut. La naturalesa explosiva i l'inici simultani en moltes persones suggereixen que una sola persona pot transmetre el virus a un nombre important de persones susceptibles.

Les manifestacions clíniques de la grip solen començar bruscament després d'un període d'incubació d'un o dos dies. El malalt està afectat de manera global, a diferència de les altres infeccions víriques del tracte respiratori superior (on l'estat general és millor). Sol presentar febre i dolor muscular generalitzats (miàlgies). És també molt característic el dolor en el moviment de la musculatura

ocular. Els símptomes respiratoris, especialment la tos seca, són freqüents. La durada de la febre és habitualment de 3 o 4 dies, malgrat que la recuperació total de l'estat general sol necessitar, almenys, dues setmanes.

Les dues complicacions més importants de la grip són la pneumònia gripal primària i la pneumònia bacteriana secundària. La primera és molt greu, però, per sort, és rara. La segona, especialment condicionada pel bacteri *Streptococcus pneumoniae* (pneumococ), és més freqüent.

La grip també provoca, amb molta freqüència, l'exacerbació d'una bronquitis crònica i també de l'asma bronquial.

Nous tractaments administrats amb seny

El tractament d'aquesta infecció es basa, com en moltes altres malalties, en dos pilars fonamentals: el tractament dels símptomes amb medicaments específics i, sobretot, les mesures de prevenció.

Els antibiòtics no tenen cap mena d'eficàcia, i poden provocar efectes tòxics. L'amantadina (Amanadina®) és un fàrmac antivíric actiu contra el virus gripal A. No té activitat, en canvi, contra el B. Aquest medicament ha demostrat una eficàcia moderada, especialment quan s'ha donat en les primeres hores, ja que ha reduït el temps de febre i símptomes generals. Però té dos problemes potencials. El primer és la possibilitat de provocar efectes tòxics reversibles en el sistema nerviós central, especialment en la població senil, i el segon és la capacitat de generar resistències en el virus gripal.

Recentment ha aparegut una nova família de fàrmacs antigripals: els inhibidors de la neuraminidasa, com el zanamivir i l'oseltamivir. Són uns medicaments amb una activitat antivírica superior i amb l'avantatge addicional que són actius contra els virus A i B. El primer s'administra per inhalació nasal i el segon per via oral. Malauradament, també s'ha descrit la possibilitat de generar resistències. Aquests fàrmacs, administrats precoçment (dins de les primeres 48 h de malaltia) redueixen en unes 24 h la duració dels símptomes.

L'administració d'aquesta última família de fàrmacs està especialment indicada en els malalts immunodeprimits, o quan la grip afecta un grup de persones que viuen en una comunitat tancada (geriàtrics). En els altres grups, la seva indicació (cost-benefici) és més discutible. Sembla, en tot cas, que el seu ús indiscriminat no es corregeix.

S'ha demostrat recentment el valor que els inhibidors de la neuraminidasa (zanamivir i oseltamivir) poden tenir en la prevenció de la malaltia. Una dosi administrada dins de les primeres hores després d'haver tingut un contacte proper amb una persona infectada pot evitar l'aparició de la malaltia.

La vacuna és eficaç

La mesura sanitària més important és, però, la prevenció amb la vacunació. Actualment es disposa en el mercat només de la vacuna antigripal amb els virus inactius A i B. Del 70 al 90% de les

persones vacunades desenvolupa nivells d'anticossos protectors. En persones de 70 o més anys, el percentatge de resposta pot ser inferior, probablement com a conseqüència d'una capacitat menor de síntesi d'anticossos. Aquesta situació també es dona en certs grups de malalts immunodeprimits (trasplantats, persones sotmeses a tractament per al càncer, etcètera). La majoria de malalts amb una malaltia crònica pulmonar responen bé, sempre que no segueixin un tractament amb corticoides a dosis molt altes (superior a 20 mil·ligrams al dia).

Com que és una vacuna amb virus inactius, pot ser administrada a tot tipus de persona, independentment de quin sigui el seu estat d'immunitat. Es tracta, en general, d'una vacuna molt ben tolerada. Un 5% dels vacunats pot presentar petites reaccions locals en el lloc de la inoculació. En alguns estudis fets entre 1993 i 1995, es va veure que un cas per cada milió de

Taula 1. Grups i persones que s'han de vacunar.

Grups amb risc superior de patir complicacions
1. Persones amb 65 o més anys. 2. Residents a centres per a malalties cròniques, tinguin l'edat que tinguin. 3. Adults i nens amb malalties pulmonars i cardíques cròniques, incloent-hi nens asmàtics. 4. Nens i joves (6 mesos i 18 anys) sotmesos a tractament crònic amb aspirina. 5. Dones embarassades a partir del segon trimestre durant el període de màxima incidència de grip.
Grups ocupacionals amb risc de transmissió de la infecció
1. Personal sanitari. 2. Personal treballador en centres de malalts crònics o residències geriàtriques. 3. Persones en contacte estret (familiars, cuidadors, etcètera) amb malalts de risc (immunodeprimits).

vacunats pot presentar una síndrome de Guillain-Barré, que és una malaltia neurològica potencialment greu.

La vacuna només està contraindicada en persones amb al·lèrgia als ous i amb l'antecedent d'haver patit una síndrome de Guillain-Barré. La vacuna s'ha d'administrar anualment a final d'octubre o principi de novembre. En la taula número 1 es descriuen els grups de persones que han de ser vacunades.

En definitiva, la grip és una infecció vírica amb característiques epidemiològiques especials, amb un possible tractament específic, en el qual no s'inclouen els antibiòtics, excepte en el cas de patir una complicació bacteriana, i enfront de la qual tenim una mesura preventiva molt efectiva: la vacunació anual. Ω

Albert Pahissa i Berga

Cap del Servei de Malalties Infeccioses
Professor titular de Medicina.

Introducció al tabac

El tabac es una droga "blana" que excita el sistema nerviós. No es el tabac en si el causant d'aquesta reacció, sino tota la MERDA que porta dins: alquitrans, nicotina i altres puxeros.

Des de que es va importar del continent americà, el tabac ha format part dels mes selectes grups socials: nobles, burgesos... Només a partir de la revolució industrial la massa obrera va tenir accés a aquesta substància. A partir d'ahí, la resta es història

Actituds davant el tabac

El tabac, tan amat per alguns, tan defenestat per nosaltres, crea una adicció només comparable a l'heroïna. Però no només l'estat d'ansietat imparabile es el problema. I les dentades? Eixes dents amarronides que transformen en un horrible plat de pinyols d'oliva el somriure mes provocatiu. Y que em dieu de l'olor bucal? Fumadors no em parlem a la cara! No us soporteu! Això no es tot, el síndrome dels dits vermells també es un gran problema social: "On els has clavats, coxino/a? Que luego les mans van al pa!". Patètic, si. Tenim que canviar aquesta situació abans de que siga massa tard, i per això, tenim que mostrar una postura ferma i invariable. *Lenta agonia amb vòmits i dolor crític* serà una expressió que et fara risa quan comproves el calvari que vas a passar.

Això si, si vols deixar el tabac, posa-li dos ous i dos ovaris i ves al metge i acaba amb tot. O creus que des d'una merda de pàgina web anem a curar-te. La nostra missió es fer que et dones compte de lo roïn que pot ser fumar.

SUPOSIT PRÀCTIC

Anem a proposar-vos una situació pràctica que podria ser totalment real:

Divendres a la nit. Eres un xic en la tasqueta de moda rodejat d'amics i d'amigues, una de les quals et fa tilín. Després de tres copes (habit que deuries de deixar, puto alcoholic. Veure secció dedicada al alcohol) els ulls comencen a fer xirivites. Ella et mira provocadora. Tu li insinues amb les pestanyes. S'acaricia el monyo amb erotisme inusitat. ¡Amaga eixa erecció, coxino!. Et poses ner-

viós i comences a recordar totes les pel·lícules de conquistar xicones que has vist ultimament. American Pie? Huevos de oro? Nooo. No eres molt sensible tu, eh? ¡Casablanca! El Humphrey eixe si que s'ho montava de guai. I que feia per a ser mes seductor? S'enxufava un cigarret!! Ahi està la clau. Te pilles el teu paquetet, treus un pito, i voila! El miracle s'ha produït. Ella no deixa de mirar-te mentres te l'enxufes. Tot va be. Tot perfecte.

Tens uns amics molt graciosos. Tan graciosos que l'últim que t'ha demanat foc ta deixat el nivell del gas al màxim. Al màxim s'estàn cremant les teves celles. I no soles això. Has tirat l'encenedor a terra, ha rebotat i està cremant part de la roba del teu amor i de les seves amigues.

Tens 4 opcions

- A) pagar-te les celles, agafar les copes de la barra i intentar apagar a les xiquetes.
- B) Apagar-te les celles, llançar-te sobre la xica en qüestió i intentar apagar-la.
- C) Apagar-te les celles, llançar-te sobre els teus amics i assassinar-los uno a uno
- D) No apagar-te les celles.

QUÈ FAS? A B C D
(TRIA UNA!)

Y ja està, recorda què el tabac no es teu amic, sino que es un fill de la gran xxxx que només que vol destrossar-te la vida i xlllar-se a ta mare a la mínima ocasió.

QUE DEU VOS FAÇA FOTRE, FUMADORS DEL PIXORRO!!

L'equip de "Consells per a deixar l'alcohol" no es el mateix que el que ha fet aquest monogràfic. Si son uns malparlats de merda per a ells faràn.

SIGUEM SALUDABLES ES LA WEB MÉS BUIDA DE CONTINGUT QUE HAJA FET MAI EL DANI, PERÒ... ¿A QUE HAS PASSAT UN RATET TONTO SENSE DONAR-TE COMPTE?

RECLAMACIONS A
dhwallass@mixmail.com

© ED PRODUCCIONS

Campanya per 'Somràdio'

Des de que en **Francesc Fiol** anuncià que **Somràdio** seria tancada abans de finalitzar l'any, la ciutadania s'ha mobilitzat tot creant la **'Plataforma Som i Serem per la continuïtat de Somràdio'**.

El conseller d'Educació i Cultura del Govern Balear ho feu tot al·legant que l'única emissora en català que promocionava els músics balears d'àmbit de les Illes s'estalviaran 151.000 euros (al voltant de: 25 milions de pessetes/990.500 francs) i afegí que és "il·legal i il·legatzable" i, enlloc de tramitar amb el govern de l'estat espanyol els permisos necessaris, tot això farà que enguany sigui el seu últim en antena. Des de la **'Plataforma'** no entenen que hi pugui haver un argument econòmic quan el mateix ens té previst "invertir 1'4 milions en la delegació territorial de RTVE".

Somràdio nasqué l'any 2000, fruit del 'Pacte de Progrés' que governà en l'Administració balear fins que el PP obtingué la majoria absoluta en les eleccions del passat 25 de maig, i mentre ha perdurat en les ones ha dut a terme una tasca de difusió dels diversos estils musicals en la nostra llengua.

La plataforma abans esmentada ha engegat una campanya de recollida d'adhesions contra el tancament de l'emissora i ha posat a disposició dels internautes un formulari perquè el puguin completar i, així, afegir-se a la protesta.

Patètic i lamentable...l'única emissora que es dignava a posar música dels nostres grups, en la nostra llengua... hauriem de fer qualque cosa abans que aquests peperos mos arruïnïn sa cultura i llengua...

Algú em podria explicar per què diuen que és il·legal?

Votoadeu: els únics il·legals són la catefa d'emissores forasteres que hi ha a Mallorca i a la resta dels Països Catalans. És hora de parlar clar, els peperos i els qui els voten són uns colonitzadors que ens maten la llengua. La llengua dels nostres padrins i dels seus, perquè el vot pepero és majoritariament dels mallorquins.

És molt trist veure com es van repetint les agressions contra la llengua a les illes després del canvi de govern, a favor d'un suposat bilingüisme que esdevé totalment asimètric perquè no es pot viure plenament en català enlloc. Ω

¿Vols deixar de beure?
PODEM AJUDAR-TE
Tel: 616 08 88 83
Alcohòlics Anònims

prou agressions
dels estats espanyol i francès
a la nostra llengua
Volem viure plenament
EN CATALÀ
PLATAFORMA SOM I SEREM PER LA LLINGUA

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE TOT CATALUNYA

APOGEU DE L'ESPANYA NEGRA: SEGONA MEITAT DE 1588

PER RICARD COLOM

E com els espanyols reescruien la Història.

Les capitulacions de Sta. Fe els Catòlics concedien a Colom un 10% de totes les possessions que descobrís en el seu viatge. Lluís de Santàngel, ric hom valencià tresorer de la Confederació catalanoaragonesa, pagava l'expedició.

Quan els Catòlics s'adonaren de què havia descobert Colom, maniobraren per fer-se arrere en això del 10%: era massa.

En aquella època Castella tenia uns 8 milions d'habitants i la Corona catalanoaragonesa sols un milió, en molta inferioritat política i militar (Fernando, anomenat "catalanote" i "viejo catalán" per la xenòfoba aristocràcia castellana deia: *la boñigas de Castilla son oro en Aragón*). Fou aquest "catalanote" qui, segons el mateix Felipe II, preparà i dissenyà el gran Imperi dels Àustries.

Castella anà maniobrant durant els pròxims anys per a quedar-se en exclusiva amb tot l'or americà.

Llegiu aquest documentat estudi d'en Puignero i Bilbeny: <http://www.unitat.org/colomn.htm>

Durant els Àustries tot llibre sobre Amèrica era estretament vigilat, censurat i reescrit, els vaixells sistemàticament escorcollats a fi d'amagar el gran Genocidi contra els amerindis, amb més de 100 milions de morts en dos segles, més a muntó més també després fins i tot en els actuals Estats jacobins criolls igualment racistes: www.laneta.apc.org/cdhbcasas/. D'això en digueren la "leyenda negra inventada por los luteranos".

"Espada de infieles, martillo de herejes y forja de Imperios", però en realitat "picaros, soplones, inquisidores y caciques". Ja els coneixem, no cal ni que ens ho expliquin. Allò negre són els fets, no pas que en parlin i sien coneguts: la dita "Leyenda Negra", que, segons la propaganda de l'espanyolisme enranciat oficial són "exageraciones de los enemigos de España" i del complot judeomacònic, és la pura veritat coneguda arreu del món, excepte a l'Estat Espanyol, on les autoritats i la burocràcia espanyolistes sempre han maldat de moltes maneres per amagar, sota una obsessiva censura i manipulacions obscurantistes, els propis tenebrosos crims que tan clarament els denunciaven a la llum de tot el món. Parlem d'uns fets que, a més a més, qualsevol pot conèixer -si vol- estudiant i ajuntant dades històriques que no tenen cap doble lectura possible i que són clares com el sol del migdia.

"Estim la Llibertat,
i l'estim més a mesura que conec millor
la submissió del poble
a l'esclavatge, a l'opressió i a la tirania,
i a horribles ídols del passat
que brillen, lluïts pels ressecs llavis
dels esclaus.

Però, en aquest amor per la Llibertat, també estim aquells esclaus, perquè cegament van besar els morros de bèsties ferotges, en calma i beneïda inconsciència, sense sentir el verí dels escurçons i cavant, sense saber-ho, llurs tombes amb llurs pròpies ungles".

(Jubran Khalil Jubran, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

1588: La Monarquia mira de controlar i limitar el poder de la Generalitat (Diputació General) de Catalunya.

L'Audiència es decanta contra la reivindicació dels ciutadans honorats barcelonins del dret exclusiu d'inscriure membres a la matrícula dels ciutadans de Barcelona. Això permetrà al rei de continuar fent massius nomenaments de ciutadans, per als propis interessos.

Comencen a ser estampats els volums de la segona Compilació de les "Constitucions i altres drets de Catalunya".

Publicació a València de "Diálogo de las heridas de la cabeza", llibre de Medicina traduït per Jerónimo de Virués; i de llibres de propaganda oficialista: "Dos verdaderas relaciones sobre la victoria del Duque de Guisa" (Gabriel Ribas) i de "Dos verdaderas relaciones. La primera trata del suceso y desbarate de los Alemanes y Herreruelos por el Duque

DIALOGO

NEL CUAL SE
ata de las heridas de Cabeça
en el casco descubierto, don-
se disputa si es mejor curar
femejantes heridas cõ me-
dicamentos blandos,
o con secos.

en APVESTO POR EL
doctor Amato Lusitano me-
dico doctissimo.

ADVZIDO DE LATIN EN
Romance Castellano por Geronimo de Virues
doctor en Medicina Valenciano.

EN VALENCIA
Impresso en la Empronta de la com-
pañia de los libreros, en la
calle de caulleros.

1588.

Con licencia y Privilegio.

de Guisa: y juntamente lo que ha sucedido en su armada desde los xx. de Octubre hasta xxvj. del mismo. La segunda trata de la nueva victoria havida por el Duque de Guisa de los Herreruelos y Suyzos Martes por la mañana a los xxiiij. de Noviembre M.D.Lxxxvij. dentro el Lugar de Aulnert. Impresas en valencia con licencia de su Excellencia/ junto al molino de la Rovella. Año de 1588. Hechas imprimir por Gabriel Ribas librero de su Excellencia". El control del poder sobre la publicació de llibres és semblant al control de les televisions avui en dia.

Cristòfol Llorens pinta el retaule del Roser d'Ontinyent i la Pietat de Castalla.

Cipriano de Valera, calvinista andalús exiliat, la versió del qual és l'oficial (*Reina-Valera*) per a les actuals Bibles protestants en castellà, escriu: "El Bisbe de Las Casas, qui fou testimoni de vista i espanyol natural, va escriure un llibre de les crueltats que els espanyols feien als pobres indis. Plagués a Déu, que els qui allà han passat, haguessin tingut més zel (...) ...i per enriquir-se, matar i robar a tort i a dret (com diuen) aquella simple gent, que tenien ànimes racionals com nosaltres i pels quals Jesucrist va morir".

Traducció de la Bíblia al gaèl·lic.

Traducció de la Bíblia al gal·lès, per William Morgan.

Traducció del Nou Testament al txec, per Jan Blahoslav, incorporat després a la Bíblia de Kralice.

Publicació d'"Essais", on el filòsof gascó Montaigne encaixa la tradició de l'assaig.

El entierro del Conde de Orgaz.

Doménikos Theotokópoulos, *El Greco* (1541-1614), acaba el seu famós *El entierro del conde de Orgaz*.

El jesuïta espanyol Luis Molina (1535-1600) defensa, de manera maniquea, el lliure albir i la no predestinació (molíisme).

Inauguració de la Biblioteca Vaticana.

Paralització parcial de la guerra a Flandes a causa de l'intent d'invasió contra Anglaterra.

Frederic II de Dinamarca mor; el succeeix Cristià IV
Mort del comte de Leicester, favorit de la reina d'Anglaterra.

Mort del Veronès.

Naix Thomas Hobbes.

William Byrd: *Psalmes, Sonets & Songs*.

Thomas Stapleton: "Tres Thomae", tractat catòlicoromà de controvèrsia.

Joachim Camerarius: "Hortus medicus"

Timothy Bright: "An Arte of Shorte, Swifte, and Secrete Writing by Character", manual de taquigrafia.

12-7-1588: La flota principal de la Felicíssima Armada surt, per segona vegada, d'A Corunha, amb semblança de fortalesa flotant, amb el vent favorable, per unir-se a Flandes amb les tropes de Farnesi per a envair Anglaterra.

15-7-1588: El rei francès, pressionat pels Guises victoriosos, ha de signar l'edict d'Unió pel qual es compromet a reforçar la lluita sense treva ni perdó contra els protestants.

19-7-1588: L'Armada entra al Canal de la Màniga. Però des de Plymouth els anglesos ja s'han adonat de l'arribada dels espanyols, la qual cosa els dona un avantatge del temps que ja no perdran. Carles d'Effingham Howard (1536-1624), comte de Nottingham, nebot d'Elizabeth I i almirall de la marina anglesa d'ençà 1585 comanda l'esquadra anglesa (50 vaixells, 16 dels quals galeons, 1500 homes d'infanteria i 1500 peces d'artilleria) des de la nau capitana "Ark Royal"; no és tan bon navegant com els seus subordinats: el vicealmirall Sir Francis Drake i John Hawkins.

20-7-1588: La gran Armada de 126 vaixells (20 dels quals galeons) navega en formació pel Canal duent 18.000 homes d'infanteria i mil de cavalleria, amb 2.431 peces d'artilleria, cap a Flandes, on esperen les tropes de Farnesi (275 vaixells, dels quals 250 per a transport, 26.000 homes d'infanteria, dels quals 6.000 dels terços, més mil cavallers, amb 12 peces d'artilleria. Malgrat el formidable exèrcit, és somiar truites que amb això puguin conquerir i ocupar Anglaterra.

21-7-1588: Primera topada, a l'altura de Calais, de L'Armada espanyola amb la flota anglesa, la qual és més lleugera i maniobrable i millor artillada que l'espanyola. Medinasidònia maniobra malament entre els perillosos vents de la Màniga i ofereix blanc fàcil als anglesos. Comença el setge de l'Armada anglesa contra la flota espanyola, amb durs enfrontaments.

22-7-1588: Amb millor oratge, Medinasidònia declara als seus capitans, delerosos per lluitar, que el rei li havia manat de no presentar batalla fins que no es reunisca amb Farnesi. Aquest mandat és la segona equivocació que fa fracassar l'empresa per perdre l'ocasió del temps favorable.

23-7-1588: Segona topada, a la península de Portland: en lleuger combat, la "Invencible" perd el vaixell almirall de Recalde. L'Armada es refugia a Calais. Farnesi, a Dunquerc, es nega a embarcar mentre el mar no quedi lliure de bucs enemics que vigilen la costa del canal, on els petits i lleugers vaixells anglesos són els que dominen. Però el pla d'unió entre les tropes de Farnesi i l'Armada de Medina Sidònia fracassa de manera estrepitosa per no disposar de bucs de poc calat que puguin recollir les tropes de Farnesi a Dunquerc, atrapades pel bloqueig de les forces navals holandeses protestants, que controlen tots els ports flamencs excepte Dunquerc. Alhora, Medina Sidònia espera la protecció de les llanxes de Farnesi fins que s'hagi completat l'embarcament -ja que la seva situació a Calais és molt difícil-, però aquestes embarcacions només són aptes per al trasllat de tropes. Aquesta falta de coordinació fa que la maniobra fracassi al punt essencial.

7-1588: Espaiats atacs de Howard contra els espanyols.

28-7-1588: Superioritat anglesa, temor a les petites naus en flama que els llancen, incapacitat de l'artilleria espanyola. L'Armada ja ha perdut 30 naus enfonsades per l'artilleria anglesa.

Nit del 28-29-7-1588: Les barques en flama angleses sembren la confusió en l'Armada, que perd 15 bucs i 5000 homes.

29-7-1588: Devers Dunquerc, l'Armada segueix essent atacada. L'única via de sortida és donar la volta a les Illes Britàniques i tornar a Espanya. Malgrat tot, amb inflexible fatalisme, Farnesi comença a embarcar les seves tropes a Nieuport i Dunquerc.

31-7-1588: El galeó "S. Juan", vaixell almirall, combat. Lope de Vega afirma anar-hi, però és prou dubtós fins i tot que hagi estat en aquesta embogida expedició.

D. 7-1588: No arriba a haver-hi realment cap combat decisiu entre anglesos i espanyols en la Màniga ni després, sinó un desgast continu de la "Felicíssima", batuda per la superioritat dels anglesos i dispersada per les tempestes, que aquelles pesades fortaleses flotants són incapaces d'eludir.

Batalles i tempestes de la "Felicíssima"

Primers-8-1588: Medina Sidònia decideix partir cap a Calais per a abastir els seus vaixells.

2 a 4-8-1588: De nou el galeó "S. Juan", entra en combat.

4-8-1588: Henri III, per tal d'asserenar ànims, nomena el Guisa lloctinent general dels exèrcits del reialme i accepta declarar el cardenal de Bourbon com al seu successor.

Nit 7-8-1588: Els anglesos envien vaixells en flames entre els bucs espanyols ancorats provocant el pànic.

8-8-1588: Els anglesos ataquen amb duresa la flota espanyola front a les costes de Gravelines (Flandes), derrota dels terços espanyols. El comandant espanyol decideix retornar a Espanya passant pel nord d'Escòcia. L'Armada, empenya per la tempesta, se n'entra dins el mar del Nord.

8 a 10-8-1588: Espanyols, comandats per Diego Pimentel combaten contra la flota anglohollandesa (dues naus holandeses i 3 d'angleses), a Zeeland. Hi ha quatre bucs hispànics principals, la nau capitana és la Sant Mateu de Pimentel deixa sorpresos diversos velers enemics en escometre'ls furiosament. El "St. Mateu" queda aïllat dels altres bucs i combat durant tres dies, és envoltat per diverses naus enemigues i dut a la platja. Té alguns dels marins més experts que es preparaven per a envair Anglaterra. Segons els enemics queda com un colador de les canonades que rep: 350 forats. A la platja, l'Almirall Pieter van der Does dirigeix l'atac creient que prest es rendirien, però resisteixen les descàrreges i després la infanteria espanyola mata audaçment prou holandesos.

8-1588: Amb la "Invencible" en fuga, Howard ha retornat a la pàtria, i la reina s'aplega amb el seu exèrcit a l'estuari del Tàmesi vestida militarment, tractant familiarment amb els soldats i donant-los les gràcies, malgrat que no havien hagut de repel·lir cap invasió espanyola per terra. Els anglesos no s'adonen de la victòria fins passats prou dies. La catàstrofe espanyola és tan fragmentària i dispersa que els vencedors no poden calcular-ne la magnitud i temen que els navilis invasors s'hagin arrecerat en un port segur. Les pèrdues angleses són només d'una nau i 60 morts, però són augmentades per la pesta que s'hi escampa entre marins i soldats.

20-8-1588: La reina participa a la catedral de St. Paul en una cerimònia d'acció de gràcies per la victòria sobre els invasors espanyols.

El trajecte de "La Invencible".

8 a 9-1588: Medinasidònia navega al voltant de les illes Britàniques, enmig fortes tempestes, tot semblant la mar i les costes amb les restes dels seus navilis, molts dels quals naufraguen en els esculls de les costes d'Irlanda, d'Escòcia

o d'Anglaterra. Milers d'homes s'hi ofeguen, els naufragats invasors que cauen en mans dels anglesos són tractats prou civilitzadament, però paradoxalment els catòlics irlandesos no tenen pietat per als derrotats que arriben nedant a la costa, i els massacren. Lope de Vega és dels qui arriben -diu ell- en un port irlandès, xoca en el viatge de retorn amb un vaixell espanyol per arribar finalment a La Corunya. Lope diu que a bord escriu "La hermosura d'Angélica".

Quan queda clar el fracàs de la invasió els protestants repeteixen: "Déu va bufar i els escampà", com un nou miracle del pas d'Israel pel Mar Roig, Déu havia protegit el poble de la Bíblia front al totpoderós Faraó hispanopapista.

9 a 10-1588: La "Felicíssima Armada" (ara dita, amb ironia, "La Invencible") va arribant al port de Santander. Sols hi retornen unes 66 embarcacions (el nombre de llibres de la Bíblia protestant), algunes en molt mal estat, i 10.000 homes. Les pèrdues per a Espanya foren de 40 milions de ducats, 20.000 homes (2/3 dels enviats) i 64 navilis (quasi la meitat). Felipe II diu en rebre la notícia del fracàs: "Don gràcies a Déu per haver-me donat mitjans per a poder sofrir fàcilment una pèrdua semblant i perquè encara estic en situació de tornar a construir una altra flota igual de gran. Una branca ha estat tallada, però encara està verd el tronc i pot produir-ne altres noves" (segons Eugenio Sarrablo). De fet, amb les campanyes militars de Felipe II, part de la Manxa és deforestada. La frase que tradicionalment han atribuït a Felipe per aquesta desfeta és: "Envié mis naves a luchar contra hombres, y no contra los elementos".

"Del desastre de la Invencible van dependre moltes aventures del futur pròxim i llunyà: la impossibilitat de reduir als neerlandesos, la recuperació de França com gran potència europea, la ja previsible separació de Portugal" (Vicenç Vives) "El seu fracàs assegura a les nacions del Nord, fins aleshores mediocres, un avenir marítim: Triomf del protestantisme i del capitalisme tot d'una. L'edifici mundial del poder ibèric no podrà ja durar molt" (P. Vilar) "Les conseqüències de la derrota no es van fer esperar: contrarietats en Flandes; el setge de La Corunya per l'esquadra de Drake; l'intent del prior de Crato que, auxiliat pels anglesos, va desembarcar en Belem... La situació de Portugal es va tornar difícil; una victòria definitiva sobre els anglesos hagués contribuït poderosament a l'afiançament de la unitat ibèrica; per contra, la victòria d'Anglaterra va intensificar la desunió i va fomentar el desig de revenja" (I. Ubeda).

Malgrat el desastre, l'Imperi espanyol no tindrà pèrdues materials insalvables i en pocs anys es reparà com a potència naval. Les conseqüències polítiques i psicològiques, però, són més àmplies: l'Europa protestant considera, des d'aleshores, que el poder

espanyol havia quedat tocat. De moment, les conseqüències d'aquest desastre no són del tot definitives per a Anglaterra, i si bé Espanya es veu forçada a reprendre el seu programa naval, Anglaterra no aconsegueix el domini de l'Atlàntic, però els anglesos s'emparen de l'àrea de pesca de Terranova i Llaurador, a causa de la ruïna de la flota basca per culpa de l'Armada. Malgrat la tana, Madrid no abaixarà en agressivitat, i vencent o perdent-hi, les guerres acabaran per arruïnar l'immens i riquíssim Imperi espanyol.

10-10-1588: "Etats généraux" (Corts franceses) a La Noue, amb la Lliga en forta majoria mirant de fer minvar els poders reials.

12-1588: "Etats généraux" a Blois, amb majoria de la Lliga, on el duc de Guise pot de nou imposar la seva voluntat al rei, el qual, veient com perd poder sense esperança de refer-se per mitjans polítics, i ara que està clar que Felipe II ha fracassat en la invasió d'Anglaterra, concep el projecte d'assassinar el duc a fi de decapitar la Lliga. El duc és avisat del projecte del rei, però no vol fer-ne cas.

23-12-1588: El duc és dut a la cambra del rei, de matí, on alguns dels "Quarante-Cinq", la guàrdia personal del rei, l'assassinen sense que pugui demanar ajut als seus propis guàrdies. El mateix dia el seu cos és cremat en una sala del castell de Blois i les cendres llençades al Loira. El fill del duc, Charles, i el germà, Louis, cardenal de Lorena i president del clergat catòlic a les Corts, són detinguts.

24-12-1588: Assassinat del Cardenal de Lorena, per ordre del rei, a fi de neutralitzar el contrapoder dels fanàtics papistes.

12-1588: Aquests assassinats provoquen la revolta de París contra el rei. El Duc de Mayenne, s'esdevé cap de la Lliga Catòlica. Ω

La lluita contra el dogmatisme i el sectarisme a les Illes Campanyes rebentistes de la reacció contra els escriptors mallorquins

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

En uns articles recents parlava de la campanya rebentista de l'excarrillisme illenc en contra meua a conseqüència de l'edició del llibre *L'Antifranquisme a Mallorca (1950-1970)*. Una de les primeres persones que de seguida em demostraren la seva solidaritat va ser el dirigent del POR Arturo Van den Eynde, del qual he parlat ja en alguns passatges d'aquestes memòries de la lluita antifeixista.

Si en aquells passatges havia escrit sobre la seva persona, dels seus anys de militància en el POR, del combat per a la construcció de la IV Internacional i per a servir la memòria de l'Oposició Obrera antiestalinista, del seu treball en la direcció i redacció de *La Aurora*, ara potser seria interessant descriure, malgrat sigui de forma breu, la seva provada sensibilitat revolucionària pel que fa a la solidaritat activa entre companys de lluita.

Arturo Van den Eynde era un autèntic marxista. Lluny de considerar com els economicistes, tan abundosos en les files de tots els grups que s'autoproclamen marxistes, que tot pot reduir-se a qüestions monetàries, tenia ben present que la lluita cultural també era lluita de classes. I un dels camps potser més importants! Per això de seguida que s'assabentà de la campanya rebentista de l'estalinisme mallorquí contra un escriptor d'esquerra, em trucà per a demanar-me informació i posar a la meua disposició les pàgines de *La Aurora*.

Però l'interès d'Arturo Van den Eynde per la literatura catalana i mundial venia de lluny. De sempre va saber encoratjar els escriptors revolucionaris i *La Aurora* va estar oberta a tot tipus de col·laboració, ja fos política o literària, dels escriptors d'esquerra. Ho puc dir amb perfecte coneixement de causa, ja que, quan qui signa aquest article era sotmès a les acostumades campanyes de silenci en la premsa oficial, *La Aurora* publicava les ressenyes i contes que els escriptors catalans li fèiem arribar o, pel seu compte, ressaltava allò que considerava d'interès per al lector d'avantguarda. En *La Aurora* de dia 12 de març de 1990, la revista del PORE, amb una breu introducció d'Arturo Van den Eynde, publicava el meu conte "El pirata Mateu Albanell". Era una traducció al castellà de l'original en català que formava part del llibre *Necrològiques* (Amós Belinchón Editor, València, 1988). El llibre havia guanyat el Premi "Ciutat de València 1988" (Premi Constantí Llobart) atorgat per un jurat format per Ferran Torrent, Joaquim Soler i Martín Quirós Palau. Com de costum aquesta obra va ser silenciada completament pels postmoderns que ja controlaven els suplementes de cultura i les principals revistes literàries dels Països Catalans.

El poeta i acurat investigador de la nostra història Ferran Lupescu feia un retrat

Arturo Van den Eynde.

sintètic, però magistral, d'aquella època en el pròleg al meu llibre *Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart* (Edicions Cort, Ciutat de Mallorca, 2003) quan escrivia: "Entre, diguem, el 1980 i el 1985, el gruix de plataformes d'incidència pública acabà monopolitzat pel nou tipus d'intel·lectual conformista, sovint amb càrrec públic i carnet de partit a la butxaca, mentre l'intel·lectual que romania crític era sotmès al desprestigi sense gaire possibilitats de rèplica, o bé es retirava a un silenci d'estricta supervivència. Una recerca hemerogràfica centrada en aquests anys desenterraria munió d'articles, discursos, ressenyes, etc., ridiculitzant allò que anomenaven 'resistencialisme' i instant els escriptors a produir una literatura 'normal', és a dir, acrítica, integrada i narcotitzadora".

A Mallorca el silenci damunt *Necrològiques* va ser paorós. Molts d'altres autors de les Illes patiren -i pateixen encara idèntica marginació-. Hem parlat una mica de tota aquesta problemàtica en el llibre *Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart*. Concretament en el capítol "En defensa dels escriptors catalans" (pàgs. 159-162). Un altre dia en parlarem més i amb més deteniment de totes aquestes campanyes de silenciament i ocultament d'una bona part de l'obra de creació dels autors considerats "dissolvents" pel comissariat postmodern. I, per això mateix, perquè ja érem conscients de tota aquesta lluita cultural que amenaçava i amenaça de desertitzar la nostra cultura, l'actitud de suport d'Arturo Van den Eynde i d'altres companys i companyes ens ajudà a resistir en aquells anys tan complicats.

En la introducció al conte "El pirata Mateu Albanell", publicat en *La Aurora* de dia vint-i-nou de març de 1990, Arturo escrivia: "'La Aurora es una revista obrera que apenas dispone de páginas para abordar la multitud de aspectos de la opre-

sión y de la lucha del pueblo que interesan a los distintos sectores a los que pertenecen nuestros lectores. Pero eso no quiere decir que otros terrenos de batalla nos parezcan 'poco importantes' porque apenas podamos ocuparnos de ellos como se merecen. Queremos sostener a los trabajadores y a sus combatientes en **todas sus trincheras**."

"Esta vez nuestra revista quiere que sus lectores conozcan una narración. No **todo** lo que se escribe hoy está destinado al consumo burgués ni al embrutecimiento del pueblo. Para esas dos tareas literarias-mercenarias, los capitalistas cuentan con sus 'premios Nobel', sus 'izquierdistas' arrepentidos y otros cultos cultivadores de la gastronomía, la pornografía, la brujería, el fútbol, las novelas de policías y el resto de 'artes' productivas en la sociedad de los ricos.

"Pero hay escritores que **luchan**, que no hacen **concesiones** al comercio de consumo literario, que no **se venden**. Poquísimos, porque el éxito de estos escritores siempre estará asociado a la potencia de la clase revolucionaria de una sociedad, en un momento dado. Miquel López Crespi es el escritor más premiado de las Baleares, ha publicado gracias a sus premios una obra abundante en lengua catalana, pero de ésas que no pueden beneficiarse de la simpatía de la 'gran' crítica (es decir de los críticos **pagados** por las grandes empresas de edición y prensa) porque su otra característica es que escribe contra **ellos**: contra los burgueses, los políticos vendidos, los hipócritas moralistas, los pequeño burgueses mezquinos, los opresores, sus 'figuras' culturales. La literatura de Miquel López Crespi, sobre todo en su libro *Necrològiques*, es una feroz condena de la miseria material, política y moral de lo que se ha llamado la 'transición', mostrada crudamente en ese 'paraíso' de reyes, reyezuelos y lacayos suyos que es la Mallorca burguesa". Ω

'Espanya: el perill s'anomena Aznar'

Ciutat de Mèxic. 02/12/2003 - L'editorial del popular diari mexicà 'La Jornada', publica la seva editorial d'ahir amb aquest títol contundent que no deixa lloc a dubtes de com es veu des de fora la situació política en la que està immers l'Estat espanyol. Reproduïm a continuació alguns dels fragments d'aquesta editorial: 'Amb excepció del PP, el conjunt de la classe política espanyola va reaccionar amb indignació i vergonya a l'intent aznarista de criminalitzar la proposta del 'lehendakari' Ibarretxe [establint penes de fins a cinc anys de presó i d'entre sis i deu d'inhabilitació a les autoritats que convoquin un referèndum] per a resoldre el conflicte basc de forma pacífica i en el marc de l'Estatut de Gernika (el que es coneix com a pla Ibarretxe). Fins i tot el PSOE, rotund enemic de qualsevol perspectiva d'autodeterminació de les comunitats autònomes de conformen l'Estat espanyol en la seva actual configuració constitucional, s'ha vist obligat a reconèixer, que la iniciativa d'Aznar és un 'esperpent legal' i un 'atemptat contra la democràcia' [...] 'Es precis recordar que el capficament d'Aznar per impedir la lliure expressió dels bascos és només la més recent d'una sèrie de mesures antidemocràtiques, repressives i totalitàries adoptades per les institucions executives, judicials i legislatives de Madrid, que passa per la criminalització de l'independentisme polític basc i dels seus mitjans informatius, a la persecució creixent de les idees de sobirania i l'afany oficial per homologar el terrorisme etarra al conjunt dels corrents nacionalistes del País Basc, incloent-hi el governant PNB, de tendència democristiana', 'Aquesta alarmanent ofensiva totalitària, que fa pudor a franquisme ressuscitat, està condemnada a topar, tard o d'hora amb els regionalismes que conformen el conjunt de l'Estat espanyol [...] En la mida en que els governants del PP, que disposen de majoria absoluta, s'entestin en declarar il·legals i penalitzar les posicions polítiques que no són del seu gust, tanquen les portes de la participació legal i abonen el terreny als violents. Des d'aquesta perspectiva, Aznar hauria de tenir la sensatesa de veure's en el mirall d'Slobodan Milosevic a la Iugoslàvia de finals dels vuitanta; al reprimir de forma il·legal i totalitària els nacionalismes croat, eslovè, bosni i kosovar, l'exgovernant va aconseguir l'efecte contrari al desitjat i va provocar, a fi de comptes, la desintegració del seu país enmig d'una cruenta guerra'. Ω

EL CONTE DE POMPERIPOSSA I EL SEU GRAN NAS

LENA MANSSON (SUÈCIA)

Hi havia una vegada, fa molts i molts anys, una bruixa molt vella que es deia Pomperipossa. No és un nom molt maco però, malgrat tot, és més maco que ella mateixa.

Podeu imaginar-vos com era?

Tenia dos ulls vermells i petits i una boca grossa amb només tres dents. A les mans tenia un munt de berrugues i a l'esquena tenia una gran gepa. També mastegava tabac, a l'igual que un home; era molt fastigosa.

Ella vivia sola en una caseta al mig del bosc; la seva caseta estava feta de xoriços, pernills, i, en comptes de maons hi havia bombons.

Ningú no s'atrevia a acostar-s'hi, ni tan sols un troll, perquè era molt dolenta. Cada cop que algú s'hi acostava el convertia en una taula, en un pissarrí o en una altra cosa. Era una bruixa molt perillosa. La seva pena més gran era que cada cop que encantava a algú, el seu nas creixia una mica més. Això era un càstig!

En el mateix bosc on vivia Pomperipossa també hi vivia un rei i aquest tenia dos fills: un príncep que s'anomenava Pep i una princesa que es deia Pepa. Un dia van passejar amb el seu servent, que era tan formal, tan formal, que només sabia dir "Ah" o "Oh".

- Volem anar al bosc -, digué el príncep Pep.

- Ah! - digué el servent, i els va acompanyar.

Després d'una estona van arribar a un pantà i el servent va mullar els seus peus perquè portava sabates de seda.

- Oh! - va dir, i va tornar corrents al castell per posar-se unes botes.

Però abans de marxar es va posar el dit al nas i digué:

- Ba!

Això significava: "espereu aquí, príncep Pep i princesa Pepa, fins que jo torni amb les meves grans botes ben posades".

Però, és clar, això no ho podien entendre els fills del rei, i així doncs van continuar el seu camí, allunyant-se cada cop més del castell.

Aquest bosc era el mateix on vivia Pomperipossa!

Tots els ocells van començar a piular:

- Piu, piu, no aneu allà, no hi aneu!

Però això el príncep Pep tampoc no ho podia entendre i li digué a la seva germana:

- Què et sembla si ens aventurem? És que, és tan avorrit estar-se a casa. Mira, jo tinc sis monedes, quantes en tens tu, princesa?

- Jo només en tinc una -va dir la princesa Pepa- però sé fregir pomes.

- Llavors quasi saps cuinar -digué el príncep Pep-, tu pots ser la meva serventa.

Així doncs van aventurar-se fins que van arribar a la caseta de Pomperipossa, que estava feta de xoriços, pernills i bombons.

- Anem a sopar -digué el príncep Pep, i va agafar un gran xoriço de la casa.

Llavors Pomperipossa va treure el seu nas enorme de la casa i els mirà.

- Entreu, entreu -va dir-. Jo sóc la vostra fada. Vaig a fer-vos uns creps amb melmelada.

El príncep Pep i la princesa Pepa la van creure i van entrar a la casa, encara que tenien molta por.

- Mmmmmm -digué Pomperipossa, i els mirà-. No he menjat ànecs fa molt de temps...

I en dir això va fer uns gestos màgics i, de sobte, el príncep Pep i la princesa Pepa van convertir-se en dos ànecs petits i blancs.

- Uiiii -digué Pomperipossa tot tocant-se el nas, perquè en el mateix instant que havia encantat el príncep Pep i la princesa Pepa en ànecs, el seu nas havia crescut una mica més.

- Això t'està bé per malvada! - digueren tots els ocells del bosc.

- Anem a buscar ajut -van dir tots els ocells. I van anar a buscar la cigonya perquè els aconsellés.

La cigonya és l'ocell més savi de tots els ocells perquè cada hivern va a Egipte per estudiar els jeroglífics de les piràmides.

- Ara anireu a nedar, ànecs meus -digué Pomperipossa. I els va conduir al llac amb el seu gran bastó.- Això és el que us mereixeu, i a més gaudiré molt quan us rosteixi en un gran foc aquesta nit.

- Hahaha! - van dir els nens-. No voleu dir ccc,creps amb melmelada?!?!

Perquè, com sabeu, els ànecs nomé poden menjar gripaus negres i herba mullada i això no es pot comparar amb les dolces confitures que mengen els reis.

Pomperipossa era a la vora del llac, recolzada en el seu nas, que ara era tan i tan llarg com les seves cames.

De sobte, va sentir un cruixir darrera seu i es girà. Era el servent que havia tornat del castell i després havia estat buscant els fills del rei desesperadament.

- Ah! - digué el servent quan va veure Pomperipossa-Ba! - digué tot traient la seva espasa per tallar el seu nas.

Però Pomperipossa el va convertir immediatament en un pardal.

- Piu, piu... -digué el pardal, tot saltant ...

- Hahaha -van queixar-se el príncep Pep i la princesa Pepa.

- Sí, sí!!! Queixeu-vos, queixeu-vos -va riure Pomperipossa molt contenta de si mateixa.

- No hi ha res que pugui trencar l'encanteri. Si no sentiu el crit més espantós que existeix; si sentiu aquest crit, tot el que jo he encantat tornarà a ser normal i jo em convertiré en una pedra. Però això espero que no arribi a passar fins d'aquí a molts milers d'anys -va dir Pomperipossa mentre mastegava un quilo de tabac de cop.

- Tan de bo que passi això -digueren tots els ocells.

- M'esteu posant tan furiosa que el meu nas comença a suar -digué Pomperipossa tot remullant el seu nas a l'aigua per refrescar-lo.

Però això mai no ho hagués fet si hagués sabut que en aquest llac hi vivia un cranc que no havia menjat res des de feia tres dies. Aquest cranc va pessigar el seu nassot i Pomperipossa va començar a cridar.

- Aaaahh!!!

Però el cranc no va deixar de pessigar-la i Pomperipossa va cridar encara més fort. - Aaaaahh!!!

- Això és el crit més espantós que mai no es pugui sentir -va dir la cigonya. I ella digué la veritat perquè els ocells mai no diuen mentides.

Aleshores es va trencar l'encanteri, és a dir, els dos ànecs es van convertir en el príncep Pep i la princesa Pepa, i el petit pardal es va convertir en el servent.

- Ah, Ba, Bé!! - digué el servent tot agafant les mans del príncep Pep i la princesa Pepa i van començar a córrer fins arribar al castell.

Allí els esperava el rei, que estava molt enfadat perquè havien trigat molt.

- Na! - digué el servent per calmar-lo... i llavors, el rei va entendre que havien estat encantats per Pomperipossa i que no hi havien pogut fer res. Ell va quedar molt commogut i va donar al servent la distinció més bonica que existia, i als seus fills els va donar la poma del regne, la meitat a cada un.

Pomperipossa es va convertir en una pedra... Tu encara pots anar a veure-la si vas en aquest llac. Un cop cada any i el mateix dia que es va convertir en pedra tot tornarà a ser com abans. El cranc tornarà a aparèixer tot pessigant el nas de la Pomperipossa i ella cridarà tan fort que es produirà un eco a totes les muntanyes del voltant.

Però quin dia és?... Això només ho sé jo ... i no us ho diré pas!!! Ω

Stiga, por fin, la versión más facha de aquellos maravillosos años 60!

Chema ANSAR
Anita BOTE - JOHN

GRISES

- Qué chachi es nuestra policía que nos defiende de los rojos -

Chema ANSAR Anita BOTE JOHN Manolo FRAGA Rodolfo MARTÍN VILLA

De los creadores de: **MR. BOTELLIN**

NO SABÍA QUÉ ERA EL PELIGRO
NO SABÍA QUÉ ERA EL MIEDO
NO SABÍA ...
NADA

CHEMA ANSAR

PEPITO SPANISH

by Robuso para www.aznar.net

10.04.03

El PP i de les JONS per la División Azul i Hitler

CiU reclama fons per exhumar cadàvers dels perdedors, El PSOE demana la retirada de les subvencions del govern d'Aznar a l'Hermandad de la División Azul, ERC presenta una bateria de preguntes sobre aquesta entitat i les fosses dels republicans

FERRAN CASAS
MADRID

El PSOE pretén que es retirin les subvencions a l'Hermandad de la División Azul. Així quedarà plasmat en una proposició no de llei que els socialistes presentaran avui o demà per ser debatuda a la comissió de cultura del Congrés.

Després que l'AVUI donés a conèixer ahir que el govern espanyol -a través de l'Institut de Migracions i Serveis Socials del ministeri de Treball- va subvencionar l'any 2002 amb 6.130 euros l'entitat, que a través de la seva fundació enalteix i justifica la causa nazi, els socialistes van reaccionar presentant aquesta iniciativa i dues preguntes per escrit que ahir mateix van registrar a la cambra. L'Hermandad va rebre l'any 2000 mig milió de pessetes, una subvenció doblada en el darrer exercici pressupostari.

La diputada socialista Amparo Valcarce va lamentar que si ja és "poc normal que justificar Hitler no estigui penat encara és més greu que se subvencioni restant diners a serveis socials per donar-los als qui fan apologia del nazisme qualificant Hitler d'alliberador dels països que va ocupar". "Al PP li pesa el passat i per això dona un tracte diferenciat a guanyadors i vençuts", opina Valcarce en referència a la inversió de Defensa per recuperar els cossos de la División Azul que contrasta amb la manca d'ajut a les exhumacions de republicans.

A la proposició no de llei el PSOE farà notar "que mentre el govern del PP subvenciona l'Hermandad o la Fundación Franco es nega a finançar exhumacions dels republicans enterrats en cunetes i fosses". I es demana "que es financin associacions que recuperen cadàvers de fosses republicanes" i que "es deixin de finançar associacions que fan apologia de règims totalitaris com el franquisme o el nazisme".

Les preguntes sol·licitant resposta per escrit al govern demanen si "s'ha signat algun conveni amb la Fundación División Azul" i si en els darrers cinc anys l'executiu espanyol n'ha finançat cap activitat.

També sobre aquest tema va presentar ahir preguntes per escrit al govern, en aquest cas fins a onze, el diputat d'ERC al Congrés, Joan Puigercós. Amb el benentès que la Fundación División Azul és el mateix que l'Hermandad i per tant comparteixen principis i objectius, Puigercós pregunta per què se la subvenciona; si el govern en comparteix l'esperit i els objectius; quants recursos li han estat atorgats des del 1991, en quins programes i sota quins principis; per a quines activitats, i si el govern creu que cal permetre el "record i homenatge públic als feixistes".

Pel que fa a les fosses pregunta quants diners s'han destinat des de l'any 90 a exhumar cossos republicans i quan s'hi invertirà l'any vinent. Finalment, i ja que la Fundación División Azul afirma que custodia documents, es pregunta per què es permet això, quan aquests documents poden servir per investigar la història recent, i pregunta si li ha estat concedida cap subvenció per conservar-los. En darrer terme, fent referència a l'Arxiu de Salamanca, es qüestiona si "és negatiu trencar amb la unitat d'arxiu que es justifica en altres casos". CiU va anunciar que, igual que el PSOE, presentarà una esmena als pressu-

postos, tot i que sense quantificar, perquè es financi l'exhumació de cadàvers de les fosses republicanes.

<http://www.avui.com/avui/diari/03/oct/07/140207.htm>

<http://www.avui.com/cgi-bin/resultat?http://www.avui.com/avui/diari/03/oct/06/120106.htm>

En cinc anys ha abonat 130.000 euros a una fundació alemanya que aixeca cadàvers del front rus

Defensa finança la recuperació dels cossos de la División Azul

El govern del PP evita subvencionar i cooperar en l'exhumació dels més de 30.000 republicans enterrats en fosses i cunetes durant la guerra

FERRAN CASAS
MADRID

El govern del PP sufragava la recuperació, enterrament i repatriació dels cossos identificats de més de 3.500 combatents de la División Azul, una unitat militar creada per Franco i integrada bàsicament per falangistes destinada a combatre al front rus amb els nazis durant la Segona Guerra Mundial.

L'any 1996 el ministeri de Defensa va firmar un conveni amb la fundació alemanya Volksbund, dedicada a recuperar els cadàvers de soldats alemanys enterrats en cementiris de campanya. Aquesta fundació compra terrenys a Rússia per instal·lar-hi cementiris.

Al seu cementiri de Pankovska hi ha reservat el 20% del terreny per a la División Azul, segons el darrer número de la Revista Española de Defensa, que edita el ministeri que dirigeix Federico Trillo. La revista explica què han de fer els familiars dels militars morts -uns 5.000- si volen que el cadàver es repatriï, cas en què el ministeri "donarà les ordres oportunes perquè es faciliti, a través de l'ambaixada d'Espanya, la documentació necessària".

Monòlit als 'caídos'

Segons es desprèn d'una resposta del govern per escrit a la diputada socialista Amparo Valcarce, el febrer del 2002 la Volksbund havia aixecat ja 1.162 cadàvers, 829 dels quals ja estan enterrats a Pankovska, on es va sufragar també un monòlit en record dels, en expressió del ministeri, "caídos de la División Azul". La quantitat abonada a la fundació Volksbund durant cinc anys per la seva tasca era el febrer del 2002 de 90.000 euros i la despesa per condicionar el cementiri -el finançament de la infraestructura global és alemany- era de 40.000 euros.

Tot plegat xoca amb les dificultats dels familiars de les més de 30.000 víctimes republicanes de la Guerra Civil afusellades pel franquisme i enterrades en fosses comunes o cunetes de carreteres de tot l'Estat per recuperar-ne els cadàvers, identificar-los i poder-los dur a un cementiri. L'executiu espanyol no ha subvencionat per fer-ho cap de les entitats que s'hi dediquen, que sovint recorren a voluntaris o d'altres institucions. Ha defensat que l'assumpte és competència dels ajuntaments, que en alguns casos assumeixen els 200 euros que val una prova d'ADN per identificar un cadàver.

El 20 de novembre del 2002 -en el 27è aniversari de la mort de Franco- els populars es van sumar després d'un llarg debat a una declaració del Congrés que condemnava la dictadura i obligava el govern a donar suport a "qualsevol iniciativa promoguda pels familiars de les víctimes" i a coordinar-se amb les administracions. La setmana passada, també en una resposta a Valcarce, el govern no era capaç d'especificar les gestions fetes en relació amb les fosses.

Fins aquest estiu s'havien exhumat 210 cadàvers republicans sense cap ajuda estatal i l'oposició ha denunciat les traves de l'executiu per accedir a arxius militars i penitenciaris. Només en el cas de la fossa de Piedrafita de Babia, Lleó, va cooperar després que ho exigís una jutge de Villablino. Ω

Pujol afirma que mai ha questionat la unitat d'Espanya

En unes declaracions que es van emetre dissabte en el programa Informe Semanal, de Televisió Espanyola (TVE) el ja President en funcions de la Generalitat de Cata-

lunya, Jordi Pujol, va fer afirmacions com 'nosaltres també som espanyols però ho som a la nostra manera' o 'nosaltres mai hem qüestionat la unitat d'Espanya'. Hem d'entendre que quan diu nosal-

tres es deu referir a la federació Convergència i Unió (CiU).

Pujol fa aquestes declaracions a tall de despedida davant l'opinió pública espanyola però caldrà veure com influirà en els sectors més sobiranistes de la seva formació i en les negociacions per formar govern al principat.

Diàleg

-Que parli per ell: ell és espanyol.

Jo no sóc espanyol. Bé, la veritat és que no ens espravem menys del barrufet mentider. Apa Pujol-

let, podries haver fet callar a la jovenalla del teu partit, què, cada cop que guanyaves cridava: "Pujol President, Catalunya independent", llavors sí que t'hauria escoltat perquè hauries estat coherent. Però no, has escollit ésser botifler, vulgar regionalista espanyol al més pur estil PSOE o PP, d'aquí que t'entenguis tan bé amb ells.

-Pujol, crec que has trigat massa a marxar, i enlloc de quedar com un bon polític, servidor de Catalunya, has quedat com un burgès interessat i venut a Madrid. Sort que has marxat. Ω

DITES RELACIONADES AMB LLOCS

- 32) *Santa Pau, vila mardau vila merdera poca gent i mentidera.* (Elionor Reixach) Jo en sóc filla jeje.
- 33) *Manresans, empaitabisbes.* (Joan Fornés) Es diu aquesta dita perquè de molt antic, els manresans volien ser cap d'un bisbat.
- 34) *A Folgueroles peten cassoles, a Sant Julià són terrissers, a Calldetenes són xerraires i a Vic són mentiders.* (Joan Vilamala Terricabres)
- 35) *De Madrid ve tot podrit!!!* (Xavier Caixach)
- 36) *A Cubelles, cul i mamelles.* (Sònia Jacas i Xufré)
- 37) *A Valls hi ha bon vi i els Xiquets ho poden dir.* (Jordi Poblet)
- 38) *A Vallromanes, toquen les campanes.* (Víctor Pàmies i Riudor)
- 39) *Perpinyà i Santa Maria no s'han pas fet amb un dia.* (Joan Pere)
- 40) *D'Allover res de bo ve, i si alguna cosa de bo hi va, ja no la deixen tornar.* (Maria Casanovas)
- 41) *Ontinyent, bona terra i mala gent.* (Natxo Belda)
- 42) *Quan el mal ve d'Almansa, a tots alcança.* (Natxo Belda)
- 43) *Qui va a València no ho pensa.* (Natxo Belda)
- 44) *Alcoi el cavaller, i Cocentaina la pollosa.* (Natxo Belda)
- 45) *Els de Ponts pocs i bons.* (Joaquim Garcia)
- 46) *Quan Carroi es posa el capell, pluja o neu a la vall del Consell.* (Joan Estrada Mateu) La presència de nuvolades cobrint Carroi, pic de la serra d'Enclar, que tanca la vall d'Andorra la Vella pel nord-oest, anuncia moltes vegades mal temps a la vall on es troba precisament la seu del Consell General d'Andorra.
- 47) *Els senyors de Terrassa i els homes de Sabadell.* (Jaume Rigola) Curiosament dita sabadellenca.
- 48) *Broma espessa de França que enfila i venç el cim, a les valls d'Incles i de Tristaina anuncia xim-xim.* (Joan Estrada Mateu) Quan les nuvolades traspassen l'alta carena pirinenca provinents del cantó francès o atlàntic, valls del nord d'Andorra com Incles i Tristaina en què la proximitat als fluxos humits oceànics és més immediata es veuen afectades per ruixats i plugims.
- 49) *A Engordany l'alzina s'enfila, pel roquissar i el pendís, gràcies al sol de migjorn, i a l'abric del serrat massís.* (Joan Estrada Mateu) A Engordany (solà de la parròquia d'Escaldes), l'alzina s'enfila fins a cotes sorprenents tot i tractar-se d'un lloc del Pirineu. Puja fins més enllà dels 1.500 metres d'altitud, aprofitant la bona insolació proporcionada per una orientació molt clara del vessant cap a migjorn, pel resguard que li proporciona en el sud d'Andorra la serra de Padern respecte als vents freds septentrionals i per tractar-se d'una terra de les valls del Valira, que, per tant, es beneficia d'un ambient sec el qual fa pujar la influència mediterrània fins a llocs elevats com aquests.

DITES RELACIONADES AMB EL TEMPS

- 56) *Pel novembre, cava i sembra.* (Montserrat Ardid Amorós)
- 57) *La neu al febrer fuig com un gos llebrer.* (Albert Ardanuy Comas)
- 58) *Cel a borreguets, aigua a canterets.* (Elena Oliver)
- 59) *L'arc de Sant Martí, jo l'embrute a ell i ell m'embruta a mi.* (Elena Oliver)
- 60) *L'arc de Sant Martí pel matí, pluja ací; per la vesprada, pluja passada.* (Elena Oliver)
- 61) *Paraules d'estiu, segons qui les diu.* (Elena Oliver)
- 62) *Al gener, tanca la porta i encén el braser.* (Enric Serra)
- 63) *Al mar valletes, a la terra pastetes.* (Marc Pujol Clopés)
- 64) *Llevant Arbonès que ni plou ni fa res, però que quan s'hi posa, s'hi coneix.* (Marc Pujol Clopés) Des del poble de Montseny és Gregal.
- 65) *Vent de Ripollès, ni plou ni aclareix, però que quan s'hi posa, s'hi coneix.* (Gil Pagès) Des del Bages és Gregal.
- 66) *Quan l'arc de Sant Martí surt al matí, pareu-li el tupí.* (Marc Pujol Clopés)
- 67) *Quan les roques porten caparró, pluja en abundor.* (Gil Pagès) Roques de Montserrat.
- 68) *Quan canta el cucut al matí, a la tarda moll o eixut.* (Gil Pagès)
- 69) *Per Sant Vicenç entra el sol pels torrents, allà on no toca, ni vinya ni casa es pot plantar.* (Gil Pagès)
- 70) *Neu rodona Déu en dóna.* (Gil Pagès)
- 71) *Neu rodona que d'altra en dóna.* (Gil Pagès)
- 72) *Quan la Quaresma entra seca, surt seca.* (Gil Pagès)
- 73) *Quan trona entre les dues Mares de Déu del gener, l'hivern dura 40 dies més.* (Gil Pagès)
- 74) *Pluja de ruixades, pluja de durada.* (Gil Pagès)

Que si TV hagués fet una crida per que es fessin paperetes subversives com les que vaig repartir i que tot demanar que es fessin còpies no tinc coneixement d'haver-ho aconseguit. Aviat seran les eleccions espanyoles... deixareu també que la gent vagi a votar sense donar-los a conèixer les NOSTRES REIVINDICACIONS? jo, a més de "Si vostè no és lleial què és...?" també vaig repartir-ne unes altres que en una cara deien.....SI SENYORA.- Vostè sabrà que és si VOTA a favor de partits castellans.... ben segur és una persona TIRANICA-INVASORA-OPRESSORA-BOTIFLERA, per poc que estimi aquesta terra, això no ho farà.... Res més, pensa-hi. — a l'altra cara VOLEM L'INDEPENDENCIA. — Que el perquè diu? A aquestes altures? es que vostè no en té prou de perquè? Vol-dria que els enumeréssim un per un? BUFA!!! si encara creu que és injust la INDEPENDENCIA direm...perquè vol què ens maten el CATALA!!!.Tot el que vulgueu, però per favor no em culpeu a mi de no fer el màxim per els Països Catalans. Ω

Josep Casalta i Casesnoves

Rubert de Ventós: 'Madrid es mereix la independència'

Galícia. 21/11/2003 - El filòsof i Catedràtic d'Estètica Xavier Rubert de Ventós, afirma en una entrevista a La Voz de Galicia (15/11/03) que creu que "Madrid es comença a merèixer la independència i descobrir que la ideologia no ha de ser la de l'home imperatiu d'Américo Castro". El socialista Rubert de Ventós, que podria aplicar aquesta màxima als propis 'barons' del PSOE, afirma pel que fa a la independència de Catalunya que "es necessita que

Espanya compregui que només relaxant llaços podrem abraçar-nos perquè, del contrari, haurem de ser independentistes". El filòsof reconeix que "tota independència avui dia és interdependència. No existeix una teoria democràtica del que són les fronteres. Els mapes europeus són el resultat de la sang dels soldats i el semen de les aliances dinàstiques i avui s'haurien de dibuixar votant, no ejaculant". Per Rubert de Ventós "s'ha de crear una Europa de nuclis d'acció de geografia variable". Josep. Ω

Benvolguts companys i companyes:

A la plana web <http://www.ocbweb.org/index.php> podeu signar un manifest en favor de que la televisió autonòmica de les Illes Balears sigui en Català.

La proposta del govern Matas és que sigui en Bilingüe (p. e. Canal 9) i molt probablement per damunt dels canals de la Televisió de Catalunya. Si no ens movem aviat, tendrem una merda de tele (p. e. Canal 9) i el que és pitjor ens quedarem sense veure TV3 ni el Canal 33. Algú de vltros pot viure sense veure el telenotícies o el Barça en la nostra llengua?

Per favor, si no signau aquest document feis-ho arribar a les vostres amistats. Ω

Es ve, lo que és natural

CLIMENT GARAU D'ALGAIDA

Fa dos mil anys que existeix,
Una mentida escampada,
N'han collida bona anyada,
La gent que la dirigeix.
Molta de gent la compleix,
Sembrant una grossa por,
Que Déu és el gran tresor,
Des del cel mos protegeix.

En quin moment ha ensenyat
La seva grossa existència?
Tothom li fa reverència
Que mos perdoni es pecat.
Ha estat un gros mercat,
De gent poc escrupulosa,
Han viscut de sa almoïna,
Gran tresor acumulat.

Amb capes d'or ben brodades,
Dalt de l'altar pujaran,
Les gents dretes estaran,
Així les han ensenyades.
Un moment agenollades,
Los ve d'aquell temps darrer,
Un vi dolç ben vertader,
Amb copa d'or brillantada.

Molts d'aquells espectadors,
Que te allà agenollats,
Per poder beure han emprat,
Cul de gerra per tassó.
Aigua roja de conró,
I en s'estiu mig despullat,
Però almoïna has donat
En aquell predicador

A on és sa dignitat,
D'aquell que és el meu germà?
Que en el nostre temps jugà,
Amb los demás ell mesclat?
Però la societat,
Que és diu espiritual,
Va crear un gros fanal,
Per la gent poder enganyar?

Lo espiritual ha duit
A molta gent enganyada,
No se'n pot pegar panxada,
Perquè això és un sac buit,
Un programa ells han duit,
De miracles i de por,
Han arplegat bon tresor,
Això és ver, jo no ho dubt.

A dins lo espiritual,
Han viscut dins la folgança,
Sempre han duita l'avantatge,
D'haver fet de majoral.
Dins el do del natural,
Han dominat tota cosa,
Tenen parada sa llosa,
Mai no perden cap jornal.

A dins aquell benestar,
Han feta societat,
Amb los reis de tot Estat,
El clero s'hi ha lligat.
De tot s'han aprofitat,
Perquè volen governar,
Han posades condicions,
Per guanyar molt de milions,
Amb això varen pensar.

Els reis i també els ministres,
Que sempre han governat,
Un nou ambient han pujat,
Que bota totes bardisses.
Ja no creuen amb ses misses,
Tampoc amb so combregar,
El cantar i el ballar,
Amb això han pres ses mides.

Aquesta és general,
Sa moda que mos ha entrada,
Tems passat va ser privada,
El gran do del natural.
Sa tractava d'immoral,
Sa dona amb poca roba,
Ara mos ha entrat sa moda,
Brilla com un gran fanal.

Sa dona és temptadora,
Te un cos escultural,
Un riure angelical,
De caminar salerosa.
Aquella dona plantosa,
Faldilla curta durà,
S'atenció farà cridar,
Tant si és morena com rosa.

A més avantatge té,
Si és que sap be ballar,
S'atenció despertarà,
A s'home que és vertader.
A més si s'engronça be.
Amb so de rumba lleugera,
Tot home se desespera
Lo mateix que un ca llebrer.

El déu de lo natural,
Home i dona va crear,
A ella la va dotar,
De un cos ben especial,
Amb cap línia vertical,
Te la línia engirgolada,
A tot home molt agrada,
Al ministre i general.
És flor de lo natural,
Que un dia Déu creà,
Perquè res pogués mancar,
Dins el progrés general
se diverteix cada qual
Dins el seu enteniment,
No mos falta element,
Dins tot el nostre marjal.

Un altre món existeix,
Que se diu Déu de sa por,
Com contemplo aquell tresor,
Cap atenció me mereix.
De cap aliment serveix,
Per nodrir lo cos humà,
De lo natural viurà,
L'aliment se requereix.

Pobre espiritualisme,
Que has enganyat tot lo món,
Els teus sermons grossos són,
I van creant gros conflicte.
Amb el Pare se inspira,
Els altres amb en Al·là,
El budisme també hi ha,
Que forma part de sa llista. Ω

EL MEU POBLE

*Encara sonen aquelles paraules de l'avi
quan de petit m'explicava la seva infància
tot envoltat de fam, por i repressió
on la gent somiava amb la llibertat*

*Un temps on ara sembla que queda llunyà
però al cap de molta gent del meu poble
encara sonen les bombes i els cops que rebien
per només voler parlar la seva llengua*

*Però molta gent va morir per defensar-la
molta gent va lluitar per no oblidar-la
i avui encara veig com volen exterminar-la
és quan mir al cel i dic dintre de mi*

*Mai deixaré de lluitar
per la llibertat del meu poble,
no deixaré que tornem a caure a mans
d'un boig afamat de poder*

*Ens diuen els de la capital "polacos"
i a Catalunya els desperdicis socials
ens anomenen "catalanufos", però tan se val
no deixaré cap moment per parlar la meua llengua*

*Sol vull que aquell temps d'obligacions i exterminis
no torni a passar en aquesta terra que tant estimo
de Lleida a Barcelona, de Tarragona a Girona
tots podem fer que no torni a passar aquell temps*

*No vull que la meua llengua es parli com una llengua morta
que en el futur sol s'estudiï com a part d'una historia passada
aquesta llengua és molt viva i encara ha de viure més
i no vull que la meua llengua passi per una altre prohibició*

*Mai deixaré de lluitar
per la llibertat del meu poble,
no deixaré que tornem a caure a mans
d'un boig afamat de poder*

*La gent ens mira amb una cara diferent quan parlem català,
quan aquest idioma es un dels més antics i no ho podran esborrar
encara veig llàgrimes als ulls de la gent que va cridar fa temps
prou de dictadura prou de repressió, només volem ser catalans*

*Mai deixaré de lluitar
per la llibertat del meu poble,
no deixaré que tornem a caure a mans
d'un boig afamat de poder*

Autor: Xulava

Jori

Tot de cop ha sorgit l'esperança,
Tinc ganes de viure i fe en tot el que és bo
És una nova llum intel·ligent que s'atança
És la troballa inesperada d'un moment.

És la recerca de la llum desitjada
És una lluita insistent,
Si tot és penúria i sofriment
Que sigui per amor, estimada.

Perquè aquest sofriment perdura
Peruè en fa cruixir el meu cor,
Ja ploraré per tu estimada meva;
Ploraré per sempre mereixedor.

Sempre he buscat la constant plenitud
La recerca en el camí de la joia,
La guia i llum d'una esperança
Perquè per sempre siguis tu. Ω

Joaquim Pugnau
10 de novembre de 2003

ARA VE NADAL

Ara ve Nadal,
matarem el gall,
i a la tia Pepa
li donarem un tall.

Que hi fas aquí Pepa
que hi fas aquí dalt?
- Em rento les mitges
i el meu davantal,
per anar bonica
el dia de Nadal.

Perquè cantes ara
si dorm l'Infant?
- Jo canto i refilo
perquè el dia és gran.
Flor d'un lliri, lliri;
flor d'un lliri blanc.

Ara ve Sant Roc
matarem el porc
i a la tia Pepa
n'hi donarem un poc.*

* d'altres versions diuen:
"un tros", "garrot", "de tot"

(Popular catalana)

A Maria Antònia Munar, batlesa de Costitx i presidenta de Mallorca

Maria Antònia Munar,
Per mi ja no sou princesa,
Per vostra caparrudesa,
Voleu destrossar el Pla.

El Pla de tota Mallorca,
El fareu malbé de tot,
Amb autopistes per tot,
Ho dic amb tota la força.

Si el terreny, fos el seu,
Un altre gall cantaria,
Emperò jo vos diria,
Que amb el cap reflexioneu.

Si retirau els projectes,
La gent us ho agrairà,
També vos alabarà
No vos dirà les mil pestes.

Ara per be acabar,
Jo vos recomanaria,
Pensau amb la pagesia,
Que el sustent sol donar. Ω

GUILLEM CREMAT DE
SA POBLA

J O C D E P A R A U L E S

- 57) *La brida del ruc quan rellisca d'un buf t'esberla la closca.* (Toni Ruscalleda) Rus
- 58) *Fugi, mare!, poc hi 'nava amb una saca.* (Toni Ruscalleda) Japonès
- 59) *I la Lili me li va dir que bufar fi no feia fort ans de jalar a la babalà.* (Toni Ruscalleda) Àrab
- 60) *A les cinc quan donc el tai; ja ho sé, caic sec.* (Toni Ruscalleda) Xinès
- 61) *Ho veus que n'era, bagarra?, amb el casc i la gorra se sua.* (Toni Ruscalleda) Euskara
- 62) *Cards verds taquen i secs piquen, però fan fàstic si es mullen i es taquen.* (Toni Ruscalleda) Alemany
- 63) *Avis murris porten els nuvis a Gràcia amb omnibus gratis.* (Toni Ruscalleda) Llatí
- 64) *La Clara viu a la cala d'Alacant.* (Colomer Cabr)
- 65) *Aquesta botella té tap, tap té; té tap i tapó, tap i tapó té.* (Xavier Casero) Cal pronunciar-la al més ràpid possible.
- 66) *Entre a un hort, a genollons, a collir codonys; codonys collits amb la punta dels dits.* (Xavier Casero) Si es diu ràpid, sempre s'acaba "codint collons".
- 67) *Les carxofes de Polop, quan bullen fan xop-xop.* (Xavier Casero) Sembla rus.
- 68) *Si hi ha neu no hi aneu.* (Marià Lleixà Tal) Si pronunciem la frase amb rapidesa sembla que ens estiguem contradint, tot i que només estem donant un bon consell.
- 69) *Un plat pla ple de pebre negre està.* (Marià Lleixà Tal)
- 70) *Quatretonda la redonda, Benigànim el pollós, Xativa la socarrada i Llutxent el pedregós.* (Pep Estornell i Català)
- 71) *Una bota té vi, vi té; té tap, tap té; té tap i tapó; tapó i tap té.* (Núria Quintana i Compte)
- 72) *Al pi alt escala hi cal, al pi xic no hi cal i si cal, du-li.* (Josep Lluís) Aquest embarbussament, millora el que ja teniu en el lloc n° 50.
- 73) *En cap cap cap que Déu deu deu.* (Joan Ll. Puig)
- 74) *Codonys collia la tia Maria de genollons, collia codonys de genollons.* (Esteve Gau i Argerich) Vigileu amb el que dieu! (qui diu que els joves no sabem embarbussaments populars?)
- 75) *Un carro carregat de rocs, corria per la carretera, i el carreter carregat de rabia li corria al radera.* (Eugeni Martin)
- 76) *Pere Pau, pintor pastera, pinta portes per poc preu.* (Leibniz)
- 77) *Si qui deu deu diu que deu deu, diu el que deu i deu el que diu.* (Leibniz)
- 78) *En Pinxo va dir al Panxo: Vols que et punxi amb un punxó? i en Panxo va dir al Pinxo: Punxa'm però a la panxa no! Un pinxo pinxet punxava la panxa d'un panxut. El panxut digué al pinxo: Pinxo pinxet, no punxis brut!* (Leibniz)
- 79) *Jo visc al bosc i busco vosc i visc del vosc que busco al bosc.* (Leibniz)
- 80) *Un plat blanc pla ple de pebre negre n'era, un plat blanc pla ple de pebre negre està.* (Esteve Gau i Argerich) Per a mi és més difícil que el de "setze jutges..."
- 81) *Poma, pera, ...qui li'n queda? qui li'n cau? Rata, aixeta, pany i clau.* (Maran Gri) El meu pare, Carlos, el va aprendre del meu avi, Eudald.
- 82) *Al pi alt escala hi cal, al pi xic no hi cal i si cal, du-li.* (Josep Lluís) Aquest embarbussament, millora el que ja teniu en el lloc n° 50.
- 83) *En cap cap cap que Déu deu deu.* (Joan Ll. Puig)
- 84) *Quin fum fa? Fa un fum fi.* (Magdalena Salom) Ω

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

Es lloga tercer pis a sa Pobla, completament equipat en lloc cèntric. 120 m2, cuina, bany, saleta gran menjador, 2 dormitoris dobles i un individuals, balcon... Tel. 652 225 818 - 971 547 823.

Venc a ses Rotes d'Alaró adossat forrat de pedra. Tres dormitoris, tres sales de bany, saló amb xemeneia. Vistes molt bones i molt de sol. Portassa per a dos cotxes i traster. Preu 420.710 €.

A Binissalem, venc casa. Dues altures, 12 metres de façana, 3 dormitoris, 1 bany, terrassa, garatge, porxo, jardí. Opcional caseta de convidats. 144.243 €. Cèntric. Tel. 661 427 008.

Colònia de Sant Jordi. Venc taller nàutic 360 m2. Amb vivenda de 80 m2. Tel. 658 846 065.

Binissalem. Ven casa dues altures, dos dormitoris, cuina amoblada, bany, porxo, terrassa, portassa i pati. 144.420 €. Tel. 661 427 008.

Binissalem. Traspàs bar al carrer del Fang, completament equipat i pantalla de cine amb tot

l'equip de projecció. Tel. 667 516 011 - 600 443 924.

Particular ven estudi-apartament de 35 m. a Cala Pi, moblat i en perfecte estat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Petita comunitat i vistes a la mar. Poques despeses. Tel. 699 212 404.

Es lloga pis al carrer del Corall, 13. Zona tranquil·la a s'Arenal. Moblat, 3 dormitoris, cuina menjador, bany, dutxa, gran sala amb foganya, 2 terrasses, jardí, garatge opcional, a 80 metres del bus i 200 de la platja. Tel. 696 751 319.

Venc àtic, Aragó-Via Cintura. 100 m2. + 60 terrassa, moblat, aire condicionat, fred i calor. Molt solejat, 3 dormitoris, 2 banys complets (un en suite) armaris emportats, cuina amb vitroceràmica i electrodomèstics, pocs veïnats, garatge, ascensors, climalit i persianes mallorquines d'alumini, Envelats. 33 milions de pessetes. Tel. 971 474 046.

A Alaró venc solar hort de 500 metres. Amb solls per animals, aigua, llum, i arbres fruiters. 8.500.000. Tel. 661 872 342.

Venc casa nova a estrenar a la vila de sant Joan. Tel. 615 514 409.

Inca. Particular ven planta baixa nova, 3 dormitoris. Carrer tranquil. 33.000.000 ptes. Tel. 666 212 404.

SERVEIS
PROFESSIONALS

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 4 3 8 3 0 jhttp://paisoscatalans.org//tres.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallasos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

Al.lota de 21 anys, cerca feina pels caps de setmana. Experiència en bar/restaurant. Vehicle propi. Zona nord de Mallorca, pla i raiguer. Maria Magdalena. Tel. 651 779 659.

Afinació de pianos. Sol.licitar termini al 639 518 471.

Senyora mallorquina de 53 anys, no fumadora, seriosa i responsable, s'ofereix per tenir cura de nins o ancians a ca seva. Tel. 666 212 404.

PERSONALS

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommieu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Lloveres. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

Som na Lledoneta Tàrrega tenc 16 anys i m'encantarà intercanviar correspondència amb al.lots nacionalistes mallorquins, menorquins o eivissencs. Lledoneta86@hotmail.com o a l'Avinguda de Barcelona. Urb. Vilamar, 50 * 12.560 Benicàssim

A noia mallorquina, de 21 a 40 anys, s'ofereix home madur universitari, per les seves estades a Barcelona. Seriositat. Tel. 619 979 762 de 19 a 21 hores dies feiners.

Al.lota de 26 anys, s'ofereix per a fer feina a tintoreria amb experiència de 6 anys. Entre Palma i Inca. Tel. 971 870 532.

La Colla Castellera des Raiguer cerca gent castellera per pujar, fer pinya o tocar la gralla o el tabal. Assatgem els divendres a les 8'30 a can Beia d'Alaró. Tel. 620 776 181.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalusa. Llengua (Ensenyans a distància de la Yenwa Andalusia) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. http://www.estelnet.com//lluïta

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berri-papera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2- 01020 Victoria Gasteiz.

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Des de l'Arxiu de Documentació i Propaganda Política-ADP estam fent un gran fons documental de la propaganda editada pels partits polítics, sindicats i moviments socials. Si teniu per casa adhesius, calendaris de butxaca, targetes rei-

vindicatives...que no les faceu servir ens les podeu fer arribar a: ADP Ap. de Correus nº 1.106 07080 Ciutat de Mallorca. Correu elec.: adp@mallorcaweb.net. Disposam d'un fons de material repetit per intercanviar amb altres arxius o particulars interessats.

BORSA DEL
MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

Venc ciclomotor Mobilette Rural, primera mà, 5 anys. 390 euros. Tel. 655 417 727. Joan, sa Pobla, horabaixes.

VENDES

Venc taula de cuina 80 x 80 i 4 cadires, tot de fusta del nord a estrenar, 290 €. Tel. 661 872 342.

Particular ven estudi/apartament 35 m2. a Cala Pi amb perfecte estat a moblat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Comunitat petita i vistes a la mar. Poca despesa. Tel. 669 212 404

Mobles estil modern de menjador. Taula grossa i 6 cadires. \$21 €. Tel. 661 427 008

Ven moble de rebedor amb 2 cadires estil classic. 120 €. Tel. 616 427 008.

Particular ven estudi moblat a Cala Pi. Vistes a la mar, terrassa de 6 metres, tranquil, jardí comunitari, aparcament. Tel. 666 212 404

Venc vidre per a taula 180x90. Cantons rodons totalment ulselat. 120 €. Tel. 971 445 183.

Venc entradeta: moble llarg, dues cadires i raconera. Tot nou. 115 €. Tel. 661 427 008.

Es ven en el terme municipal de Lloseta, casa senyorial d'uns 300 m2. amb varies habitacions, salons, cuina, soterrani amb celler, amples jardins amb arbres fruiters i palmeres. Solar de 1.200 m2 dels quals afectes de cadastre són 5 solars. Abstenir-se immobiliàries. Tel. 649 656 159.

Es ven nínxol nou al Bon Assossec. 1'88 m2. 3.000 €. Escritura i impostos a càrrec del comprador. Tel. 971 735 439.

Se regalen dos moixets, nascuts fa 2 mesos. Zona Pont d'Inca. Tel. 971 601 249 - 686 176 047.

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....

Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Apartat de Correus-124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca.
Telefonau-nos a l'Estel.
Tel. 971 265 005

FIRA DE LA TARDOR DE SA POBLA

n'Antoni Ferragut que tenia un taller de cotxes a ciutat, ara fa el manteniment d'una màquina trencadora de pedra a Inca. També te cura de la seva vinya a s'Alzinar de Binissalem. Va anar a sa fira. Tel. 626 489 800

En Jaume Jaume és el director de la Societat Agrària de Transformació Illacamp que està al quilòmetre 800 de sa pobla a Inca. Són 11 associats que cultiven i comercialitzen les seves hortalisses. Tel. 971 540 777

Fa 12 anys que en Pep Ponç és el president de la societat de Constructors i Magatsemistes Son Fornés que està a la carretera de sa Pobla a inca quilòmetre 1'200. Tel. 971 540 912

Fa un més que en Bernat Paieres i n'Antònia Morales regenten el Restaurant Can Cotà al carrer de sa Lluna, 27 de sa Pobla. Despatxen el menú a 7'20€. Els vespres serveixen a la carta. Tel. 971 542 713

Fa mig any que n'Andreu Aguiló regenta el Restaurant Dit i Fet al carrer de sa Lluna, 34 de a Pobla. Despatxa menús a 7€. Tel. 871 999 007

La Copa Davis de tennis també es torna republicana

Els aires republicans arriben fins a Austràlia. Més enllà del resultat de la Copa Davis de tennis, l'anècdota d'aquesta matinada s'ha produït durant la presentació de l'equip espanyol que formen Ferrero, Moyà, Corretja i Feliciano López. L'organització australiana ha confós l'himne espanyol i, enlloc de fer sonar el constitucional, ha optat per l'himne de la I República, el de Riego, interpretat pel trompetista James Morrison.

Aquest 'error' ha encès els dirigents espanyols que han mostrat el seu malestar per la confusió dels dos himnes i ho han titllat de 'provocació'. Hem de

recordar que l'enfrontament entre espanyols i australians es remonta a fa uns pocs anys quan Ferrero i Cia. van guanyar la final de la mateixa Copa Davis a Barcelona. En aquests moments, l'eliminària es troba igualada (1-1) i sembla que tot es decidirà en el partit de dobles de demà.

Diàleg

- Que potser enviaran a la legió?

- Aixó passa perquè han llegit, a Austràlia, l'ascens d'ERC, i es clar, s'han pensat que la cosa anava per aquí.

- Austràlia ja ha perdut el torneig de Rugby, s'entén que vulguin guanyar la Davis.

- Res home, una anècdota divertida. (o no?)

- JAJAJAJAJAJAJ, impagable

- Sí, sí, boníssim!!!

- Segur que si haguessin posat el "Cara al Sol" no s'haguessin queixat tant....

- Canya contra espanya....!!!

- Borrassa, no ho dubtis!. Fins i tot des de la grada, la representació apañoia hauria aixecat el braç. Llàstima que no hi fos el Trillo per cridar allò de .VIVA HONDURAS!. Seria una bonica/penosa manera d'alegrar-nos el cap de setmana.

- Jajajaja!!!! ha estat molt bo veureu x les notícies, les cares dels seguidors espanyols que no tenien ni idea de que estava sonant, quin riure!!!

- Jo proposo enviar felicitacions a la federació australiana de tennis o a qui correspongui. Sembla ser que el govern espanyol i la FET s'han queixat i els australians s'han vist obligats a demanar disculpes. Doncs bé hem de fer arribar les nostres felicitacions a aquesta gent per mostrar-los que no tots els espanyols estan empenyats per aquest fet, ans al contrari! PD-Us recomano que escolteu l'espai "alguna pregunta més?" d'avui divendres 28, que podreu escoltar mitjançant la web del programa "El matí de Catalunya Ràdio" a aquesta adreça <http://www.catradio.com/cr/ma> i Us partireu de riure.

- Boníssim... Juas, juas, juas Quina partida!!!

- A mi el que em fot més llàstima que gent de la nostra terra con Ferrero, Moyà i Corretja defensin la bandera espanyola.

- Es que no hi ha cap esportista amb una mica de dignitat (com Roger Esteller) per plantar-se i dir que no juga sota cap bandera aliena? Lamentable.

- Tens tota la raó. Però és que, a més a més, tots aquests ni havien sentit mai l'himne de Riego, i amb prou feines deuen saber que hi va haver una República una vegada... Tot i així, ha valgut la pena veure el Zaplana tan enfadat... Segur que la creu del Valle de los Caídos va tremolar de ràbia !!

- Primer el fill s'enamora d'una plebeia, després en Carod es fa gran, i ara això ... Pobre Juanito!

- Personalment crec que això és una revenja per la manera que els "aficionats" espanyols van tractar a l'equip australià. Els hi deien de tot i no paraven d'esbronar-los quan havien de treure els australians, a més, tots duien rojigualdes fastigoses.

- S'ha de dir que a Austràlia hi ha un concepte més noble de l'esport i no estan gens acostumats a actituds com les dels espanyols.

- Jajaja, personalment els hi agraeixo de tot cor al comitè organitzador australià. Una puntada de peu als ous no els hi hauria fet més mal als espanyols! jajaja!!! Salut, revolució i Països Catalans! !!*ll. Ω

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça.....

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Signatura:

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**